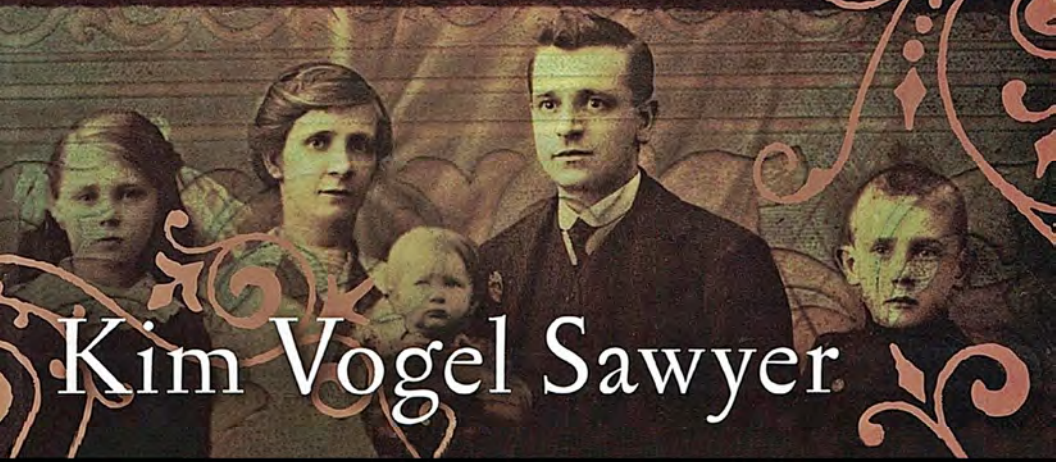
life PUBLISHERS

AMINTIRILE INIMII

— ROMAN —

Kim Vogel Sawyer

Amintirile Inimii

Amintirile Inimii

Kim Vogel Sawyer

Roman

Originally published in the English under the title: *My Heart Remembers*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2011 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. (0359) 322 744, (0359) 177 636, 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAWYER, KIM VOGEL
Amintirile inimii / Kim Vogel Sawyer - Oradea : Life, 2011
ISBN 978-973-7908-51-3

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leş*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

În memoria lui

Tantie

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti...
Tu mă înconjori pe dinapoi şi pe dinainte,
şi-Ţi pui mâna peste mine...
Unde mă voi duce departe de Duhul Tău
şi unde voi fugi departe de Faţa Ta?
. . . dreapta Ta mă va apuca.

Psalmul 139: 1, 5, 7, 10b

1

Maelle,
New York,
Martie, 1886

Maelle Galagher stătea drept, având grijă să nu îl lovească pe Mattie, care dormea de-a curmezişul patului, cu capul lângă şoldul ei. O lumină de un galben ciudat strălucea pe barul acoperit cu sticlă al apartamentului închiriat, făcând să danseze umbre pe peretele îndepărtat. Maelle se încruntă. Se lumina de dimineaţă, dar faptul că mama şi tata erau încă în pat, în capătul celălalt al camerei însemna că trebuie să fie încă noapte. Se frecă la ochi şi se mai uită o dată la licărirea din fereastră.

Mirosea a ceva care îi aducea aminte de vatra pentru foc din casa de la ţară din Irlanda. Mirosul îi făcea gâtul să se contracte şi stomacul i se strânse. Îşi apucă reverul încheiat cu nasturi al cămăşii de noapte, acoperindu-şi cu el gura şi nasul. Inima îi bătea tare de frică, cu toate că nu ştia ce o făcuse să se sperie.

Îşi trecu mâna prin părul tuns scurt—o, cât îi era de dor de buclele lungi de care tata obişnuia să o tragă atunci când o tachina—şi se dădu jos din pat. Traversă camera în vârful degetelor şi îşi scoase capul pe geam. Lumina era mai puternică acolo, ceea ce o făcu să se uite pieziş. Era ca şi cum nu ar mai fi auzit oraşul până atunci—ca şi cum foşnăitul ierbii uscate, strivite sub tălpile cuiva şi vuietul râului din depărtare intrau pe fereastră şi îi măreau confuzia. Mirosul de vatră era mai puternic lângă geam, aşa că începu să tuşească.

– Cine-i acolo?

Îşi ţinu răsuflarea, dându-şi seama că l-a trezit pe tata. Aşa că şopti:

– Eu, tati.

– . . . elle a mea. Îi rosti numele sacadat în mijlocul unui căscat. Fetiță, ce faci în miez de noapte?

Tonul lui uşor aspru o făcu să ridice din umeri şi să se uite în jos ruşinată. Brusc, tatăl sări din pat şi dădu drumul unui şir de cuvinte cu care mama nu era de acord. Tata înjura doar când era nervos. Maelle se strânse către geam.

– Dom'şoară, trezeşte-ți fratele!

Maelle se uită prosteşte la tatăl ei cum se repezi la şifonier, cum deschise cu o smucitură sertarul de sus şi scoase o boccea. Îl privi umplând-o cu câteva lucruri, apoi întorcându-se spre ea.

– M-auzi, Maelle? Şi îi trânti bocceaua în brațe. Trezeşte-ți fratele şi ieşiți afară!

Mintea încețoşată a Maellei nu putea înțelege ordinea ciudată a lucrurilor. Să iasă? De ce mi-ar pregăti tata o sacoşă şi să mă trimită afară? Şi de ce să îl dea afară şi pe Mattie? Mattie încă dormea ca un bun băiat ce era. Nu greşise cu nimic. Rămase înțepenită cu sacoşa în brațe, tremurând, cu toate că noaptea era neobişnuit de caldă.

– Fetițo, ieşi afară!

Zbierătul tatei o trezi pe bebeluşa Molly, iar ea bocea din coşul care era aşezat pe podea. Mama se trezi, iar apoi şi Mattie. Maelle stătea nemişcată lângă fereastră, privind şi ascultând, respira greu şi repede, iar frica îi provoca un gust tot mai oribil în gură. Urletele străpungeau noaptea, adăugând la trosnetele şi răcnetele care păreau să se amplifice cu fiecare minut.

Frecându-se la ochi, mama spuse:

– Angus, ce—?

Tata o înşfăcă pe Molly, care plângea.

– Incendiu, Brigid!

– Incendiu? Mama se ghemui într-un colț şi trase cearşaful până la bărbie. Ochii îi erau pustii. O, sfinți din ceruri, salvați-ne!—începu ea să murmure.

Tata se opri un moment holbându-se la mama. Apoi dădu din cap şi o luă la goană spre patul pe care Mattie şi Maelle îl împărțeau. Ținând-o pe Molly pe umăr, îl apucă pe Mattie de mână şi îl trase jos din pat. Mattie plângea în timp ce tata îl împingea în direcția Maellei.

Mattie se prăbuşi peste ea, aproape doborând-o. Maelle îl prinse şi îl susţinu,cu toate că îi tremurau picioarele. Niciodată nu fusese tata atât de dur.

– Afară! Afară! îi strigă tata Maellei, şi în cele din urmă Maelle îşi găsi puterea de a se supune. Apucând bagajul pe care tata i l-a dat, l-a luat pe Mattie de mână şi se împleticea în urma tatei pe hol. Ţipetele lui Molly acopereau orice alt sunet, iar faţa îi era roşie de supărare în timp ce se lovea de umărul tatei. Fumul se înălţa gros pe hol, iritând ochii Maellei. Oamenii se înghesuiau într-un şuvoi amestecat către scările care duceau la etajele inferioare, picioarele lor tropăiau, şi se auzeau voci care spuneau: „Repede, repede." În capul scărilor tata o puse pe Molly în braţele Maellei şi se îndepărtă de ea.

– Urmează-i pe ceilalţi, fetiţo, şi du-i pe cei mici afară. O iau eu pe mama ta şi ceva lucruri şi o să te urmez. Ai grijă de cei mici. Să nu-i scapi din ochi. M-ai auzit, fetiţo?

– Te aud, tată, spuse Maelle respirând scurt. Apoi tata îi atinse părul—părul ei scurt—şi o mângâie. O mângâiere blândă. De care Maelle avea nevoie. Îi zâmbi, se întoarse şi dispăru în fum.

Înecându-se cu mirosul oribil care îi tăia respiraţia, Maelle se chinuia să o ţină pe Molly. Fetiţa se mişca şi plângea în braţele ei în timp ce coborau pe scări.

– Ţine-te strâns de mine, Mattie! Simţi cum mâna lui apucă în pumn materialul din spatele hainei ei. Alţii, hotărâţi să scape, îi depăşeau, iar Maelle se temea să nu fie despărţiţi. Dar pumnul lui Mattie îi ţinea strâns cămaşa de noapte, iar în cele din urmă au ţâşnit pe poartă inhalând cu poftă aerul de noapte.

Clopotele care răsunau şi copitele cailor pe piatra cubică acopereau vocile chiriaşilor înspăimântaţi. Bărbaţi în uniforme albastre, cu bastoane în mână, împingeau oamenii din faţa clădirii, forţându-i să se departeze de intrare.

– Daţi-vă la o parte! Daţi-vă la o parte acum! Vin pompierii! Faceţi loc!

Maelle îşi conduse fratele pe cealaltă parte a străzii de unde se puteau uita la intrare după tata şi mama. Stătea cu picioarele încrucişate, cu sacoşa la picioare şi cu Molly în braţe. Mattie stătea lângă ea, iar mâna şi-o ţinea pe umărul ei drept. Mattie şi Molly plângeau amândoi, dar

Maelle nu plângea. Clipind ca să poată vedea mai bine, se uita, cu ochii pe jumătate închişi, pe partea cealaltă a caldarâmului. Nu voia să rateze momentul când părinţii lor vor ieşi pe acele uşi.

Voia să-i arate tatei că a făcut exact cum a zis—a avut grijă de cei mici. Zâmbi, amintindu-şi de mâna lui în părul ei. Avea să fie atât de mândru de ea.

– Maelle? Maelle . . ."

Cineva o trăgea de mână, iar ea crâcni deranjată, nedorind să renunţe la somn. Încerca să îndepărteze ceea ce o deranja împingând greutatea din poală. Plânsetul unui bebeluş o trezi de tot. Deschizând ochii o văzu pe micuţa Molly întinsă pe jos şi pe Mattie aplecat peste ea.

– Maelle, ar trebui să-ţi fie ruşine. Ai aruncat-o pe micuţa Molly pe jos.

Tonul fratelui ei îi amintea de cel al tatei. O ridică pe Molly şi o alină mângâind-o pe spate.

– Îmi pare rău, micuţo. N-am vrut să-ţi fac bubu . . . Continuă să o legene pe Molly care îşi sugea pumnul şi nu se oprea din plâns. Uitându-se în jur îşi dădu seama că erau pe trotuarul din faţa clădirii cu apartamente. Confuzia a zăpăcit-o.

Încerca să-şi amintească—ultimul lucru de care îşi aducea aminte erau şuvoaiele de apă din maşinile de pompieri care se revărsau asupra clădirii şi cum spera ca mama şi tata să nu se ude. Cu toate că voia să rămână trează până când aveau să iasă părinţii ei, oboseala trebuie s-o fi copleşit. Mulţimea zgomotoasă, care se îmbulzea, se risipise cu toate că oamenii mai stăteau în grupuri mici în afara clădirii, iar unii erau întinşi pe trotuar în apropierea locului unde stătea Mattie.

– Îi vezi pe mama sau pe tata, Mattie?

Mattie îşi duse mâna murdară la frunte, uitându-se pe cealaltă parte a străzii. Apoi a ridicat din umeri; se ghemui lângă ea şi atinse cu mâna buclele încâlcite ale lui Molly.

– Să fi mers la lucru?

Îngrijorarea îi făcu stomacul să se strângă. Dacă tata şi mama plecaseră la lucru la uzină, asta însemna că nu aveau să vină acasă decât mai târziu. Maelle era obişnuită să aibă grijă de Mattie şi Molly când

lipseau părinții, dar întotdeauna i se spusese să nu iasă din apartament. Tatei nu-i plăcea ca ei să stea ziua afară din apartament.

Se chinui să se ridice în picioare, mişcările ei erau stângace din cauza trupuşorului greu şi împotrivitor al lui Molly.

– Mattie, ridică sacoşa şi urmează-mă.

– Unde mergem?

– La apartament. Nu putem sta în stradă în hainele de noapte.

Maelle privi în ambele direcții şi o zbughi dincolo strada, tresărind de fiecare dată când picioarele-i goale atingeau pietrele. Mattie era în urma ei în timp ce ea se îndrepta spre treptele de beton ce duceau la uşile blocului. Dar nu apucă să urce două trepte până când o voce fermă i-a spus să stea pe loc.

– Băieți! Unde vreți să mergeți?

Maelle se întoarse şi văzu un bărbat încruntat, îmbrăcat într-o uniformă albastră şi care avea bastonul îndreptat înspre ea. Nedumerită din cauza apelativului „băieți" ridică mirată din sprânceană:

– Cu noi vorbiți domnule?

– Da, cu voi. El se apropie şi se sprijini cu cotul pe balustrada de fier. Unde mergeți?

Maelle ar fi vrut să se facă mică şi să se ascundă în cămaşa de noapte murdară. Mattie se dosi în spatele ei, evident speriat de bărbat.

– În apartamentul nostru, domnule, aşa cum ne-a spus tatăl meu.

Bărbatul dădu dezaprobator din cap:

– Nu aveți voie să intrați în clădire, tinere!

Tinere? Maelle se încruntă, apoi îşi dădu seama că bărbatul trebuie să o fi confundat cu un băiat din cauza părului scurt şi a cămăşii vechi a tatei pe care o purta. Ruşinea o cuprinse când îşi aminti că a fost tunsă în clădirea de pe insula Ellis din cauza păduchilor care îi umpluseră capul în timpul călătoriei lor. Tata a alinat-o cu promisiunea că părul îi va creşte din nou cu timpul. Ea dorea ca asta să se întâmple mai repede. Îi spuse bărbatului:

– De ce nu pot intra?

– Nu ați fi în siguranță. A fost un incendiu azi noapte.

Maelle se uită la clădire. Cu toate că mirosul de aseară încă mai persista puternic, nu mai vedea strălucirea gălbuie.

– Acum nu mai arde?

Bărbatul o privi ca şi cum fata ar fi surzit.

– Se înţelege că nu mai arde, dar a distrus mai multe etaje. Dacă intri te poţi răni. Îl desprinse pe Mattie de pe scări şi îl aşeză pe trotuar, iar apoi se întinse după Maelle.

– Coborâţi acum de acolo.

Maelle coborî cele două trepte ca să se aşeze lângă Mattie, care plângea. Şi inima ei bătea cu putere mai tare de teamă că tata va fi dezamăgit decât din cauză că se temea de acest străin. Se uită cu băgare de seamă la el şi îi spuse:

– Dar trebuie să intru. Trebuie să-i schimb scutecele surioarei mele.

– N-o să găseşti scutece înăuntru. Toate sunt arse.

Maelle se uită şocată la clădire. Imaginea locului pentru foc din coliba lor şi flăcările cuprinzând turba pe care tata a pus-o pe foc i-au apărut în minte. Când flăcările s-au stins nu mai rămăsese nimic din turbă decât cărbune. Focul de noaptea trecută fusese mai mare decât cel dintr-o vatră. Iar acum întreg apartamentul trebuie să fie scrum.

Au cuprins-o fiorii şi se aşeză pe trepte, legănând-o pe Molly în braţe. Mattie s-a cocoţat lângă ea şi strângea sacoşa pe care tata le-o pregătise. Se sprijinea pe braţul ei, iar prezenţa lui o linişte a. Credea că acum bărbatul avea să plece dacă nu mai doreau să intre în apartament, în schimb el se priponi în faţa ei.

– Aveţi părinţi?

– Da, domnule, încuviinţă Maelle cu o mişcare a capului. Tatăl meu se numeşte Angus, iar mama Brigid. Angus şi Brigid Gallagher.

– Unde lucrează părinţii tăi, băiete? Vocea îi sunase dur înainte, dar tonul lui era acum blând.

Cu toate că încă o deranja apelativul „băiete," Maelle răspunse cu mândrie:

– Mama şi tata fac felinare la uzină.

– Uzina Geist?

Maelle dădu din cap.

– Tata spune că nu e ca şi cum ai avea propriul magazin de pantofi în ţinutul Meath, dar este muncă cinstită.

– Sunt sigur că tatăl tău are dreptate. Bărbatul se ridică în picioare. Dar nu vă putem lăsa să stați pe trepte toată ziua. Surioara ta are nevoie de îngrijire. Haide să mergem la uzină şi să vedem dacă părinții tăi vă pot însoți.

Maelle se gândea la propunerea bărbatului. S-ar supăra tata dacă l-ar întrerupe de la muncă? Era norocos să aibă un loc de muncă, spunea el, şi nu trebuie să întârzie niciodată pentru că altfel l-ar putea pierde.

– Nu ştiu dacă ar trebui . . .

– Dar nu ați luat micul dejun, nu? La întrebarea bărbatului stomacul Maellei se strânse în timp ce recunoştea şi ea că era flămândă.

Micul dejun—şi să-i vadă pe mama şi pe tata—suna bine, totuşi Maelle ezita.

– Ascultă fiule, sunt polițist. Numele meu este Jorgens. Datoria mea este să ajut copiii, iar tu, fratele şi sora ta aveți, acum, nevoie de ajutor.

Maelle nu îl putea contrazice de data asta.

– Totul va fi bine. Domnul polițist Jorgens se îndreptă de spate şi-şi întinse mâinile. Uite, lasă-mă pe mine să o țin pe sora ta şi vom merge să îi căutăm pe-ai tăi.

Tata o prevenise să nu lase pe nimeni să ia ceva de-al ei. Oraşul era plin de hoți spunea el, şi noi trebuie să fim tot timpul atenți. Nu-i va da voie niciodată unui străin să o țină pe Molly. O strângea tot mai tare pe Molly şi-i spuse lui Mattie:

– Ia sacoşa noastră.

Uzina era doar la patru străzi distanță, dar cu picioarele goale şi pentru că dormise atât de puțin părea mult mai departe. Au ajuns la uşile de metal, iar domnul Jorgens se opri.

– O să intru să întreb de Angus Gallagher. Expresia feței îi deveni rigidă. Să mă aşteptați aici!

Maelle a dat din cap că va asculta de ordinul său. O legăna pe Molly, care plângea încet, în timp ce Mattie se legăna de pe un picior pe celălalt. După câteva minute, uşile s-au deschis din nou şi polițistul Jorgens a ieşit urmat de un bărbat care purta nişte pantaloni murdari şi o cămaşă udă de transpirație. Fața îi strălucea de la transpirație—aşa cum arăta şi tata când venea seara acasă—dar nu era tata.

Omul îi privi pe Maelle şi pe Mattie, după care clătină din cap către poliţist. Fără să spună vreun cuvânt se întoarse înăuntru, închizând uşile în urma lui. Pentru câteva momente poliţistul Jorgens se uită fix la poarta închisă, iar Maelle observă cum umerii i se ridică şi apoi se lasă cu un oftat. În cele din urmă se întoarse, iar privirea din ochii lui a făcut ca bătăile inimii ei să se iuţească.

Dar apoi el zâmbi.

– Ei bine, haideţi să vă cumpăr ceva pentru micul dejun.

Sugestia unei mese ar fi trebuit să îi provoace foamea şi mai mult. Dar n-a făcut-o. O greutate ciudată îi umplu stomacul—acelaşi sentiment pe care l-a avut noaptea trecută când s-a trezit şi a crezut că soarele străluceşte prin fereastră.

De data aceasta ştia ce înseamnă acest sentiment. Ceva era în neregulă.

2

Frânturi şi amintiri din ultima oră îi invadau mintea Maellei ca într-un mozaic derutant. Plecarea frenetică din apartament; faptul că tata şi mama i-au lăsat să doarmă nesupravegheați pe trotuar; privirea ciudată a polițistului când a ieşit din uzină.

– Nu sunt înfometată, domnule. Vă rog . . . spuneți-mi unde este tatăl meu? Maelle îşi dădu seama de spaima din glasul ei dar nu o putea stăpâni. Mattie se holba cu ochii larg deschişi la polițist.

Maelle era sigură că citea milă în ochii omului. Privirea lui trecu repede de la Mattie la Molly înainte de a se uita din nou la ea. Inima îi bătea tare în piept, îngreunându-i respirația.

– Poate ar fi mai bine să vorbim între patru ochi—ca de la bărbat la bărbat. Crezi că se poate?

Aerul îi țâşni sacadat pe nas. Dădu din cap şi se întoarse spre Mattie.

– Ține-o bine pe Molly. Eu o să vorbesc cu domnul polițist mai încolo.

Mattie s-a aşezat pe pământ şi o legăna pe Molly. Maelle îl urmă pe polițistul Jorgens pe trotuar, unde el s-a lăsat în jos şi a pus mâna pe umărul ei.

– Cum te cheamă, fiule?

– Ma-elle. Îi răspunse cu un nod în gât.

– Michael, a repetat bărbatul, nu pot şti sigur, dar mă tem că e posibil ca tatăl tău să nu fi reuşit să iasă din apartament.

Cuvintele spuse cu atâta blândețe, atât de fin, au lovit-o pe Maelle ca şi cum ar fi fost date cu un baros.

– Dumneavoastră . . . dumneavoastră credeți că tata a murit în incendiu?

Mâna lui îi strângea umărul mai tare.

– Acum, nu aş vrea să ne pierdem speranța, dar nu a venit azi la lucru. Şi nici mama ta. Trase aer adânc în piept.

– Părinții tăi au lipsit de la lucru vreodată?

Maelle dădu din cap. Niciodată nu lipsise tata de la lucru şi întotdeauna se asigura că merge şi mama. El ştia că se poată baza pe Maelle ca să aibă grijă de fratele şi sora ei. A aruncat o privire înspre Mattie şi Molly care stăteau îmbrățişați. Arătau atât de mici şi singuri.

Atât de singuri . . .

Lacrimile îi inundară ochii. Indiferent de ce zicea polițistul Jorgens nu mai exista speranță. Tatăl ei nu i-ar fi lăsat toată noaptea nesupravegheați pe trotuar. Şi nici nu ar fi lipsit de la lucru. Trebuie să fi murit. El şi mama s-au făcut scrum, au ars în incendiu. Ea, Mattie şi Molly erau singuri.

– Eu . . . eu trebuie să mă întorc la fratele şi la sora mea. I-am promis tatei că mă voi—

Polițistul Jorgens îi apucă mâna.

– Aşteaptă, Michael. Trebuie să ştiu . . . mai aveți rudenii aici în New York?

Maelle strângea din ochi încercând să nu plângă.

– Tata şi mama erau singurele noastre rude. Mai avem un unchi în ținutul Meath, dar aici nu avem pe nimeni.

– Atunci prieteni care ar putea avea grijă de voi?

Bărbia Maellei a început să tremure. Şi-a încleştat falca.

– Nu domnule, tata şi mama lucrau toată ziua. Nu au avut timp să-şi facă prieteni. Ultimele cuvinte ale tatei au fost să aibă grijă de cei mici. Maelle avea să facă asta. Îndreptându-şi umerii, spuse:

– Dar noi nu avem nevoie de nimeni, domnule. Eu însămi o să am grijă de Mattie şi Molly.

Polițistul îşi plecă uşor capul pentru un moment şi scăpă un oftat.

– Eşti un flăcău curajos, dar aşa ceva nu e posibil.

– Ba se poate. Maelle îşi scoase bărbia înainte. Mie mi i-a încredinţat tata pe fratele şi pe sora mea, ca să am grijă de ei. Şi n-o să-l dezamăgesc.

– Sigur că nu o să-l dezamăgeşti. Poliţistul Jorgens îi strânse umărul Maellei, de încurajare. Dar să rămâneţi de unii singuri într-un oraş mare nu e o idee bună. Eşti doar un băiat—ai nevoie de ajutor.

Maelle făcu o grimasă. Trebuia să-i spună că nu era băiat, dar exista un argument mai important care trebuia combătut.

– Nu am nevoie de ajutor. Am grijă de Mattie şi Molly de când am venit şi chiar 'nainte de asta, pentru că mama s-a îmbolnăvit de inimă când a murit mama ei. Aşa că am avut grijă de Mattie şi Molly. Şi o să am mai departe. O să-mi caut de lucru în uzină, o să fac şi eu felinare ca tata, o să lucrez, şi—

– Cine o să aibă grijă de Mattie şi Molly când tu o să fii la muncă?

Întrebarea îi tăie elanul.

– Păi . . . Mattie poate să aibă grijă de Molly.

– Şi cu şcoala cum rămâne?

– Şcoala? Maelle strânse din buze.

– Bineînţeles că şcoala. Tu trebuie să mergi la şcoală. Mattie de asemenea. Poliţistul Jorgens clătină din cap, cu ochii trişti.

– E un lucru bun ce vrei să faci tu, Michael, să ai grijă de fratele şi sora ta, numai că . . .

Nodul din gâtlej îi înăbuşi cuvintele, iar Maelle şopti acum mai aspru:

– I-am promis tatei.

Poliţistul Jorgens o mângâie pe spate, iar apoi îşi puse mâna pe genunchi.

– Asta înseamnă că trebuie să ai doar tu grijă de ei? Nu crezi că tatăl tău ar înţelege dacă ai cere cuiva să te ajute?

Maelle se gândi la întrebare. În Irlanda sătenii munceau împreună fiecare dintre ei folosindu-şi abilităţile pentru binele comunităţii. Tata nu credea că eşti slab dacă te bazezi pe familia Charmichael pentru baniţe de porumb sau pe familia Delaney pentru materialele pe care mama le transforma în cămăşi şi şorţuri. Şi tata, la rândul lui, era pantofarul tuturor din Dunshaughlin.

Maelle dădu încet din cap:

– Ba da. Tata ar spune că e în regulă să îi las pe alții să mă ajute.

Un zâmbet apăru pe fața polițistului.

– Exact asta vom şi face—vom găsi pe cineva care să te ajute. Ştiu cu cine să vorbesc.

Greutatea care îi apăsa coşul pieptului se uşură când Maelle înțelese că nu o să trebuiască să poarte povara singură.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Cu plăcere. Se ridică şi îşi întinse mâna. Maelle ezită pentru un moment înainte să îi dea mâna. Haide să luăm micul dejun acum. Vei avea nevoie de un stomac plin ca să faci față în dimineața asta.

Cu toate că mâna polițistului nu era atât de aspră ca şi a tatei, dar mărimea şi puterea ei îi aminti Maellei cum era să te plimbi de mână cu tatăl ei cel robust.. În timp ce se întorceau la Mattie şi Molly, îşi închise ochii pentru un moment şi hotărî că îşi permitea acum să salveze aparențele.

– Nu a rămas nimic din bunurile lor?

Tânăra care a pus întrebarea părea înspăimântată. Polițistul Jorgens a închiriat o trăsură care să-l ducă pe el şi pe copii la o clădire mare, departe de apartamentul unde Maelle locuise cu părinții ei. În vreme ce pe caldarâm răsuna tropotul armăsarului ce-i purta tot mai departe de cartierul pe care îl cunoşteau, panica o cuprindea tot mai mult. Polițistul Jorgens o asigurase că oamenii din această mare clădire din cărămidă roşie o vor ajuta, dar această femeie nu părea că ar fi vrut să o ajute.

Polițistul Jorgens răspunse:

– Nu, vi-am spus deja, apartamentul lor a ars noaptea trecută. Dacă a rămas ceva care nu a ars, este cu siguranță afectat de fum şi apă. Tot ce au este o sacoşă mică.

Femeia îşi întoarse ochii negri şi privi sacoşa.

– Aveți haine în ea?

Maelle a dat din cap. Se uitase mai devreme în ea căutând un scutec curat pentru Molly, care cu siguranță se iritase deja destul de rău.

– Nu doamnă. Tot ce avem în ea sunt legăturile noastre cu casa.

Femeia îşi coborî sprâncenele groase.

– Ce?

Maelle împinse sacoşa mai pe spate.

– Avem în ea Biblia, o poză cu familia noastră şi nişte scrisori pe care mama le scrisese tatei când au fost ei tineri. Mama le numea legături cu casa.

Faţa femeii se însenină.

– Păi, e bine că au scăpat cu viaţă, dar ceva haine nu stricau . . . Au nevoie de atât de multe lucruri. . . Femeia îşi ţuguie buzele.

Poliţistul Jorgens îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un portmoneu. Îl deschise, îşi băgă degetele înăuntru şi scoase de acolo câteva monede.

– Uite. Şi aruncă monedele înspre femeie.

– Cumpăraţi-le ceva îmbrăcăminte. Nu pot rămâne în cămăşi de noapte tot restul zilei.

Tonul lui tăios o făcu pe femeie să se dea înapoi pentru un moment şi îşi flutură agitată mâinile în faţă.

– O nu, domnule ofiţer, nu ceream bani. Domnişoara Agnes se ocupă de donaţii. Obrajii i se îmbujorară de un roz aprins.

– Binenţeles, o să le găsesc copiilor ceva îmbrăcăminte."

Întorcându-se dinspre poliţist, întinse mâinile în direcţia Maellei.

– Dă-mi bebeluşul, am eu grijă ca cineva să o curăţe şi să o schimbe.

Maelle se uită la ofiţerul Jorgens. Cu încuviinţarea lui îi dădu voie femeii să plece cu Molly.

După ce prima femeie plecă de acolo, o a doua se apropie—aceasta era mai în vârstă şi purta o rochie neagră, graţioasă şi un guler alb. Părul ei cu şuviţe castanii şi cărunte era prins într-un coc îngrijit la spate, aşa cum purta şi mama acasă în Irlanda. Faţa femeii radia, şi instantaneu Maelle simţi că e de încredere.

Femeia întinse ambele mâini către poliţist, iar acesta le prinse pe amândouă.

– Mi s-a spus că au sosit nişte copii care au rămas orfani în incendiul de azi-noapte. Vă mulţumesc că v-aţi gândit la noi. Se pare că pe această femeie nu o deranja că Maelle şi Mattie nu au adus şi ceva haine.

Poliţistul Jorgens se întoarse zâmbind către copii.

– Am ştiut că-i las pe mâini bune la dumneavoastră, domnişoară Agnes. Punând mâna pe umărul Maellei, a adăugat:

– Acesta este Michael Gallagher şi fratele său, Mattie. Pe sora lor Molly a luat-o una dintre îngrijitoare. Se . . . udase.

Domnişoara Agnes chicoti.

– Sunt sigură că un scutec curat îi va face mult bine. Îşi împreună mâinile sub bărbie. Ce copii frumoşi—ce păr frumos roşcat . . . Mângâie căpşorul murdar al lui Mattie cu mâinile ei muncite. El se sprijinea de Maelle şi privea cu ochii săi căprui încărcaţi de teamă.

Poliţistul Jorgens râse.

– Aceştia doi nici nu se compară cu surioara lor în ceea ce priveşte culoarea roşie. Părul ei e la fel de roşu ca vopseaua de pe cisterna pompierilor.

Femeia îi aruncă bărbatului o privire pătrunzătoare.

– Nu mai spune. Părea să se gândească profund şi strângea din buze. Apoi se mişcă un pic şi îşi fixă privirea asupra Maellei.

– Aţi avut o noapte grea nu-i aşa, Michael?

Blândeţea din vocea femeii cât şi preocuparea autentică din ochii ei o făceau pe Maelle să vrea să se arunce către acele bucăţi voluminoase de material negru şi să plângă până ce durerea îi va fi dispărut. Dar înainte să facă sau să spună ceva, femeia se întoarse înspre poliţistul Jorgens. Vorbeau încet, iar apoi Jorgens se întoarse spre Maelle şi o mângâie pe spate.

– Michael, trebuie să mă întorc la muncă, dar vă las pe mâini bune. Domnişoara Agnes va avea grijă de tine, de fratele şi de sora ta. Să fiţi cuminţi, bine?

Le mai zâmbi o dată, imaginea dinţilor lui albi îi amintea de zâmbetul tatei, apoi se întoarse şi ieşi din clădire. Maelle îl privea cum pleacă şi o greutate începu să o apese pe piept.

– Ei, şi-acum . . . vocea domnişoarei Agnes îi captă atenţia Maellei. Trebuie să vă găsim ceva îmbrăcăminte şi să vă instalăm.

Maelle îşi recăpătă glasul.

– Pot să îmi văd surioara?

Ochii domnişoarei Agnes clipiră.

– Ei, Michael, aici la Azilul Bunul Păstor avem trei secţii. Bebeluşii merg la creşă, fetele au etajul lor şi băieţii pe al lor. Din moment ce

sora ta este bebeluş ea va merge acolo, dar tu eşti băiat mare şi nu poţi sta acolo.

Frica se cuibări în inima Maellei.

– Dar nu poate sta cu mine? A început să explice că nu e Michael ci Maelle, o fată la fel ca Molly, aşa că ar putea sta împreună. Dar domnişoara Agnes a întrerupt-o.

– Nu ţi-am spus că bebeluşii, băieţii şi fetele stau separat?

Maelle a văzut că răspunsul femeii este blând şi în acelaşi timp ferm. Dacă ceea ce spunea domnişoara Agnes era adevărat, atunci Molly avea să fie într-un loc, Mattie în altul şi Maelle într-un altul. Vor fi despărţiţi unul de celălalt. Bebeluşii şi fetele erau ţinute separat, astfel că nu putea fi împreună cu Molly chiar dacă a explicat că era fată. Dar dacă avea să fie Michael atunci putea sta măcar cu Mattie. Avea să o lase pe doamnă să creadă că este Michael.

– Da, dar . . . Maelle încerca să găsească o modalitate de a o vedea pe Molly. Tatăl meu mi-a spus să am grijă de ea.

– Şi eşti un băiat foarte bun că asculţi de tatăl tău, spuse domnişoara Agnes cu o voce caldă. El ar fi mândru de tine. Dar trebuie să ai încredere în mine când îţi spun că vom avea grijă de Molly, iar tu o vei putea vizita în fiecare seară. Cum ţi se pare?

Maelle dorea să-şi vadă sora acum, dar nu avea să-şi facă tatăl de râs certându-se cu un adult. Aşa că a răspuns fără vlagă:

– Sună bine, doamnă. Vă mulţumesc.

– Bine. Punându-şi mâinile pe creştetele lor, domnişoara Agnes îi mână pe Maelle şi pe Mattie în josul coridorului lung. Haideţi să vă schimbaţi hainele, bine?

Să se schimbe? Inima lui Maelle începu să bată cu putere. Secretul ei putea fi descoperit mult prea repede.

– Michael! Michael Gallagher!

Maelle suspină la auzul chemării aspre a domnişoarei Agnes. Dădu drumul cămăşii lui Jimmy îmbrâncindu-l pe băiat pe spate în mizerie. Se aplecă peste el cu pumnul strâns ţinându-i-l sub nas şi îi şopti:

– Lasă-mi fratele în pace sau ştii la ce să te aştepţi de acum încolo.

Exact când se ridică, domnişoara Agnes o şi prinse de ureche şi o duse la marginea terenului de joacă. Femeia ridică degetul la Maelle şi o avertiză:

– Bătăile trebuie să înceteze. E a treia oară în săptămâna asta când te-am prins bătându-te. Ce să mă fac cu tine?

În cele trei săptămâni de când polițistul Jorgens a lăsat-o la orfelinat, Maelle se bătuse de mai multe ori decât putea număra. Şi le câştigase aproape pe toate. Tatăl ei nu avusese prea multe de-a face cu bătăile, dar ea simțea că nu avea de ales. Îşi scoase buza de jos în afară, despre care simțea că avea să se umfle de la lovitura pe care i-o dăduse Jimmy, şi spuse:

– Doar nu era să-i las să-l chinuie pe fratele meu.

Le făcu semn cu mâna şi salută grupul de băieți strânşi lângă gard, cerându-şi scuze de la Jimmy.

– Se leagă de Mattie şi-l strigă *băiatul lui mama* şi *fătălău.* El nu e aşa—e doar un băiețel căruia încă îi e dor de mama lui. Vocea Maellei se aprinse de emoție.

Mattie alergă lângă ea, cuibărindu-se sub brațul ei protector. Se uită în sus către domnişoara Agnes cu o expresie care implora:

– Nu fiți supărată doamnă. Ne pare rău.

Cum se întâmpla întotdeauna, ochii largi şi căprui ai lui Mattie ce se iveau de sub buclele mari şi roşcate au rezolvat problema. Expresia domnişoarei Agnes s-a mai domolit, ridurile încruntate făcând loc unui zâmbet:

– Ştiu că îți e, băiete dragă, însă, ca să fie adevărate, vorbele trebuie să fie urmate de fapte.

Înainte să-şi pună mâinile pe şolduri îl mângâie pe Mattie pe cap şi adăugă:

– Asta înseamnă că nu vă mai pot accepta scuzele decât dacă o să văd o schimbare în comportamentul vostru. Niciunul dintre voi să nu vă mai bateți. Mă auziți?

„Mă auzi fetiță?" Vocea tatei îi răsună în minte Maellei. Încuviință în grabă.

– Da, vă aud.

– Bine. Domnişoara Agnes îşi încrucişă braţele. Iar acum pentru că aţi fost răi pe terenul de joacă aţi renunţat voi înşişi la timpul liber de astăzi. În schimb, veţi merge la bucătărie şi veţi spăla mesele.

Maelle şi Mattie se uitară unul la celălalt în dezgust.

– Acum mergeţi.

Tonul hotărât îi îmboldi spre lucru. Maelle îl-luă pe Mattie de mână, ţâşniră de-a lungul terenului de joacă şi intrară în clădire. Înăuntru Mattie chicoti:

– Te baţi bine pentru o fată.

Maelle privi frenetic în susul şi-n josul coridorului şi răsuflă uşurată când a văzut că nu e nimeni prin preajmă. Îl strânse bine de umeri pe fratele său şi îl scutură bine.

– Taci, Mattie! Vrei să ne despartă? Să nu mai spui niciodată că sunt fată!

Buza de jos a lui Mattie tremura:

– Îmi pare rău, Maelle—adică Michael. Câteodată mai uit.

– Nu ai voie să uiţi. Decât dacă vrei să mă trimită în cealaltă parte a clădirii. Ţi-am spus: trebuie să fim atenţi. Se încruntă, iar inima i se strânse. Şi aşa abia o vedem pe Molly. Nu aş suporta dacă m-ar lua şi de lângă tine.

Mattie ţâşni la pieptul ei.

– Nu o să-ţi mai spun Maelle niciodată.

Maelle îl sărută pe creştet.

– Nu-i nimic dacă mai greşeşti, Mattie. Maelle şi Michael sună foarte asemănător, aşa că nimeni nu o să-şi pună întrebări.

Dar Mattie, a dat din cap cu îndârjire.

– Nu. Nu o să mai fac greşeala asta. Tu o să fii întotdeauna Michael. Promit.

Ceva o apăsa pe piept tot mai tare. Cât mai putea fi Michael? Era greu să păstreze secretul. Să găsească un timp numai al ei pentru baie şi ca să se îmbrace cu atâţia băieţi prin preajmă. Nu a lăsat pe nimeni să se uite în Biblia familiei unde naşterea lui Maelle Gallagher era înregistrată prin scrisul de o caligrafie impecabilă a tatei. Şi cu toate acestea ştia că va veni ziua când va fi dată de gol. Şi imediat ce se va fi întâmplat, ea şi Mattie vor fi despărţiţi. Cine îl va proteja pe Mattie atunci?

Înghiţind, Maelle spuse:

– Iar eu promit ca întotdeauna să am grijă de tine, exact cum i-am spus tatei c-o să fac.

S-au îmbrățișat şi Maelle îl ținea strâns pe fratele său. Scârțâitului uşii dinspre terenul de joacă făcu un ecou care i-a întrerupt şi se desprinseră.

– Vine domnişoara Agnes. Mattie făcu ochii mari. Să mergem!

Ținându-se de mână au pornit în fugă la bucătărie.

3

Cuibărit în patul lui Maelle în acea noapte, pe întuneric, Mattie îşi înghionti sora şi-i şopti.

– Mae-Michael?

Maelle mormăi.

– Ce-i?

– Te mai doare buza?

Maelle îşi atinse buza umflată cu vârfurile degetelor, zâmbind la purtarea de grijă a fratelui său. O durea, dar învăţase să primească pumni fără să plângă.

– Sunt bine. Culcă-te.

Paturile scârţâiau de la mişcările băieţilor. Se auzea ecoul paşilor din afara uşii închise a camerei. Unul dintre băieţi tuşea. Apoi vocea lui Mattie se auzi din nou.

– Michael?

– Da.

– O să-mi duc eu luptele de acum încolo.

Maelle se sprijini pe un cot şi se uită în jos la fratele său. În lumina slabă cu greu putea să îi distingă trăsăturile, dar putea să vadă că ochii erau enormi în faţa sa slabă.

– O să te facă fărâme băieţii mai mari.

– Dar atunci nu o să mai ai probleme. Lacrimi inundară ochii lui Mattie şi începură să se prelingă pe obraji. Poate aşa nu o să te mai trimită.

Maelle se încruntă.

– Poftim?

– Le-am auzit, Maelle. Doamnele vorbeau. Au spus că ți-ar fi mai bine la țară departe de oraş şi de bătăi. Au spus —

Vocea lui Mattie crescu în intensitate. Maelle îi puse mâna la gură ca să nu mai vorbească.

– Taci, Mattie. Nimeni nu o să mă trimită nicăieri.

Mattie dădu din cap făcând patul să scârțâie.

– Cu trenul, le-am auzit spunând, şopti el, dar tonul lui era strident, aproape isteric.

Maelle îl strânse pe Mattie în brațe, după care se culcă la loc. Îi mângâie părul ciufulit în timp ce se gândea la ce zisese. Să fie trimisă cu trenul . . . Inima îi bătea în piept zbuciumată când realiză că ce spunea Mattie putea fi adevărat. Auzise pe alții vorbind despre trenuri care îi duceau pe copiii orfani în statele vestice. Se putea ca domnişoara Agnes să o trimită în vest departe de Mattie şi Molly? Lacrimile i se adunau în ochi, dar îi ținu strâns ca să le îndepărteze.

Îi promisese tatei că va avea grijă de cei mici—cum ar putea să facă asta dacă va fi departe? Cu cât se gândea mai mult la asta cu atât neliniştea îi creştea. Ştia că nu va putea dormi până când nu va vorbi cu domnişoara Agnes.

Îşi îndreptă urechea înspre Mattie. Respirația lui uniformă îi spunea că adormise. Se dădu jos din pat trăgând perna în jos ca Mattie să aibă către ce să se cuibărească. Păşea încet, deschise uşa, exact cât să poată ieşi ea , după care o închise fără să scoată un sunet.

În mai puțin de un minut stătea suflând greu în fața biroului domnişoarei Agnes, cu inima care îi bătea atât de tare încât era sigură că îi va ieşi din piept. Ochii femeii se făcură mari când Maelle păşi în încăpere. Puse jos stiloul şi se uita fix la ea, cu o figură serioasă.

– Michael Gallagher, ar fi trebui să dormi de mult. De ce umbli pe coridoare la ora asta?

Maelle se aruncă înainte şi se agăță cu ambele mâini de marginea biroului.

– Măicuță, este adevărat că mă veți trimite altundeva?

Domnişoara Agnes se lăsă brusc pe spate, iar scaunul scârțâi în semn de protest.

– Aşa a spus fratele meu. I-am spus că nu trebuie să se îngrijoreze, pentru că sigur dumneavoastră nu mi-ți trimite altundeva. Dar nu

puteam să dorm. Maelle își ținea respirația așteptând ca domnișoara Agnes să o asigure că Mattie se înșela.

Dar femeia a oftat, închizând ochii pentru un moment.

– Ah Mattie acesta . . . Ce băiat deștept. Nu ratează multe, chiar nimic . . . A deschis ochii și o privea fix pe Maelle. Cu toate că nu îmi place să anunț plecarea, până când momentul acela nu sosește, este adevărat. Vreau să te trimit cu următorul tren. Pleacă în Missouri peste câteva săptămâni.

Genunchii lui Maelle se înmuiară. Se așeză într-un scaun masiv din apropiere, ținându-se în același timp de birou pentru sprijin.

– Dar . . . dar . . . nu pot să-mi las fratele și sora.

Domnișoara Agnes se ridică, înconjură biroul, și îngenunchind își puse mâna pe genunchii lui Maelle.

– Veți merge toți trei—tu, Mattie și Molly. Niciunul dintre voi nu rămâne aici.

Maelle se lăsă în scaun, ușurarea aproape că a făcut-o să se prăbușească.

– Ați spus . . . Missouri?

– Așa este. E un stat din Vest cu multe oportunități pentru un băiat isteț ca tine. Familiile de acolo își doresc foarte mult copii. Pentru un moment ochii femeii au părut că se închid, iar fața trădă o expresie de durere care o speria pe Maelle. Dar apoi fața i se însenină.

– Aici îmi fac griji pentru tine, Michael. Bătăile . . .

Maelle își atinse buza și a tresărit.

– Nu-mi plac bătăile, și nu m-aș bate fără un motiv. Ceilalți îl necăjesc pe Mattie și încearcă să îmi fure lucrurile.

Domnișoara Agnes și-a plecat capul.

– Te referi la sacoșa pe care ai adus-o?

Maelle încuviință din cap, încruntându-se când și-a adus aminte cum s-a bătut pentru sacoșă.

– Acelea sunt lucrurile mele. Mama le prețuia. Tata le-a salvat de la incendiu. Nu vreau să mi le fure niște orfani jegoși. A aruncat ultimele cuvinte cu silă.

Domnișoara Agnes își înclină capul.

– Michael, nu trebuie să vorbești așa. Te-ai schimbat, băiatul meu. Din cauza asta vreau să mergeți în Vest. Ești un băiat bun dar orașul

te transformă într-unul, ca şi mulţi alţii care se luptă şi se zbat pentru supravieţuire. Eşti un băiat mult prea ales ca să o apuci pe drumul acela de ruşine. Sunt convinsă că lucruri mult mai bune vă aşteaptă în Vest.

Deci plasarea ei în alt loc nu era o pedeapsă? Era o recompensă? Mândria îi umplu pieptul. Rămase nemişcată.

– Vă mulţumesc, măicuţă. Dacă plec voi face tot posibilul să fiu . . . un băiat mai bun. Ezită apoi.

– Sunteţi sigură că Mattie şi Molly vor veni şi ei?

Privirea aceea ciudată a revenit în ochii femeii, dar a aprobat.

– Da, Mattie şi Molly vor merge şi ei în Vest.

Maelle a întins mâna.

– Atunci o să mergem, măicuţă, bucuroşi. Împreună vom găsi lucruri mai bune în Vest."

Gara Grand Central, New York
Mai, 1886

Maelle îi plantă lui Molly un sărut pe obrazul grăsuţ neputând să-şi ţină sora suficient de aproape. Cât îi lipsise micuţa bondoacă în timpul acelor săptămâni la casa de copii! Dar Maellei i se permise să o ducă până la gară. Maelle era entuziasmată să o poată ţine din nou pe sora sa în braţe şi era hotărâtă să o poarte în braţe pe parcursul întregii călătorii până în Missouri. Nu avea să mai lase pe nimeni să o ia pe Molly de la ea.

Molly era aşa de dulce cu rochiţa din dantelă albă şi cu o bonetă asortată. Toţi copiii primiseră haine noi în dimineaţa călătoriei. Maelle mai că se dăduse de gol când a văzut tunicile frumoase pe care le-au primit fetele. Rochii de lână cu fundiţe şi volănaşe şi pelerine asortate . . . O cât şi-ar fi dorit Maelle să aibă o rochie frumoasă dintr-acelea!

În schimb primise o cămaşă albă, pantaloni maro de lână şi un sacou asortat. De asemenea, ea şi Mattie fuseseră tunşi şi îi trebuise toată puterea ca să se abţină să nu plângă din cauză că şi-a pierdut părul din nou. Va putea vreodată să aibă din nou buclele acelea lungi pe care

tata le admirase? Dar cel puțin șapca din stofă le acoperea capul tuns, camuflând motivul pentru care se rușina.

Cu degetele ei grosuțe Molly trăgea de eticheta prinsă în fața sacoului.

– Nu, nu surioaro, o certa Maelle împingând degetele fetiței, altfel noii noștri părinți nu ne vor cunoaște.

Etichetele atârnau mototolite la pieptul fiecărui copil. Domnișoara Agnes le spusese celor douăzeci și șase de copii care se urcau în tren că drumul va dura patru zile și trei nopți și că etichetele trebuie să rămână intacte. Maelle se gândi că ar fi nesăbuit să-și pună atât de devreme etichetele numerotate. Spera să prevină ca Molly să-și dea jos propria etichetă, pe a ei și chiar pe a lui Mattie. Bebelușul în vârstă de un an considera că tot ce o înconjoară e o jucărie.

– Michael! Mattie o zbughi de-a lungul gării acoperite cu pardoseală de marmură și alunecă oprindu-se în fața surorii sale. Rotea sacoșa de bucurie având ochii mari și strălucitori.

– Ai văzut trenul? Este negru și lucios și scoate atâta fum prin hornul cenușiu! L-ai văzut?

– Mattie deja ți-ai zgâriat pantofii cei noi, îl certă Maelle. Și eticheta stă să cadă. Dacă nu te liniștești, nu o să mai arăți bine pe când ajungem în Missouri.

Mattie aruncă o privire la pantofii noi pe care îi primise doar în acea dimineață și îi căzu fața când observă urmele roase și șterse din dreptul degetelor mari.

– Crezi că noii noștri părinți nu o să mă ia cu pantofii roși?

Tonul său îngrijorat i-a atras atenția Maellei. Era doar un băiețel entuziasmat de perspectiva unei plimbări cu trenul. Nu trebuia să fie atât de dură.

– Cu siguranță că noii noștri părinți nu o să te aprecieze mai puțin din cauza pantofilor roși. Se liniști când zâmbetul reveni pe chipușorul lui Mattie. Însă cu toate acestea trebuie să arătăm cât mai bine posibil. O să am destule pe cap îngrijind de Molly să fie curată. Poți să ai grijă de tine?

Mattie începea să radieze.

– Binențeles că pot.

– Foarte bine!

– Copii! Copii, apropiați-vă! Domnișoara a ridicat mâinile și a început să gesticuleze către mulțimea interminabilă. Copiii, unii cu bebeluși mișcându-li-se în brațe, alții cu bagaje care li se loveau de genunchi, au format un cerc îngrijit în fața domnișoarei Agnes. Maelle o ținea bine pe Molly care se apleca în față încercând să prindă fundița unei fetițe din fața ei.

– Copii, aceasta este domnișoara Esther. Domnișoara Agnes își așeză brațul după umerii unei femei slăbuțe, cu ochelari, cu o față lunguiață și o gură mare. Ea vă va însoți la Missouri. A fost deja în Severy, a anunțat orașul cu privire la sosirea voastră și a luat deja legătura cu mai multe familii dornice să vă cunoască și să vă adopte.

Mai mulți copii au strigat de bucurie, iar Mattie și Maelle și-au zâmbit unul celuilalt.

– Am încredere că veți asculta de domnișoara Esther pe parcursul călătoriei și le veți arăta oamenilor de pe tren ce copii minunați sunteți voi.

În ochii femeii lacrimile strânse străluceau când încheie prin cuvintele:

– Acum haideți să ne rugăm înainte să vă îmbarcați.

A închis ochii și a apropiat mâinile în față. Toți copiii i-au urmat exemplul cu excepția Maellei care trebuia să o supravegheze pe Molly.

– Doamne, binecuvântează acești copii acum când pornesc la drum. Ține-Ți mâna tare asupra lor și condu-i spre părinți care îi vor îngriji și îi vor crește în cunoștința dragostei Tale. Amin.

– Amin, au repetat și copiii ca un ecou.

Domnișoara Esther a bătut din palme.

– Formați un rând copii. Repede!

Chicotind și îmbrâncindu-se, copiii au format un fel de linie cu Maelle și Mattie așezați undeva la mijloc. Maelle îi șopti:

– Treci în spatele meu, Mattie, și ține-mă de sacou.

Trupușorul încolăcit al lui Molly din brațele ei și mâna de la spate a lui Mattie i-au adus aminte lui Molly de noaptea când au trebuit să părăsească apartamentul. Un val de dor după mama și tata veni peste ea, atât de puternic încât începu să lăcrimeze. Dar a clipit curajoasă și a pășit în linie cu ceilalți în așteptarea trenului. *Băieții nu plâng* și-a spus

ea vehement. Cu toate acestea, a auzit un fonfăit în urma ei şi fără să se întoarcă ştia că venea de la Mattie.

Uitându-se peste umăr îi arătă frăţiorului ei un zâmbet tremurat.

– Nu plânge, Mattie. Nu îţi aminteşti ce a spus domnişoara Agnes? Mergem la mai bine . . .

Severy, Missouri
Mai, 1886

Maelle stătea pe o platformă în faţa bisericii prezbiteriene flancată de Mattie şi de un băiat grăsuţ pe nume Pat. O pată de culoare de la un vitraliu de undeva de sus şi din stânga se reflecta pe capul lui Molly evidenţiind buclele răsucite de păr roşcat de pe căpşor. Cu toate că o durea umărul de la greutatea surorii ei, o ţinea cu faţa către ceilalţi ca să i se poată vedea eticheta cu uşurinţă. Mattie nu avea astâmpăr, mutându-se de pe un picior pe celălalt. Maelle spera că nu îl scăpa foarte tare la toaletă.

După patru zile de şezut pe o bancă tare, având doar scurte plimbări prin tren în timpul opririlor pentru apă şi pentru un pic de exerciţii era bine să poată sta acum în picioare.

Inima îi bătea plină de speranţă, cu toate că o îngrijorare ciudată îi apăsa pieptul. Acesta era momentul pe care îl aşteptaseră—momentul întâlnirii cu noii lor părinţi. Înainte de a coborî din tren pentru a merge spre biserică Maelle o întrebase pe domnişoara Esther dacă cineva îi alesese pe ea, pe Mattie şi pe Molly, dar răspunsul domnişoarei nu fusese nici pe departe satisfăcător.

Maelle îşi aduse aminte de acele cuvinte.

– Tuturor vi se va purta de grijă, Michael. Asta e important. Iar apoi îşi ridicase vocea ascuţită ca să se adreseze copiilor din vagon, atenţionându-i să se poarte cât se poate de frumos, pentru că părinţii nu vor alege un copil fără maniere.

Cu colţul ochiului se uita cum Mattie se tot clătina şi îl lovi uşor cu cotul pentru a-l linişti.

Domnişoara Esther înaintă înspre uşile duble de la intrarea în biserică, le deschise larg şi strigă:

– Suntem pregătiţi. Puteţi intra.

Maelle afişă un zâmbet pe faţă şi se ruga pentru ca şi Mattie să facă acelaşi lucru.

Tropăitul picioarelor pe podeaua de lemn a bisericii producea vibraţii pe care Maelle le simţea prin pantofi, timp în care cuplurile intrau în încăpere. Zâmbea în continuare cercetând feţele ce se apropiau, iar inima îi bătea cu putere, întrebându-se care din cuplurile ce-au intrat în clădire—dacă era vreunul—au venit pentru ea, Mattie şi Molly.

Un cuplu îmbrăcat la patru ace se apropie, iar ochii femeii urmărea etichetele. Faţa i s-a luminat când privirea i se opri asupra lui Molly şi se grăbi să înainteze.

– Reginald, uite! Aici este—numărul 12!

Femeia o luă pe Molly înainte ca Maelle să poată reacţiona şi o întinse bărbatului. Făcând ochii mari, Mattie se uită la Maelle, iar ea a ridicat din umeri. Femeia era fericită la vederea lui Molly, îi atingea buclele şi îi mângâia cu degetele obrajii grăsuţi. Bărbatul se aplecă. Molly îi apucă bărbia cu mânuţa durdulie, iar el şi femeia au început să râdă.

– O, Reginald, uită-te la ea! Femeia radia de bucurie când îi vorbea bărbatului. Roşcată cu ochi verzi, exact ca mama. E întocmai cum mi-am imaginat-o!

Maelle examină cu atenţie cuplul. Erau mai în vârstă decât mama şi tata, şi purtau haine mai elegante decât văzuse ea vreodată, păreau destul de cumsecade. Cu toate că nu era la fel de frumoasă ca şi mama, femeia avea o faţă drăguţă, iar ochii ei albaştri scânteiau. Bărbatul avea o barbă deasă pe ambii obraji şi mustaţă, care se vedea pe buza de sus. La prima vedere părul de pe faţă îi dădea un aspect dur, dar când Maelle îi privi ochii văzu blândeţe în ei. Cu siguranţă aveau să fie părinţi afectuoşi.

Femeia a sărutat-o pe Molly pe obraz şi apoi privirea i s-a mutat la Maelle. I-a zâmbit discret. Apoi bărbatul a pus mâna pe spatele femeii şi s-au întors amândoi spre uşile de la intrare. Molly i-a clipit Maellei peste umărul femeii.

Maelle a ridicat sacoşa şi l-a luat pe Mattie de mână.

– Să mergem. Cei doi mergeau în urma cuplului.

La jumătatea drumului, bărbatul aruncă o privire înapoi şi se încruntă.

– Băieţi, voi trebuie să mergeţi înapoi pe podium.

Neliniştiţi, Maelle şi Mattie au schimbat priviri.

Femeia s-a oprit întorcându-se cu faţa la copii. Molly se apleacă spre Maelle cerându-se în braţe. Maelle a lăsat bagajul jos şi şi-a întins mâinile către surioara ei. Dar femeia a tras-o pe Molly lângă umărul ei. Molly se porni la plâns.

– Rebecca, du copilul afară, a spus bărbatul, iar soţia sa porni înspre uşi în timp ce o liniştea pe Molly, care continua să se vaiete. Când Maelle a încercat să îi urmeze bărbatul îi blocă drumul punându-i mâna în piept.

– Nu, băiete. Tu stai aici.

– Dar . . .dar . . . Maelle înghiţi în sec, cu inima bătându-i atât de tare încât abia putea să respire. Fetiţa pe care o duce e surioara mea.

– Noi adoptăm bebeluşul. Cu toate că avea o voce fermă nu era batjocoritoare. S-a întors să plece, dar Mattie a sărit înainte şi l-a lovit cu piciorul în fluier.

– Nu puteţi să-mi luaţi sora! Mattie a tras piciorul pregătit să lovească din nou.

Domnişoara Esther a venit grăbită.

– Matthew Gallagher, mi-e ruşine de tine! Îi aruncă o privire aspră lui Mattie şi apoi se întoarse înspre bărbat. Îmi cer scuze, domnule Standler. Le voi explica situaţia copiilor. Vă doresc dumneavoastră şi soţiei o călătorie plăcută spre casă!

Bărbatul a încuviinţat, i-a mai aruncat o privire aspră lui Mattie şi a ieşit din încăpere. Domnişoara Esther l-a târât pe Mattie într-un colţ unde i-a arătat degetul şi l-a certat. Maelle a profitat de moment ca să ia sacoşa şi să fugă după cei doi.

S-a oprit brusc în curtea însorită a bisericii uitându-se disperată în stânga şi în dreapta. L-a văzut pe bărbat urcându-se într-o caleaşcă elegantă, acoperită. A ţâşnit prin iarbă cu bagajul lovindu-i-se de picior şi strigând.

– Aşteptaţi! Domnule, vă rog să aşteptaţi!

Bărbatul îşi încrucişă braţele în momentul în care ea s-a oprit brusc lângă caleaşcă.

– Tinere, îmi pare rău, dar eu şi soţia adoptăm doar fetiţa.

Lacrimile Maellei au început să i se strângă în nări. Privirea din ochii lui au redus-o la tăcere cu toate că se gândise să îi implore să o ia şi pe ea. În schimb a făcut o ultimă rugăminte care, spera ea, să-i fie onorată.

– Îmi daţi voie, vă rog, să-mi sărut sora de rămas bun?

Bărbatul o privi lung pentru câteva momente în timp ce ea îşi ţinea respiraţia privindu-l rugător. În cele din urmă îi făcu un semn cu mâna arătându-i caleaşca. Maelle urcă pe mica treapta care ducea în caleaşcă şi se aplecă înăuntru. Femeia o ţinea pe Molly de mijloc, dar Maelle a strâns-o cu toată puterea, a sărutat-o pe ambii obraji, pe frunte şi pe nas.

– La revedere, Molly. Te iubesc, micuţo! Lacrimile îi înceţoşau privirea în timp ce cobora din caleaşcă, hotărâtă să nu lase cuplul să o vadă cum izbucneşte în lacrimi. Piciorul îi lovi bagajul în timp ce se întoarse spre bărbat. Vă rog, încă un minut, domnule!

Bărbatul pufăi nerăbdător, dar a aşteptat ca Maelle să deschidă sacoşa de unde ea scoase o Biblie. După ce a luat fotografia dintre paginile ei, i-a întins cartea.

– Luaţi . . . luaţi, vă rog, Biblia familiei . . . pentru Molly?

Femeia strigă din caleaşcă:

– Ia-o, Reginald, ca să putem pleca odată.

Fără să spună ceva, bărbatul a luat Biblia şi a trântit uşa în spatele lui. Birjarul a lovit caii pe spinare cu hăţurile, şi caleaşca a pornit. Maelle a rămas în curtea bisericii până când caleaşca luă colţul şi dispăru.

A închis ochii pentru un moment ca să-şi întipărească numele în memorie: domnul Standler, Standler, Standler. O durea pieptul atât de tare încât se temea să nu o lase inima. Molly . . . nu mai era. Iar Mattie–.

Pornind din loc îşi dădu seama că nu mai ştia ce se întâmplase cu Mattie. Luându-şi bagajul o porni la goană spre biserică, făcându-şi loc printre cuplurile care mergeau spre vagoane, majoritatea încărcate cu copii. Fusese şi Mattie luat?

A băgat capul pe uşă şi aproape a leşinat de bucurie când l-a văzut pe Mattie pe una din băncile de lemn. Stătea cu capul plecat şi râuri

de lacrimi îi brăzdau obrajii palizi. Se aşeză lângă el şi îi puse sacoşa în poală.

– Domnişoara Esther spune că acum nimeni nu mă va vrea din cauză că l-am lovit pe acel om.

Cuvintele triste ale lui Mattie i-au adâncit durerea din piept, făcând-o pe Maelle să sufere şi mai mult. Se temea că are dreptate. Neputând răspunde a dat din cap.

– Dar trebuia să fac ceva. O luau pe Molly. A strâns din ochi şi i-au dat lacrimile. Domnişoara Esther . . . i-a lăsat s-o ia pe Molly. N-o s-o mai vedem niciodată. Ca şi pe tata şi mama.

Maelle se stăpâni să nu plângă. Băgând mâna în bagaj, scoase fotografia şi o puse în mâna lui Mattie.

– Ține-o bine. Poți să te uiți la Molly, la mama şi la tata ori de câte ori vei vrea.

Mattie ținea poza cu degetele vlăguite în timp ce lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji şi să-i cadă pe pantalonii de lână, pătându-i. Maelle l-a luat de după umăr strângând din ochi ca să nu plângă. Plânsul nu avea să schimbe nimic.

Acum înțelegea ea căutătura ciudată a domnişoarei Agnes şi exprimarea atât de vagă a domnişoarei Esther. Ele plănuiseră din start să o dea pe Molly acelui cuplu. Nu intenționaseră niciodată să îi lase pe Maelle şi pe Matty să meargă împreună cu ea.

Şi-a adus aminte de cuplu, de hainele lor elegante şi de trăsura scumpă. Oameni bogați. Nu spusese tata dintotdeauna că nu poți avea încredere în oamenii bogați? Iar acum oamenii bogați o luaseră pe Molly. Cel puțin păreau să o placă. Probabil că nu puteau avea copii. Aveau să o trateze ca pe o prințesă, nu? Aşa spera ea. Şi ştia cum îi cheamă. *Standler.* Avea să o găsească din nou pe Molly. Cu siguranță!

Ea şi Mattie stăteau pe bancă în timp ce copiii plecau, unu câte unul cu familii. În cele din urmă au rămas doar domnişoara Esther şi un bărbat care se sprijinea de un perete îndepărtat. Omul porni spre ei şi se apropie de domnişoara Esther.

Maelle le-a auzit murmurul vocilor, dar nu le-a băgat în seamă până când nu au traversat încăperea şi s-au apropiat de bancă. Domnişoara Esther puse mâna pe umărul Maellei. Aceasta îşi ridică privirea şi spera ca ura ce o simțea să nu i se citească pe față.

– Michael, acesta este domnul Richard Watts. El caută un băiat care să călătorească împreună cu el şi să-l ajute la afaceri.

Maelle îl măsură cu coada ochiului pe domnul Watts, de sus până jos. Îmbrăcat într-un costum maro şi cu o cravată subţire legată sub bărbie, arăta precum mulţi alţi bărbaţi care veniseră la biserică în acea zi. Avea totuşi nevoie să se bărbierească şi să se tundă. Bărbatul o privea, plictisit. Maelle îşi întoarse privirea.

De nicăieri, o mână a cuprins-o de braţ şi a ridicat-o de pe bancă. Strigătul de frică a lui Mattie o trezi la viaţă.

– Nu mă trageţi! Pot să mă ridic singură.

Bărbatul începu să râdă şi o strânse mai vârtos de braţ:

– Eşti bătăios, nu? Asta e bine. Am nevoie de un băiat care să fie un pic mai bătăios.

Şi-a îngropat degetele în carnea Maellei, iar asta o durea, dar nu se putea elibera. I-a aruncat o privire domnişoarei Esther care stătea deoparte.

– Nu mă duc nicăieri fără fratele meu. Puteţi să-i spuneţi!

Domnişoara se uită la domnul Watts cu o privire prin care îşi cerea scuze.

– Cu toate că aranjamentele s-au făcut înainte să plecăm din New York pentru cel mai mic dintre copiii Galagher, am asigurat-o pe cea care conduce *Bunul Păstor* că fraţii nu vor fi despărţiţi.

Maelle întrezări o rază de speranţă în cuvintele domnişoarei Esther. Mattie a ieşit din rândul de bănci şi se proţăpi lângă ea. Îşi puse mâna în mâna ei şi se agăţă de ea.

– Ei bine . . . Domnul Watts îşi freca barba cu o mână în timp ce cu cealaltă o ţinea strâns pe Maelle.

– După cum vi-am spus am o afacere bunicică cu aparatele de fotografiat, dar casa mea este o căruţă. Ar putea fi destul de aglomerat cu doi băieţi. Nu ştiu dacă îi pot lua pe amândoi.

Domnişoara Esther îşi ridică privirea.

– Îmi pare rău, domnule, dar ori îi luaţi pe amândoi ori pe niciunul.

Domnul Watts o strânse încă o dată pe Maelle de braţ. Mişca din mandibulă în timp ce se uita la ea.

– Băiatul e înalt. Pare să aibă ceva forţă în braţ. Pare să fie deştept chiar dacă are accent de irlandez. Genul de băiat care ar putea învăţa meserie.

Domnişoara Esther dădu din cap aprobator.

– I-ar prinde bine şi lui Mattie să înveţe meserie.

Dintr-o dată domnul Watts eliberă braţul Maellei. Aceasta se împiedică şi se lovi de Mattie. Frecându-şi braţul se uita în direcţia bărbatului.

– Nu mă duc nicăieri fără fratele meu. Şi cu asta basta.

Bărbatul îşi lăsă capul pe spate şi izbucni într-un râs care răsună în grinzile din tavan.

– Şi cu asta basta zici?

Cu un chicot în glas se întoarse către domnişoara Esther.

– Bine atunci, doamnă. Îi iau pe amândoi.

4

Bărbatul pe nume Watts o târî pe Maelle înspre singura căruță care mai era în curtea bisericii. Mattie venea în urma lor trăgând sacoşa după el. Oprindu-se în fața căruței Watts a început să gesticuleze mândru înspre ea.

– Ei bine, băiete, uite! Noua ta casă. Era o cutie mare cu nişte cuvinte pătrățoase pictate pe margine cu un verde închis.

– Lasă trapa din spate în jos şi urcă înăuntru. Numai să ai grijă să nu îmi strici vreun aparat. O să vânăm ceva pentru prânz, iar apoi vom căuta un magazin să ne cumpărăm ceva echipamente. Costumul va fi bun pentru când vom face poze dar vei avea nevoie de ceva haine pentru drum. Se cocoță în scaunul înalt şi apucă hățurile.

Maelle nu ştia sigur ce poate fi o trapă, aşa că au rămas lângă căruță uitându-se în sus.

Watts îi aruncă o privire scurtă şi mânioasă, apoi ridică din umeri.

– Bine, atunci urmați-mă. Lovi caii cu hățurile şi aceştia au pornit-o la trap. Maelle înşfăcă sacoşa de la Mattie şi-l apucă pe acesta de mână. Au pornit-o ca din puşcă în urma căruței. S-au oprit gâfâind când Watts a tras în apropierea unei cârciume.

Watts a sărit din scaunul înalt.

– Cel puțin ştiu că puteți fugi. Nu şi-a cerut scuze pentru că i-a făcut să fugă după căruță precum nişte câini muşcați de purici. Arătând spre uşile cârciumii, le spuse.

– Să mergem.

Dar Maelle s-a dat înapoi apucând mâna transpirată a lui Mattie.

– Mama nu ne-ar da voie să intrăm într-un local unde se vând băuturi alcoolice.

Watts se uită aspru la ea, încruntându-se, iar pentru un moment ea s-a temut că o va obliga să intre. Dar el a ridicat din umeri şi şi-a aranjat reverele sacoului.

– Cum doriţi, dar până la micul dejun de mâine dimineaţă mai este mult.

Drept răspuns Maelle se aşeză pe marginea trotuarului. Mattie se puse lângă ea. Fără a mai spune vreun cuvânt Watts împinse uşile oscilante şi strigă.

– Aduceţi-mi un castron de tocană şi nişte posmagi.

Stomacul lui Maelle începu să chiorăie când se gândi că Watts mănâncă un castron aburind şi cărnos de tocană. Pe tren copiii primiseră sandwichuri reci şi lapte la cutie—îndestulătoare, dar fără gust. Smiorcăielile lui Mattie îi mai slăbeau hotărârea dar amintirile despre atenţionările mamei ei cu privire la demonul romului o ţinea nemişcată pe trotuar.

După multă vreme Watts a ieşit.

– Ţine-acolo!

Se aplecă înainte şi le aruncă fiecăruia un biscuite uscat în mână. Când s-a ridicat, Maelle a observat o ploscă subţire de tablă în buzunarul de la cămaşă. Răspunsul de mulţumire i-a îngheţat pe buze la vederea ei.

– Acum să mergem.

Încă o dată Maelle şi Mattie porniră în fugă în urma căruţei în josul străzii până la un magazin mixt. Fără să spună ceva Watts le făcu semn să intre înaintea lui.

Un miros îmbietor întâmpină nasul Maellei odată ce păşi în magazin—o aromă de malţ, ceva ca de drojdie, ceva picant, care a făcut-o să saliveze abundent. Maelle inspiră adânc, Mattie făcu la fel. Un zâmbet de încântare apăru pe faţa fratelui ei când a văzut rândurile de borcane cu dulciuri. O zbughi înspre ele agăţându-se cu degetele de marginea tejghelei, ridicându-se pe vârfuri pentru a vedea mai bine gumele lucioase, beţele cu gust de scorţişoară sau bucăţile lungi de dulciuri aromate cu lemn dulce.

Watts păşi apăsat în direcţia lui şi îi servi lui Mattie o lovitură peste ceafă, doborându-i basca.

– Pleacă de lângă ele.

Maelle îşi încleştă maxilarul şi îşi înghiţi protestul pe care era cât pe ce să îl vocifereze. Cum îndrăznea bărbatul ăsta să îl lovească pe Mattie? Ţinându-se de cap, Mattie stătea aproape de Maelle, timp în care îl urmau pe Watts înspre rafturile cu pantaloni şi cămăşi.

Maelle se întreba ce va spune Watts dacă îi va aduce la cunoştinţă, aşa, din senin, că este fată, şi nu băiat. Ar pune-o înapoi pe tren şi ar dispărea cu Mattie, era sigură de asta. Îl strânse pe Mattie mai tare de mână şi păstră tăcerea.

Watts măsură nişte haine punându-le pe lângă Maelle şi făcând o grămăjoară din două perechi de pantaloni până la genunchi—-una maro şi una arămie—şi trei cămăşi de stofă. Puse grămada în braţele lui Maelle.

– Veniţi după mine. I-a dus pe copii înspre un raft pe care erau izmene împăturite şi, după ce le-a verificat bine, i-a aşezat două perechi în braţe.

– Asta-i tot. Şi se întoarse cu faţa înspre casă. Maelle îl privi speriată din spate. Mergând pe lângă el i-a spus.

– Nu îi cumpăraţi ceva şi fratelui meu?

Watts abia că se uită la ea.

– El poate să poarte hainele de ocazie.

Înşfăcând hainele din braţele ei le-a aruncat pe tejghea şi i-a spus vânzătorului.

– Fă-mi totalul.

Uşa s-a deschis şi în magazin a intrat o familie. Soţia şi cele două fete mici au rămas lângă uşă, dar bărbatul şi-a scos pălăria uzată de paie şi a înaintat înspre casă.

– Scuzaţi-mă, domnule, a spus bărbatul uitându-se la vânzător. Doamna şi cu mine am venit în oraş ca să ajungem la trenul care transporta orfani. Ne-am dus la biserică, după cum scria pe fluturaşul tipărit, dar nu era nimeni acolo.

Maellei i se puse un nod în gât. Se uită la femeia de lângă uşă. Era o femeie simplă, îmbrăcată modest,cu mâna strânsă căuş după umerii fetelor care se sprijineau de fusta ei. Mâinile ei, deşi muncite, păreau

atât de fine după felul în care mângâia umerii copilelor. Era o mamă bună—Maelle putea să vadă asta.

Şi-a mutat privirea înspre bărbat. Hainele lui, de asemenea, erau cele ale unui om din clasa muncitoare, ceva în genul celor purtate de tata. O, de ce nu fusese această familie la biserică mai devreme? Poate că ei i-ar fi luat pe ea şi pe Mattie.

– Din câte ştiu eu, domnule, a spus vânzătorul toţi orfanii au fost adoptaţi. Trenul a plecat cu puţin timp în urmă şi doamna aceea de la oraş care i-a adus era în el.

Bărbatul s-a întors către soţia lui.

– Am ajuns prea târziu, Martha.

Lacrimi au început să curgă din ochii femeii şi bărbia îi tremura.

– Şi cum speram noi . . .

Îndreptându-se spre soţia lui, bărbatul a mângâiat-o pe umăr.

– Nu te necăji. Vor mai fi şi alte trenuri. Data viitoare vom porni mai devreme. O să ne luăm şi noi un băiat, nu te-ngrijora.

Watts se încruntă.

– Hei, voi de-acolo! Aţi spus că doriţi un băiat?

Bărbatul se întoarse înspre Watts.

– Aşa este, domnule. Am venit tocmai din Shallow Creek gândindu-ne că ne vom alege un băiat. Băiatul nostru, Titus, a murit iarna trecută de febră. Eu şi doamna ducem lipsa unui băiat pe lângă casă.

Watts îl prinse pe Mattie de guler şi îl împinse înainte.

– Băiatul ăsta a venit cu acel tren. Şi are nevoie de un cămin.

Maelle sări îndată lângă Watts, trădarea înţepând-o precum o palmă.

– Nu are nevoie de un cămin. Are unul—cu dumneavoastră.

Watts o apucă pe Maelle cu mâna de ceafă, reducând-o la tăcere.

– I-am luat pe amândoi pentru că doar ei doi mai rămăseseră. Eu, de fapt, nu am nevoie decât de unul. Puteţi să luaţi băiatul mai mic dacă doriţi. Oricum aveam de gând să îl las la orfelinatul din Springfield, dar probabil ar fi mai bine să meargă într-o familie.

Maelle privea îngrozită, în tăcere, cum bărbatul se puse într-un genunche în faţa lui Mattie.

– Cum te cheamă, băiete?

Mărul lui Adam începu să tremure în gâtul firav al lui Mattie.

– Matthew Gallagher, domnule. Cuvintele au ieşit ca şoptite, cu o voce tremurândă.

– Matthew. Un nume bun, creştinesc.

Soţia s-a aplecat înainte, întinzând mâna ca să atingă obrazul lui Mattie. Mattie s-a dat înapoi, iar degetele femeii au început să tremure.

– Ai ochi căprui ca şi Titus al nostru.

Fără a mai spune ceva, bărbatul l-a strâns pe băiat în braţe. Mattie scoase un strigăt în semn de protest, începu să dea din picioare şi să se întindă înspre Maelle. Pe bărbat, însă, nu părea să-l deranjeze ce făcea Mattie. Se îndreptă înspre uşă, iar soţia cu cele două fetiţe se grăbeau înaintea lui.

Maelle s-a eliberat din strânsoarea lui Watts şi a ţâşnit după ei.

– Vino-napoi! Nu poţi să-l iei! Nu poţi să-mi iei frăţiorul!

Bărbatul l-a pus pe Mattie într-o căruţă ponosită de vreme. Mattie a dat semne cum că voia să fugă, dar bărbatul s-a întors înspre el şi i-a spus calm.

– Stai locului! Bărbatul s-a întors şi a prins-o pe Maelle de umeri ghemuindu-se până la înălţimea ei. Nu fă situaţia mai grea decât trebuie să fie!

Lacrimi fierbinţi i-au invadat obrajii.

– Dar . . . dar . . . vă rog luaţi-mă şi pe mine!

Bărbatul a scuturat-o un pic. Nu ne permitem să te hrănim şi pe tine. Putem să luăm doar unul. Îmi pare rău. Se vede că eşti un băiat cumsecade. Dar o să-l îngrijim foarte bine, doar pe el.

Femeia s-a apropiat şi ea şi i-a pus mâna sub bărbie.

– Te rog nu mai continua. Am nevoie de acel băieţel. Am o durere în suflet pe care nu o pot stâmpăra altfel.

Maelle a împins mâna bărbatului de pe umărul ei şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

– O să-l iubiţi pe fratele meu? Cuvintele acestea au sunat mai mult a cerere decât a întrebare.

Femeia a dat din cap.

– Ca şi cum ar fi al meu.

Întristată, Maelle s-a întors înspre bărbatul care încă mai stătea ghemuit în faţa ei.

– Pot, măcar, să-mi iau rămas bun de la el?

Prinzând-o de subsiori a urcat-o în căruță. Mattie suspină când îl trase la pieptul ei. Basca îi căzu, iar Maelle îi șoptea cuvinte de alinare.

Într-un final a pus mâinile pe fața lui Mattie.

– Mattie, ai fotografia, nu? A așteptat ca acesta să aprobe din cap. O să-ți amintești de mama, de tata, de micuța Molly și de mine. Într-o zi o să vă găsesc. Și o să fim împreună.

Lacrimi au început să curgă pe obrajii palizi ai lui Mattie.

– Promiți?

Maelle l-a mai îmbrățișat o dată.

– Îți promit!

Ea se înecă cu propriile cuvinte.

– Nu contează cât va dura sau cât de mari veți fi.

Mattie își înghesui fața în gâtul ei și o întrebă.

– Dar dacă o să cresc cum o să mă recunoști?

Maelle s-a dat înapoi și se strădui să zâmbească.

– După fotografie. Tot așa cum o să o cunosc pe Molly după Biblie. Iar tu o să cunoști că sunt eu după scrisorile mamei, cele legate cu funda roz.

Mattie a dat din cap.

– Să fii bun cu acești oameni, i-a spus Maelle folosind cât mai bine vocea de soră mai mare. Să nu-l faci de rușine pe tata, ai înțeles?

– Voi fi cuminte, a promis Mattie.

După cum făcuse și cu Molly, Maelle îl sărută pe frățiorul ei pe obraji și pe frunte. Și i-a șoptit.

– Întotdeauna o să te iubesc, Mattie Gallagher.

Omul s-a apropiat de marginea căruței.

– Vino, o ridică el pe Maelle de la spate. Du-te înapoi în magazin.

Deși cuvintele lui erau ursuze, Maelle a văzut bunătate în ochii lui. A pornit înspre trotuar, dar nu a urcat pe aleea de lemn.

Bărbatul a urcat în scaun și s-a uitat la Mattie, care stătea diametral opus față de cele două fetițe, care se înghesuiau una către cealaltă.

– Matthew, vrei să-l ajuți pe tata să conducă echipa?

Sprâncele lui Mattie se ridicară cu uimire. Arătă întrebător înspre pieptul lui.

Bărbatul a zâmbit.

– Da, la tine mă refer. Vino aici, băiete.

Mattie înaintă greoi înspre partea din față a căruței, iar bărbatul l-a așezat între genunchii săi. A pus hățurile în mâinile lui Mattie înfășurând mâinile mai mici ale lui Mattie cu palmele sale mari. Bărbatul îi îndrumă lui Mattie mâinile ca să smucească hățurile.

– Diii! Caii o luară-o înainte.

Căruța coborî în josul străzii. A mai zărit fața lui Mattie pentru câteva secunde când s-a aplecat și și-a întins gâtul ca să se uite înapoi. Dar apoi bărbatul și-a mutat umerii acoperindu-i chipul.

Durerea imensă din inima Maellei îi slăbi picioarele. Dorea cu tot dinadinsul să fugă după căruță, să strige, să țipe, să se răzbune pentru nedreptatea de a i se fi luat și Molly și Mattie. Dar o părticică din ea știa că, oricât ar protesta, nu s-ar schimba nimic. Plecaseră. Fratele și sora ei plecaseră iar ea—.

– Mike? Watts striga din ușa magazinului. Am cumpărat pantalonii mai mari ca să țină mai mult. Vei avea nevoie de bretele ca să stea pe tine. Hai alege-ți o pereche.

Maellei nu-i păsa de bretele. Unde îl ducea acea familie pe Mattie? A strâns din ochi și atunci și-a amintit: Shallow Creek. A reținut și acest nume. Standler. Shallow Creek. Apoi, deschizând ochii, a mai făcut un pas în stradă ca să mai întrezărească o clipă căruța.

O mână a apucat-o de ceafă trăgând-o pe trotuar. A țipat, agitându-și brațele. Watts i-a dat drumul cu o împinsătură care a dezechilibrat-o. Maelle și-a recăpătat stabilitatea și îi aruncă bărbatului o căutătură mânioasă.

Cu mâinile în șolduri, acesta spuse cu un mormăit:

– Mike eu sunt un om cât de cât manierat, dar când îți spun să faci ceva mă aștept să mă asculți. Am echipamente pentru fotografiat în valoare de sute de dolari pe care va trebui să înveți să le folosești. Vrei să greșești ceva din cauză că nu m-ai ascultat și să strici totul? O să-mi tai un băț și o să-ți las niște urme pe picioare care o să se vadă până la Crăciun. M-ai înțeles?

Maelle strânse din dinți cu atâta înverșunare încât o dureau. Inspira aer pe nas ca să nu plângă. Întinzând mâna ca să-și maseze ceafa de unde o prinsese, a dat doar din cap ca răspuns.

– Bine. Şi încă ceva . . . Se aplecă în faţă şi îşi coborî capul la nivelul ei. Îmi pare rău că nu am putut să-l ţin pe fratele tău.

Ea se uită atent în ochii lui. Spunea el adevărul?

– Nu am loc pentru el în căruţă şi nu am nevoie decât de un ajutor. Oricum e cu o familie. Nu asta ai vrut pentru el?

Maelle se gândit bine la cuvintele lui. O familie era mai bună pentru Mattie—o mamă, un tată şi chiar surori. Inima îi stătu în loc. Mattie avea să aibă surori. Noile lui surori aveau să o înlocuiască pe ea şi pe Molly?

El se îndreptă de spate.

– Ei, acum eşti tăcut. Se pare că nu mai ai patima aceea din biserică. Arcuindu-şi o sprânceană, cugetă. Presupun că totuşi va reveni. După ce îţi va mai trece din durere.

Maelle înghiţi în sec. Părea . . . cumsecade.

Apoi a apucat-o de umăr şi a întors-o înspre magazin.

– Intră şi alege-ţi nişte bretele. Cu timpul o să fii aşa de ocupat încât o să uiţi că ai avut un frate.

Maelle făcu întocmai cum i s-a spus, dar şi-a promis ceva. Nu avea să uite niciodată că are un frate în Shallow Creek. Sau o soră la o familie numită Standler. Iar într-o zi îi va găsi. Exact cum i-a spus lui Mattie, îi va cunoaşte după legăturile cu casa.

PARTEA A DOUA

5

Maelle
Dunbar, Louisiana
Decembrie, 1902

Băiete!

Maelle „Mike" Watts rămase în poziția ei obişnuită—cu cotul pe cutia aparatului şi piciorul drept îndoit cu vârful cizmei înfipt în pământ—şi aştepta ca băiatul pe care îl chemase să se oprească din fuga sa înspre şopronul pentru cântărire. Picioarele lui desculțe şi murdare ridicară colbul de pe drum când se opri brusc. Se întoarse, iar găleţile pline din mâinile sale au început să se legene din inerție. Cu coada ochiului se uita la ea nedumerit. Băiatul nu putea avea mai mult de opt ani.

– Cu mine vorbeşti?

Maelle încuviință cu o mişcare a capului.

– Trebuie să cântăresc astea. Un sentiment de urgență reieşea din afirmația sa. Băiatul încercă să ridice găleţile dar coatele lui sfrijite au cedat fără ca să poată ridica oţelul galvanizat.

– Vrei să stai locului să-ți pot face o poză?

Maelle a învăţat de la copii de-a lungul timpului că aceştia, indiferent de condiția socială, nu pot refuza ocazia de a poza.

Băiatul şi-a umezit buzele, şi aruncând o privire precaută înspre şoproanele dărăpănate de unde un amestec de voci şi de zgomote de găleţi puteau fi auzite, spuse.

– Durează mult?

Maelle a păşit repede în spatele aparatului şi a cuprins lampa cu mâna.

– Atât cât durează să zâmbeşti.

Instantaneu băiatul şi-a curbat buzele aducând mai mult a grimasă decât a zâmbet. Maelle a activat lampa, iar băiatul a tresărit la declanşarea acesteia, dar a pozat în continuare până când a auzit-o pe ea spunându-i:

– Atât! Mulţumesc!

Păşi înainte câţiva paşi, cu o expresie de curiozitate:

– Pot s-o văd?

Maelle zâmbi deasupra cutiei de lemn.

– O să-mi ia o zi să o prelucrez. O să fii mâine aici?

Băiatul a dat din cap, iar părul lui murdar i se scutură hotărât pe creştet:

– Întotdeauna lucrez aici. În fiecare zi.

Afirmaţia voioasă a băiatului îi produse Maellei durere în suflet. Evident copilul nu ştia că ziua următoare era Crăciunul.

– O să-ţi aduc fotografia mâine atunci.

– Mulţumesc! Şi s-a întors în grabă.

– Cum te numeşti? l-a întrebat Maelle când se întoarse şi dădu să plece.

Fără să se oprească îi spuse:

– Georgie!

– Ne vedem mâine, Georgie.

A dat din capul său biţos în semn de aprobar, iar Maelle şi-a împachetat camera. Maelle ar fi vrut să mai stea şi să mai ia câteva poze în docul de desfacere a stridiilor, dar învăţase în timp că opririle scurte erau cele mai bune. Făcuse multe fotografii la moară, la docuri, la fabrici şi se temea că micuţii muncitori vor avea de suferit din cauza şefilor dacă ar fi stat prea mult. Aşa că în ciuda dorinţei ei de a face mai multe poze cu copiii desculţi, murdari, care mânuiesc cuţite prea mari pentru mâinile lor sau care cară găleţi prea grele pentru umerii lor firavi, îşi strânse cu grijă echipamentul pentru fotografiat în spatele căruţei şi porni spre oraş. Avea să se întoarcă a doua zi ca să-i dea poza lui Georgie.

Maelle se opri la primul hotel care-i ieşi în cale—o clădire dărăpănată cu două etaje orientată cu faţa înspre oraş. Dacă nu era vorba de fotografia lui Georgie şi-ar fi continuat drumul până ar fi

ajuns într-unul din oraşele mai mari şi mai . . . primitoare. Singura noapte în care îşi permitea luxul adăpostirii la un hotel era Ajunul Crăciunului, respectând tradiţia stabilită de Richard, însă îi displăcea să îşi petreacă noaptea de răsfăţ într-un astfel de loc. Dar faptul că trebuia să-i ducă poza lui Georgie—care era cu siguranţă singurul lui cadou de Crăciun—făcea ca totul să merite sacrificiul.

Îl priponi pe Samson şi îl mângâie drăgăstos pe gât înainte să ia plasa de pânză, cutia de lemn a aparatului şi să intre în hotel. Spre uşurarea ei văzu că interiorul era mai aspectuos decât exteriorul, tapete florale, mobila tapiţată cu o catifea, care toate ofereau un aer de eleganţă. Îşi spuse că probabil aerul umed afectase mobila. Un bărbat într-un costum negru din spatele unui birou înalt, cu lambriuri, îi zâmbi şi-i spuse:

– Bine aţi venit la Hotelul Hartling, domnule.

– Vă mulţumesc. Maelle lăsă din mână plasa de pânză dar se apleacă să pună cu grijă cutia aparatului pe podea alături de plasă. Când s-a aplecat în faţă, părul lung, prins în coadă, îi trecu peste umăr şi-l observă pe recepţioner roşind:

– Aş dori o cameră cu baie dacă se poate.

– Bi . . . binenţeles, d-domnişoară."

Bâlbâiala nu a derajat-o pe Maelle. Se obişnuise cu reacţia oamenilor la modul ei bărbătesc de a se îmbrăca. A semnat la recepţie—*Mike Watts*—a băgat cheia în buzunarul de la cămaşă şi şi-a ridicat bagajele. Înainte să plece de lângă birou a întrebat ce întreba întotdeauna.

– Aţi auzit de vreun Gallagher în oraş? Mattie sau Molly? Recepţionerul se încruntă, lovindu-şi bărbia cu degetul mic.

– Gallagher . . . nu cred. Apoi a ridicat din sprâncene. Rude de-ale dumneavoastră?

– Da. Şi n-a mai continuat. Vă mulţumesc! La baza scărilor o aştepta un hamal. Era capabilă să-şi care bagajele şi nu avea de gând să încredinţeze aparatul nimănui.

Arătând cu bărbia spre oraş, a spus:

– Dacă trimiteţi pe cineva să se îngrijească de cal—e în faţă, căruţa care are scris pe margine *Fotografii Watts*—vi-aş fi recunoscătoare.

Hamalul o zbughi îndată într-acolo.

Puse aparatul în camera 106, în colțul cel mai îndepărtat de fereastră și apoi se îndreptă înspre pat. Ghetele ei loveau podeaua scoțând un zgomot înăbușit. Zgomotul fu mai sonor când își aruncă plasa pe podea. Se așeză pe marginea saltelei care scârțâi și își descălță bocancii, dar își lăsă șosetele groase de lână pe picioare. Deschizând plasa răblăgită, cotrobăi după rochia de noapte. I se păru că simte aroma de rom imprimată în țesătura bagajului, iar asta o purtă cu gândul la amintirile dulci-amărui cu unchiul ei adoptiv.

Maelle își închise ochii. Nu mai era de aproape nouă ani deja, dar Maellei încă îi era dor de el. În multe privințe era departe de perfecțiune. Înclinația pentru crâșme, tonul aspru când vorbea și cerințele pentru perfecțiune erau de multe ori greu de suportat. Dar ajunsese să-l iubească.

Un chicotit involuntar a cuprins-o când își aminti de al treilea lor Crăciun împreună. După cum obișnuiau, închiriaseră o cameră la hotel pentru ajunul Crăciunului. Hotelul era unul elegant, aveau vedere spre Golful Mexic din cameră, și baie proprie lângă dormitor. Unchiul Richard îi spusese să facă baie înainte să se pună în pat. Își umpluse nerăbdătoare vana alungită cu apă fierbinte dintr-un vas de aramă și s-a băgat în vană.

Răsfățul de a avea apă caldă până la subsiori, o dată pe an, o adormise, dar s-a trezit brusc când Richard a izbit în ușă și a intrat înăuntru. Șocată de intrarea lui neașteptată a sărit în picioare, a alunecat pe fundul alunecos al vanei și a căzut pe spate golind jumătate din apă. Richard îi aflase secretul.

Încă putea să-i vadă privirea, gura deschisă în semn de surprindere și să audă strigătul răgușit.

– Mike? Tu—tu ești *fată*? Rostise *fată* ca pe o înjurătură, iar ea stătea ghemuită în vană, tremurând de frică. El s-a întors cu spatele. Ceafa i se făcu de-un roșu aprins, așa cum se întâmpla când era foarte, foarte nervos. Ea se holba la bucata de piele dezgolită cuprinsă între gulerul cămășii și părul des. O durea pieptul de la cum își ținea respirația. Parcă trecuseră ore până când el în sfârșit pornise înspre ușă.

Degetele ei înțepenite au apucat marginea îndoită a vanei.

– Ce ai de gând să faci? a întrebat ea.

El s-a oprit uitându-se în altă parte. Inima îi bătea cu putere în piept, în timp ce ea aştepta cu încordare să îi spună că o dă afară sau că o va duce la vreun orfelinat.

– Mai iau o cameră pentru la noapte. Şi mâine o să fac un fel de despărţire în căruţă ca să ai intimitate. Să ştergi apa de pe podea înainte ca să inundăm camera de jos. Sunetul uşii trântite a pus capăt conversaţiei.

Maelle se lăsă în apa călduţă care mai era în vană şi răsuflă uşurată. În ciuda tonului său aspru îi dăduse de înţeles că o va păstra fie că e fată sau nu. Iar ea ştia de ce—petrecuse trei ani de zile pregătind-o, învăţând să aibă încredere în ea, echipând-o ca să poată prelua afacerea. Chiar şi la frageda vârstă de doar doisprezece ani înţelesese că nu din afecţiune o ţinea, ci pentru că avea nevoie de ajutorul ei, ca ucenic şi asistent.

Doar cinci ani mai târziu avea să descopere că ajunsese să o iubească. Moartea lui i-o dovedise.

Mai multe bătăi în uşa hotelului o treziră din vis. Sări în picioare şi traversă camera în grabă. Deschizând uşa îl văzu pe recepţionerul hotelului pe hol.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat . . . domnişoară. Privirea i-a coborât pentru câteva momente spre pantalonii ei de lână, iar apoi o ridică din nou, cu obrajii îmbujoraţi. Dacă vă interesează *Biserica Baptistă Numărul Unu*, aceasta ţine un serviciu pentru Ajunul Crăciunului. Este pentru întreaga comunitate. Se va cânta, pastorul va predica şi vor fi prăjituri şi cidru de mere la sfârşit. Întotdeauna este un serviciu reuşit.

Bătăile inimii Maellei se înteţiră de dorinţă. Unchiul Richard îşi petrecea duminicile dormind, revenindu-şi după chefurile de sâmbăta, ceea ce îi permitea ei să facă ce vrea. Vizita biserici, se uita după feţe familiare, întotdeauna sperând să îi vadă pe Mattie sau pe Molly. Iar într-o biserică mică din Spring Arbour, în Michigan avea să întâlnească pe cineva de care nu avea să se mai despartă niciodată. De atunci avea două motive pentru care să meargă la biserică, să continue să îşi caute fraţii şi să Îl cunoască mai mult pe Isus.

– Unde este biserica? întrebă ea.

– Pe strada Seventh. Bărbatul gesticula. Mergi pe strada Cyprus şi faci stânga pe Seventh. Nu ai cum să o ratezi. Biserica are o clopotniţă şi o cruce foarte frumoasă şi vor fi lumânări aprinse în geamuri. A făcut o pauză, atenţia i s-a îndreptat din nou spre pantaloni şi apoi înspre ochii ei. Noi toţi . . . ăăă . . . ne îmbrăcăm cu cele mai bune haine de duminica pentru acest eveniment. Culoarea stacojie a feţei sale concura cu cea a becului ce atârna de un şnur răsucit deasupra capului său.

Maelle strânse din buze.

– Vă mulţumesc pentru amabilitate, însă am de developat o poză. Noapte bună! I-a închis uşa în faţă, lăsându-l cu o expresie plină de remuşcări, iar ea porni spre baie ca să se bucure de o bălăceală relaxantă.

Mai târziu, auzind roţile căruţelor care treceau prin faţa hotelului, Maelle regretă decizia pripită. A suspinat, ştergând cu o cârpă moale poza developată care îl înfăţişa pe Georgie stând în picioare în colbul acela răvăşit, amestecat cu scoici de stridii, cu găleţile atârnând din mâinile-i murdare. Singurătatea avea un miros greu în seara asta. Poate, până la urmă, ar trebui să se îmbrace şi să meargă la biserică. Dar apoi îşi aduse aminte de comentariul recepţionerului cu privire la hainele de duminica, a dat din cap făcând buclele, încă ude, să-i cadă pe umeri.

A pus fotografia de-o parte, şi-a strâns valurile neascultătoare din părul lung până la brâu şi le împleti cu mişcări abile într-o coadă. În timp ce îl lega, privirea îi căzu pe sacoşa de jos şi trecu în revistă conţinutul. Pentru o femeie, cele mai bune haine de duminica însemnau o rochie. Nu avea nicio rochie în bagaj. Avea o rochie în căruţă—împachetată în hârtie şi aşezată pe fundul unei cutii de lemn sub patul ei—dar nu avea de gând să o mai poarte. Niciodată.

Maelle se trezi în dimineaţa Crăciunului cu un vis care i se învârtea ceţos în minte. Unul pe care îl mai avuse, unul în care ea, Mattie şi Molly se jucau împreună în apartamentul din New York, iar tata îi privea din scaunul său, chicotind la poznele lor, pe când mama amesteca într-o oală pe aragaz, în colţ. Zâmbi, lăsând imaginile să persiste cât

mai mult, până când, în cele din urmă—asemeni fumului din pipa de cocean a lui tata—, aveau să dispară în neființă.

Ignorând spasmele de singurătate ale sufletului, azvârli păturile ușoare într-o parte și se ridică în capul oaselor, întinzându-se. Aruncă o privire scurtă pe fereastră și văzu că era încă devreme, soarele strălucea de un roz palid la orizont, însă presupunea că micuțul Georgie și colegii lui de la scoici erau deja la muncă. Avea să împacheteze totul și va porni spre Dunbar după ce-i va duce fotografia.

– Poate mă pornesc în nord—spre Missouri, îi spuse ea reflecției sale din oglindă în timp ce își dădea pe față cu apă rece ca să se trezească.

În fiecare an de la moartea sa continuase drumurile anuale ale lui Richard, drumuri care o purtau de-a lungul Statelor Unite, și vizitase state cu climă temperată și propice vieții în căruță. Missouri nu fusese niciodată destinația ei în cursul iernii așa că de ce să meargă?

Cu un suspin Maelle își spuse motivul cu voce tare:

-Pentru că Missouri mă cheamă.

Nu conta câți ani au trecut. Nu conta că Richard îi spusese că ea își dorește un lucru care se putea să nu se îndeplinească niciodată. Nu conta că de câte ori văzuse o persoană cu păr roșcat se umplea de speranță doar ca apoi să i se risipească, dându-și seama că a făcut o greșeală. Ultima dată când îi văzuse pe Mattie și Molly fusese în Missouri. Și mergând din nou acolo avea senzația că mergea acasă, senzație pe care nu i-o putea oferi nimic altceva. Îi trecuse prin minte, după moartea lui Richard, că putea să meargă în Missouri oricând ar fi dorit. Dar Richard o avertizase drastic cu privire la importanța de a feri aparatul de căldură și frig excesiv. Era crucial să poată menține aparatul în stare bună de funcționare. Nu numai că era sursa ei de existență dar era și moștenirea ei de la Richard. Indiferent cât de puternică ar fi fost atracția către Missouri, asta nu mai conta acum, avea să-și protejeze echipamentul.

Luându-și cămașa pe care o atârnase pe spătarul unui scaun își spuse.

– Missouri va fi tot acolo și în primăvară, iar cu oameni umblând pe străzi, mai degrabă decât înghesuiți în case, am mai multe șanse să îi zăresc pe Mattie sau pe Molly în mulțime.

Doar rostirea numelor fraților ei mai mici o săgetă dureros, însă a înlăturat-o așa cum învățase deja să o facă. Rosti o rugăciune pe care o purta în inimă. *Doamne păzește-mi fratele și sora. Adu-i înapoi la mine.*

Îmbrăcată cu pantalonii ei obișnuiți, cu cămașa de flanel și cu un sacou maro deschis deasupra, Maelle își strânse lucrurile și se îndreptă spre scări. O jumătate de oră mai târziu legase deja calul la căruță și ținea hățurile pregătită să îl dirijeze pe Samson spre firma de ambalat stridii. Încă o dată dorința de a se îndrepta spre Missouri o chinuia și degetele îi tremurau pe hățuri.

– Aș putea să înfășor aparatul cu o plapumă, murmură în sinea ei, și să o protejez astfel de frig . . . Dar apoi încă unul dintre avertismentele lui Richard îi răsună în minte. *„Oamenii sunt mai puțin dispuși să își facă o poză când nu se simt în largul lor. Și cine se simte în largul lui dacă e prea cald sau prea frig?"*

Suflă greu și admise cât de absurd ar fi să pornească spre Missouri în mijlocul iernii. Avea să aștepte până la primăvară, cum făcea Richard întotdeauna. Lovi iute cu hățurile.

– Haide uriașule, îi strigă lui Samson privindu-i spatele lui lat. Hai să ducem poza asta și apoi ne pornim spre Texas. Richard întotdeauna spusese că era un loc bun să faci ceva bani. Dar la primăvară aștept să îmi aduci aminte de drumul spre Missouri . . .

6

Mattie
Spofford, Texas
Ianuarie, 1903

Acum, Matthew, ai grijă de tine!

Matt luă mâna plină de riduri a doamnei Smallwood şi o strânse tandru.

– Şi dumneavoastră, doamnă. Veţi fi bine aici în oraş?

Ea îi zâmbi şovăilenic.

– E o altă viaţă, diferită de cea de la fermă, dar nu puteam sta acolo fără Hud al meu. Pur şi simplu nu mă simţeam bine fără el."

Matt înţelegea cum stau lucrurile. Hudson Smallwood fusese unul dintre cei mai cumsecade oameni pentru care lucrase şi avusese câţiva în scurta lui viaţă.

– Îmi pare rău că noul proprietar şi-a adus omul lui, Matthew. Hud s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că ţi s-a dat drumul aşa.

– Ei, . . . hai să ne gândim altfel. Matt căuta cum să o liniştească pe femeie. Este un an nou şi un nou început într-un alt loc. Expresia ei neîncrezătoare îi spunea că nu e convinsă. I-a mai strâns mâna o dată înainte ca să se dea înapoi şi să îşi pună pălăria pe cap. Nu vă îngrijoraţi din cauza mea, doamnă. Eu sunt precum o pisică. Întotdeauna aterizez în picioare.

Râsul ei scurt şi sănătos îl făcu să zâmbească.

– O să-mi fie dor de tine, fiule.

Fiule. . . Acest cuvânt îl propulsă pe pe Mattie un metru în faţă. Îşi puse braţele în jurul d-nei Smallwood într-o îmbrăţişare pasionată căreia ea îi răspunse cu o forţă care îi contraziceau vârsta şi statura mică.

Când se dădu înapoi zări lacrimi în ochii ei şi a înţeles că ar face bine să pornescă la drum. Despărţirile scurte întotdeauna erau mai bune.

Dar înainte ca să se întoarcă, femeia l-a prins de mâneca hainei.

– Matthew, să-ţi continui drumul cu Mântuitorul tău, ai înţeles? S-ar putea să părăseşti Spofford-ul, dar să nu părăseşti calea credinţei.

– Da, doamnă, ştiu. Dintre toate lucrurile pe care le învăţase de la domnul Smallwood, acela de a se baza pe Isus era cel mai bun. Nu avea să renunţe niciodată la asta. Am Biblia pe care mi-aţi dat-o dumneavoastră şi domnul Smallwood şi o să citesc câte puţin din ea în fiecare zi, aşa cum i-am promis.

Doamna Smallwood îi zâmbi aprobator.

– Eşti un tânăr deosebit, Matthew. O să mă rog să găseşti o fată cumsecade şi să te aşezi undeva la casa ta. Ai nevoie de o familie.

Inima i se opinti. Dacă ar fi ştiut doamna Smallwood cât îşi dorea el să le găsească pe cele două fete speciale care îi puteau oferi singura familie de care avea nevoie.

Făcu un ultim gest de rămas bun cu mâna învelită în mănuşă, se răsuci pe călcâi şi porni în grabă pe stradă în jos. Îl durea să o părăsească pe buna doamnă Smallwood. Îl durea să plece. Din nou. Îşi încleştă falca ignorând înţepătura din spatele nasului. Până acum trebuia să se fi obişnuit cu mutatul—că doar fusese mutat dintr-o familie în alta de pe vremea când nu era mai înalt decât masa. „Doamne," murmură el când a păşit pe caldarâm îndreptat cu faţa înspre centrul de afaceri al oraşului, „trebuie să mă-ncred că ai un loc rânduit pentru mine. Bine'nţeles că aş aprecia dacă de data aceasta ar dura suficient de mult ca Maelle să mă poată găsi. A spus că mă va căuta, dar nici eu nu îi fac treaba mai uşoară dacă mă tot mut de ici-colo, ca până acum.

A ajuns la oficiul poştal şi a intrat în clădirea mică şi simplă. Scoţându-şi pălăria, ţinu uşa pentru două femei care intrau şi apoi se îndreptă spre tabla mare din colţul din spate unde erau trecute oferte de locuri de muncă. Se uită la fiecare în parte, încruntându-se când le ocolea pe cele care căutau bucătar, infirmieră sau barman. A rămas cu degetul pe un anunţ care căuta un băiat de grajduri şi se opri câteva momente să se gândească bătând uşor cu degetul înainte să scape un oftat, după care a ridicat marginea de jos a ultimului anunţ, lipit de unul singur şi care era agăţat pe marginea dreaptă a tăblii.

Şi-a îndreptat umerii, a eliberat hârtia din prinsoare şi începu să citească cu nerăbdare. *Căutăm ajutor la fermă pentru o fermă în creştere, în Ralls County. Plata se face în funcţie de experienţă, începând de la 35 de dolari pe lună. Fiecare al treilea weekend e liber. Rugăm seriozitate. Persoană de contact: d-l Gerald Harder, Ferma Rocky Crest, Shay Ford, Missouri.*

Missouri! Pulsul îi crescu. Plecase din Missouri acum zece ani şi îşi jurase că nu o să se mai întoarcă. Prea multe amintiri dureroase erau asociate cu Missouri. Despărţirea de Molly şi Maelle, despărţirea de familia Bonham, perioada în care a lucrat pentru familia Jenk . . . Broboade de sudoare îi invadară fruntea. Dar dacă odată întors în Missouri familia Jenk îl va găsi din nou? Dar nu mai era niciun alt anunţ cu privire la munca în fermă. Ce altceva putea face?

Mâinile au început să-i tremure. Apoi observă la capătul anunţului, data afişării iniţiale, scrisă cu mâna de dirigintele de poştă. Şopti: „doi octombrie, 1902."

Matt aproape căzu la pământ de emoţie. Decizia fusese luată în locul lui. Cu siguranţă fusese cineva angajat până acum. Probabil că dirigintele de poştă uitase să îl dea jos. Mototoli hârtia într-un ghem şi se întoarse să o arunce în coşul de aramă de lângă uşă.

– Hei! se auzi o voce. Ce crezi că faci? Distrugi documente oficiale?

Mâna îi îngheţă în aer, căci aproape o aruncase. Se uită peste umăr la dirigintele furios. Întorcându-se încet privi hârtia mototolită.

– Este doar un anunţ vechi.

Critica bărbatului se amplifică.

– Dă-mi asta!

O smulse din mâna lui Matt şi o îndreptă pe tejgheaua de lemn care despărţea biroul lui de încăperea principală. Sprâncenele i se apropiară când îşi trecu degetele peste foaia încreţită.

– Nu este veche. Dacă un post se ocupă scriu cuvântul „ocupat" pe anunţ şi data ocupării, lângă data la care l-am afişat. Apoi îl arhivez. Bărbatul se uită la Matt. Ţi-aş fi recunoscător dacă nu mi-ai da sistemul peste cap.

Matt clipi mai des scoţându-şi pălăria din cap.

– Îmi cer scuze, domnule. M-am gândit că având data din octombrie–

– Ei bine, nu te gândi, întreabă. Bărbatul repezi trei lovituri cu pumnul ca să netezească mai departe bucata de hârtie. Din câte ştiu eu postul este vacant şi până nu o să fiu anunţat că s-a ocupat postul va rămâne pe tablă. Şi intră printr-un loc îngust înapoi la ghişeu, undeva în dreapta, bolborosind în barbă.

Matt se uită cum omul luă o pioneză şi prinse hârtia. Când pioneza a străpuns lemnul Matt simţi ca şi cum cineva i-ar fi străpuns inima. Avea nevoie de o slujbă. La fermă. Şi acum, singura slujbă de care ştia îl aştepta în Missouri. Respira adânc şi spuse:

– Luaţi-o jos, domnule.

Bărbatul se răsuci uitându-se aspru la Matt.

– N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus? Ţi-am spus—

– Am auzit. Matt îşi sucea pălăria în mâini. Dar eu . . . Eu vreau să ocup postul.

– Aaa. . . Tonul bărbatului se mai domoli. Asta e altceva. Vino aici.

Se întoarse la biroul din spatele tejghelei şi trânti hârtia pe birou, în colţul din spate. Aşezându-se, îi zise:

– Te costă zece cenţi să trimitem o telegramă la acest—se uita la hârtie– domn Harders. S-ar putea să dureze o zi sau două dacă locuieşte afară din oraş.

Matt scoase zece cenţi din buzunar şi-i puse pe tejghea. Nu avea unde să meargă sau cine să îl aştepte.

– Am la dispoziţie o zi sau două. *Poate se iveşte o altă slujbă între timp.*

Dirigintele de poştă apucă un creion, îi umezi vârful şi îl puse pe hârtie.

– Ce vrei să-i transmit domnului Harders?

Matt trase aer adânc.

– Să fie simplu. Numele meu este Matthew Tucker. Sunt serios şi . . . disponibil.

Cu câteva apăsări telegraful a trimis mesajul lui Matt dându-i aripi să zboare de– a lungul ţării, din Texas în Missouri. După ce dirigintele i-a spus să revină a doua zi, Matt se îndreptă spre grajd unde îşi lăsase

calul, pe Russ, după înmormântarea domnului Smallwood, săptămâna trecută. Putea să doarmă cu animalele până va afla ceva depre o slujbă—fie că va fi cea din Missouri, fie că va fi o alta. Nu îl deranja să doarmă în grajd. Adevărul era că dormise în locuri mult mai rele.

Cel mai rău dintre toate fusese în Missouri. Russ îi ură bun venit stăpânului său nechezând şi frecându-şi botul de umărul lui. Matt cuprinse gâtul animalului cu mâinile şi îşi presă fața pe pielea roşcată şi caldă a calului. Închise ochii şi se rugă încet: *Doamne, am obosit să mă tot mut dintr-o parte în alta. Am nevoie de un cămin—unul care să fie pentru mai mult de un an sau doi. Am trimis acea telegramă, dar . . . Missouri, Doamne?* A înghițit în sec, iar mâna îi tremura necontrolat pe gâtul lui Russ.

O frântură din lectura Bibliei îi trecu prin minte. Şi a repetat cuvintele cu voce tare. „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti... şi-Ți pui mâna peste mine." Privind căpriorii de deasupra capului, a spus:

– Asta înseamnă că vei merge Tu înaintea mea şi îmi vei pregăti calea . . . chiar şi înapoi spre Missouri?

7

Molly
Kansas City, Kansas
Ianuarie, 1903

Isabelle Standler își odihnea capul pe spatele canapelei de brocart a salonului iar privirea îi era ațintită spre tavanul din gips. Cercelușii de cristal care atârnau din candelabru reflectau nenumărate curcubeie care se mișcau în dansul lor. Privirea îi trecea de la o pată de culoare la alta, încercând, oarecum să se înveselească, așa cum făcuse de când împlinise doisprezece ani și tata îi montase acel lucru ostentativ în cameră.

Gândul la tata îi provocă o întristare atât de intensă încât lacrimile îi invadară ochii, făcând curcubeiele în miniatură să plutească. Închise ochii și își duse mâna la gură ca să înăbușe un geamăt de durere. Cât de dor îi era de mama și de tata!

– Isabelle!

Strigătul lui Randolph a făcut-o să se îndrepte în scaun.

– Sunt aici, a răspuns ea cu o voce epuizată, privind cum fratele ei mai în vârstă intră cu pași mari pe ușa lată, traversează podeaua cu mochetă și se oprește în fața ei. Nu își dăduse încă jos panglica de la înmormântare din seara precedentă, iar aceasta părea să-i aducă aminte cu insistență ceea ce pierduse. Se străduia să se uite la fratele său, iar în acel moment un fior rece îi coborât pe spinare. Expresia lui Randolph era serioasă, ca întotdeauna, dar astăzi părea neobișnuit de sumbră.

– Aici erai. Ceva în vocea lui părea să spună că s-a ascuns de el. Trebuie să vorbim.

– În regulă. Și-a împreunat mâinile în poală. Ce este?

Randolph se aşeză pe un scaun în apropierea canapelei, sprâncenele lui negre erau încruntate.

– După cum bine ştii, tata m-a făcut executorul său testamentar.

Durerea o spintecă. Isabelle înghiţi în sec şi îşi fixă privirea în jos, pe mâini. Ce palidă părea pielea ei în contrast cu rochia neagră. Ştia că va trebui să existe o discuţie despre testamentul tatei, dar îşi dorea să se poată amâna. Cu cât aveau să aştepte mai mult, cu atât putea să pretindă că totul e un vis—că mama şi tata erau plecaţi în vacanţă de Anul Nou şi aveau să revină încărcaţi cu zâmbete, îmbrăţişări şi cadouri, aşa cum făceau în fiecare an de când îşi putea aminti Isabelle.

– Ştiu, spuse ea cu o voce stinsă, ridicându-şi din nou faţa ca să se uite în ochii lui. Papa ştia că e datoria ta de întâi născut, iar eu am încredere în hotărârea sa.

Privirea încruntată a lui Randolph se întunecă.

– Nu sunt doar întâiul născut.

Isabelle ridică din sprâncene ca răspuns la tonul său aspru, dar a dat din cap aprobator.

– Eşti şi singurul fiu. Bineţeles, eu–

– Ce *vreau să spun e,* şi se opri, strângând din ochi şi lăsând loc să se întrevadă doar un negru tăios, că sunt întâiul născut şi singurul moştenitor adevărat al familiei Standler.

Isabelle îşi muşcă buza de jos. Cu toate că dorise o relaţie mai strânsă cu fratele său toată viaţa, ajunse să accepte că el dorea să rămână distant. Ura pe care el i-o purta era la fel de obişnuită ca şi grija mamei şi atenta îndrumare a tatei, dar ea dorea ca el să poate face abstracţie de acestea.

– Randolph nu înţeleg de ce–

Fără să o prevină, aruncă ceva înspre ea. O carte. Una mică, îmbrăcată în piele, cu coperţi roase şi pagini ondulate.

– Asta ar trebui să te ajute să înţelegi. Deschide-o.

Inima Isabellei îi stătea deja în gât.

– Ce . . . ce e asta?

– Am spus să o deschizi. Privirea de gheaţă a fratelui său îi impunea să se supună.

Cu degetele tremurânde, Isabelle a dat prima pagină, ajungând la nişte însemnări cu privire la nişte naşteri şi decese. Randolph s-a aplecat înainte arătând înspre al treilea nume de pe listă.

– Aceasta, *draga mea surioară*—dispreţul din vocea lui îi provoca furnicături– este adevărata ta moştenire. Molly Gallagher, din părinţi irlandezi, născută în ţinutul Meath, Irlanda. Tu nu eşti o Standler. Prin urmare, nu o să primeşti nicio moştenire."

Isabelle clătină din cap, şi simţi adânc o nouă durere. Cum putuse ca resentimentul lui Randolph să îl facă să cumpere o Biblie veche şi să încerce să o convingă că s-a născut într-o altă familie? A închis Biblia şi i-a întins-o înapoi.

– N-o să ţină, Randolph. Când a văzut că el nu face nimic ca să o ia înapoi a continuat pe un ton blând aproape implorându-l. Îmi pare rău că nu ţi-am fost niciodată pe plac—cerurile ştiu că am încercat—dar asta e de-a dreptul inuman. Te rog . . . nu putem pune deoparte toate neînţelegerile din trecut? Nu ne mai avem decât unul pe celălalt.

– Eu nu mai am pe nimeni. Randolph a aruncat aceste cuvinte printre dinţii încleştaţi. Ridicându-se, a luat-o încet spre şemineu unde s-a oprit cu spatele la ea, examinând portretul care atârna proeminent peste margine. Dintr-o dată a luat portretul şi l-a aruncat în foc. Sticla s-a sfărâmat când rama s-a izbit de cărămizile vetrei, expunând portretul flăcărilor mistuitoare.

– Randolph, nu! Isabelle aruncă Biblia şi se aruncă în direcţia focului şi se întinse ca să scoată tabloul făcut cu doar trei ani în urmă, împreună cu părinţii şi fratele ei. Înainte ca să poată apuca rama, Randolph a prins-o de braţ şi a azvârlit-o înapoi. A căzut pe o masă dărâmând o lampă. Sticla roz se sfărâmă în cioburi mărunte.

– Uite ce ai făcut! Randolph stătea deasupra ei, cu o expresie mânioasă, la doar câţiva centimetri de ea. Distrugi totul, Isabelle; întotdeauna ai făcut-o. Mi-ai luat dragostea mamei, grija tatei . . . n-o să-mi iei şi moştenirea. Prinzând-o de mâini o scutură cu putere. N-o să-ţi mai suport camuflajul de aşa– zisă Standler! Vreau să pleci, Isabelle! Astăzi, m-ai înţeles? Afară!

I-a dat drumul, îmbrâncind-o. Ea se împiedică, dar nu căzu. Se prinse de mână unde strânsoarea lui a învineţit-o. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă.

– Dar . . . dar aceasta este casa mea. Unde să merg?

Randolph se întoarse, uitându-se fix cum flăcările lacome mistuiau ultima bucată de fotografie.

– Nu mă priveşte! Tonul rece îi dădu fetei fiori. Pur şi simplu vreau să pleci. Uitându-se peste umăr văzu Biblia căzută pe canapea, deschisă ,de parcă paginile ei cereau să fie citite. Şi să iei acea carte cu tine. Nimic din casa mea nu vreau să-mi amintească de tine.

Isabelle îl privi lung din spate preț de câteva momente nevenindu-i să creadă că ceea ce spunea era adevărat. Când văzu că el nu se clinteşte, ca şi cum ar fi fost țintuit în fața şemineului, păşi cu grijă pe lângă lampa spartă—de cioburile care creau o imagine umilitoare a inimii sale zdrobite—şi ridică Biblia. Strângând-o la piept, a ieşit din cameră, măsurându-şi paşii, grațioasă şi demnă, aşa cum o învățase mama sa.

Pe când a ajuns în dormitor durerea se transformase în mânie. Cum îndrăznea Randolph să se comporte într-o manieră atât de blamabilă cu ea? Tata ar fi fost oripilat—el nu ar fi permis niciodată ca ea să fie alungată din propria casă. Avea să se asigure că Randolph o să fie mustrat şi obligat să-şi ceară scuze. Şi ştia şi cine avea să se ocupe de aceasta.

Sună furioasă din clopoțelul de aramă de pe masa de la marginea patului. În câteva momente servitoarea ei personală apăru în uşă.

– Da, domnişoară.

Din culoarea stacojie a obrajilor fetei îşi dădu seama că aceasta auzise toată tirada lui Randolph. Îşi înghiți umilința şi luă un ton aspru.

– Fă-mi bagajul, Myrtle. O să am nevoie de haine pentru probabil o săptămână. Să-mi pui toate lucrurile personale din măsuța de toaletă precum şi această Biblie." A întins Biblia iar Myrtle a luat-o cu ambele mâini. „Iar apoi să-i spui lui Toby să vină cu caleaşca în față."

Randolph apăru brusc în uşă.

– Myrtle să nu-l chemi pe Toby să vină cu caleaşca în față. Îşi poate închiria una. Uite! Aruncă o mână de bancnote şi monede pe covorul din dormitor. O monedă trecu pe lângă Isabelle şi intră sub pat. S-a întors şi coborî în salon.

Myrtle se uită nesigură la banii împrăştiați peste tot pe podea.

– Vreți . . . vreți să strâng banii şi să vi-i pun în bagaj, domnişoară?

Isabelle scutură din cap, cu buclele mângâindu-i obrajii scăldați în lacrimi.

– Nu. Nu vreau nimic de la el. Împachetează-mi doar bagajul cum ți-am spus. O să mă întorc de cum mi-am găsit un mijloc de transport. Ținându-şi bărbia sus părăsi încăperea.

S-a oprit pentru un moment în hol uitându-se la uşa închisă de la dormitorul părinților ei. Randolph nu ar fi îndrăznit să se poarte aşa dacă tata ar fi fost în viață. Durerea pierderii o lovi din nou, iscând alte şiroaie de lacrimi. Dar le-a şters cu degetele tremurânde şi şi-a jurat în şoaptă.

– O să plăteşti pentru asta, Randolph. O, cât de amar vei plăti . . .

Isabelle se retrase din învălmăşeală lângă căruțasul chipeş şi se aplecă să-şi ia bagajul pe care îl vârâse la picioare. Tremurând din cauza vântului rece, care îi ridica pelerina şi îi sufla zăpadă pe spatele rochiei, a pus câteva monede în mâna întinsă a bărbatului. Nu a dat din cap în semn de mulțumire, a lovit doar spinările cailor cu hățurile, obligând-o să se dea înapoi din drum.

Tocul s-a agățat în tivul rochiei şi a auzit materialul rupându-se. Trăgând aer adânc de supărare a rezistat tentației de a verifica stricăciunile. Era rece, întuneric—şi trebuia să intre înăuntru cât mai repede. Ridicându-şi rochia cu o mână şi ținând mânerul de piele al bagajului cu cealaltă, înaintă anevoios pe trotuarul şubred şi întunecos care ducea către locuința impunătoare a familiei Heaton.

Trebuia să urce opt trepte din beton până la veranda de la intrare, aşa că a ales să lase bagajul în urmă. Unul dintre servitorii familiei Heaton putea să îl ia după ce i se va fi permis să intre. A urcat scările alunecoase şi a învârtit cheia de aramă care făcea clopoțelul să sune. În câteva momente, majordomul familiei Heaton i-a deschis şi o pofti înăuntru.

Cu spatele drept şi bărbia ridicată, îi zise:

– Trebuie să vorbesc cu—

– Isabelle!

Glenn Heaton se apropia de ea cu paşi mari, nerăbdători. Isabelle aproape a început să plângă când i-a văzut zâmbetul dulce cu care îi ura bun venit.

Mima ei mândră dispăru. Nu mai trebuia să se arate puternică acum că Glenn era aici. A întins mâinile înspre el savurând siguranța oferită de degetele lui reci şi lungi, care le strângea pe ale ei.

– Mama va fi atât de dezamăgită. S-a culcat deja. Ce te aduce pe la noi într-o noapte atât de geroasă? Şi-a încruntat sprâncenele şi a strâns din ochi de îngrijorare. Draga mea, s-a întâmplat ceva? Cuprinzând-o cu un braț după talie o conduse spre salon unde-i oferi un scaun. A îngenunchiat şi a luat-o de mâini. Ce s-a întâmplat dragă? Ți-e teribil de dor de părinții tăi?

Ea respiră adânc, clipit ca să înlăture mai multe lacrimi.

– Da, dar nu asta e.

– Ce s-a întâmplat atunci?

Bărbia îi tremura în efortul de a-şi stăpâni frica şi durerea.

– E Randolph. El—

Tatăl lui Glenn tocmai intră în salon, înaintând grăbit spre cei doi.

– Mi s-a spus că avem un musafir, dar nu mă aşteptam să te văd pe tine la ora asta, neînsoțită. Tatăl tău—Dumnezeu să-i odihnească sufletul—ar înnebuni la gândul că umbli singură prin oraş la ora asta. Sunt sigur că ai un motiv serios pentru această vizită târzie.

– Tată, logodnica mea este mâhnită, spuse Glenn pe un ton serios. S-a întâmplat ceva. Poate ar fi mai bine să te aşezi şi să asculți.

Domnul Hampton îşi drese glasul dar se aşeză pe marginea canapelei fără să mai protesteze.

Glenn se întoarse spre Isabelle cu concentrare în privire.

– Ei bine acum. Spune-mi. Ce s-a întâmplat cu Randolph?

– Nu s-a întâmplat nimic *cu* Randolph, dar . . .

Isabelle explică apoi cât putu mai bine discuția ciudată dintre ea şi fratele său. Starea lui Glenn se schimbă de la îngrijorare la nedumerire, iar pe când termina ea era indignat.

– Biblia pe care mi-a dat-o e în poşetă, la baza scărilor lângă verandă, împreună cu puținele lucruri pe care mi-a permis să le iau de acasă. Nu . . . nu ştiu ce să fac, Glenn, a izbucnit ea într-un oftat.

– Ai procedat bine că ai venit la mine, Isabelle. Dulcea mângâiere a degetelor lui pe obrazul ei era la fel de intimă precum un sărut. Sunt sigur că Randolph este atât de supărat din cauza morții premature a

părinţilor voştri încât nu mai gândeşte bine. O să-şi vină el în fire peste câteva zile şi o să te cheme înapoi.

Isabelle a strâns din ochi ca să-şi înlăture lacrimile.

– Eşti sigur?

– Bineînţeles, a intervenit domnul Heaton. Oamenii fac lucruri ciudate la supărare. Între timp o să te cazăm într-una din camerele pentru oaspeţi. Se ridică şi chemă un servitor. Majordomul a apărut îndată ca să primească instrucţiunile de a recupera bagajul domnişoarei Isabelle şi de a-l duce în camera galbenă.

Întorcându-se spre Isabelle domnul Heaton îi spuse:

– Acum nu te mai îngrijora, draga mea. Totul va părea mult mai simplu la dimineaţă.

– Aşa sper, murmură Isabelle în vreme ce bărbatul părăsea salonul.

Glenn îi mângâie mâna.

– Uite, acum eşti mai liniştită.

Isabelle se aruncă în braţele lui, odihnindu-şi capul pe umărul lui.

– Glenn, mi-a fost aşa de frică. Şi am fost atât de supărată. Nu m-am înţeles cu Randolph niciodată, dar nu mi-am putut imagina că mă va dezmoşteni. Fiind încă în braţele lui, a adăugat: „De unde să aibă Biblia aceea? Şi cum să fi născocit povestea aceea?"

– Isabelle te necăjeşti pe degeaba. Nu ţi-am spus că totul va fi bine?

Isabelle şi-a ridicat capul uitându-se în ochii lui Glenn.

– Dar nu l-ai văzut şi nu l-ai auzit, Glenn. Era atât de . . . *distant*.

– Domnişoară Isabelle, camera e pregătită, anunţă majordomul din uşa salonului.

Glenn se ridică ajutând-o şi pe Isabelle.

– Du-te sus, Isabelle. Vise plăcute! O sărută pe frunte, iar buzele îi şovăiră câteva momente pe pielea ei.

– Nu te îngrijora. O să mă ocup eu de tot.

Ea oftă şi-i mulţumi.

După ce i-a permis slujitoarei personale a doamnei Heaton s-o ajute să se schimbe în hainele de noapte, Isabelle se cuibări într-o grămadă de perne. Scalpul încă o furnica într-un mod plăcut de la pieptănarea

pe care i-o făcuse servitoare. Coada ei bogată, împletită, de un roşu aprins îi stătea pe umăr.

Ţinea o ceaşcă de ceai sub bărbie şi se uita atent la Biblia roasă pe margini care îi stătea în poală. Fiind la căldură şi cuibărită comod sub cuvertură, ceaiul îndulcit cu miere alinând-o din interior, încerca să înlăture neliniştea pe care i-o cauzau datele înregistrate în Biblia familiei.

Pe prima pagină era trecută data nunţii lui Angus Gallagher şi Brigid McCue iar pe a doua o listă cu nume de copii şi datele lor de naştere. A citit numele notate cu un scris îngrijit şi înclinat—Maelle Gallagher, Matthew Gallagher, Molly Gallagher. Isabelle a ridicat din sprânceană când a citit ultimul nume. Cea mai tânără fetiţă Gallagher era de vârsta ei—optsprezece ani—iar data de naştere a fetiţei era la doar câteva săptămâni diferenţă de a ei. Asta îi conferea o ciudată senzaţie de legătură cu numele de pe acea pagină.

Senzaţia de nelinişte crescu.

Închizând Biblia, o aşeză pe masa acoperită cu marmură de lângă pat. Uitându-se la ea respiră apăsat. Cât se străduise Randolph să o convingă de faptul că nu este sora lui. Trebuie să fi căutat în fiecare anticariat din Kansas City ca să găsească această Biblie. Cât de crud şi fără suflet putea fi.

Legănând ceaşca de ceai între palme şi-a îndreptat atenţia către lichidul de culoarea chihlimbarului din ceaşca de porţelan. O durea inima. Toată viaţa îşi dorise un frate mai mare care să o iubească, aşa cum aveau colegii ei de şcoală, unul care să o protejeze şi să o tachineze drăgăstos. În schimb, îl avusese pe Randolph, care o chinuia, care îi arăta pe faţă că nu o place şi care îi strica jucăriile pe care tata i le aducea din călătoriile lui.

De ce, se întrebă ea din nou, fusese Randolph atât de dispreţuitor. Inima îi bătea cu putere. Să fie oare adevărat ce îi spusese în acea seară, că în realitate nu era sora lui? Mâinile au început să-i tremure şi se temea că va răsturna ceaiul. Puse ceaşca pe tăviţa de lângă pat şi îşi trase cuvertura până sub bărbie.

Era ridicol. Bineînţeles că era sora lui. Nu o iubiseră mama şi tata? Nu o numeau ei frumoasa lor, mieluşelul lor sau comoara lor? Nu spuneau ei întotdeauna că semăna cu bunica ei? Niciodată, în toată viaţa

ei de până acum nu i se dăduse motiv, din partea lor, să se îndoiască de locul ei în familie. Respira adânc ca să se liniştească. Bolboroselile fără de sens ale lui Randolph nu erau nimic altceva decât pură gelozie.

Intrase în viaţa lor mai târziu, iar părinţii o răsfăţaseră. Asta recunoştea şi ea. Iubirea lor îl făcuse pe Randolph să se simtă exclus.

Sprijinindu-se pe un cot, se aplecă spre măsuţă şi întoarse cheiţa din lampă, cufundând camera în întuneric. Închise ochii, rostogolindu-se pe o parte, departe de măsuţă şi de cartea ofensatoare. Aşa cum spunea domnul Heaton, totul va părea mai simplu după un somn odihnitor. Randolph îşi va primi pedeapsa binemeritată.

Adormi cu un zâmbet pe faţă.

8

O uşoară bătaie o trezi pe Isabelle. S-a întins, a căscat şi a deschis ochii. Pentru un moment zăcu în pat nedumerită, până şi-a amintit de drumul ei către casa lui Glenn din noaptea de dinainte. Bătaia s-a auzit din nou, aşa că a răspuns somnoroasă.

– Intră.

Lăsând uşa deschisă în urma lui, Glenn traversă covorul persan şi se opri la câţiva centimetri de patul sculptat în lemn de alun.

Isabelle îi aruncă o privire de sub grămada de cuverturi, flirtând cu el din buze.

– Bună dimineaţa. Mă aşteptam la servitoare, nu la stăpânul casei.

Glenn nu era stăpânul casei dar într-o zi avea să fie. Averea familiei lui era pe-o seamă cu cea a familie Standler. Era doar unul dintre multele motive pentru care ea şi Glenn erau perechea ideală.

Favoriţii lui tresăriră, iar ochii îi străluceau.

– Dar de ce să aibă o simplă servitoare onoarea de a vă vedea prima frumuseţea de dimineaţă? Îşi duse mâinile la spate şi luă un aer formal.

– Aţi dormit bine?

Isabelle căscă delicat acoperindu-şi gura cu degetele ei subţiri, iar apoi se cuibări în grămada de perne.

– Da. Nemaipomenit. Vă mulţumesc, domnule! Închizând ochii pe jumătate îi oferi o privire de pisică mulţumită. Sunt atât de fericită că am venit aici azi-noapte. Te iubesc!

– Şi eu pe tine! Glenn a făcut un pas în spate. Voiam să văd cum eşti înainte să plec. O să mă duc, evident, până la Randolph în dimineaţa asta.

Ridicându-se în şezut, Isabelle a ridicat cuverturile până la gât ca să îşi ascundă rochia şifonată.

– Doresc să vin cu tine.

– Isabelle . . .

Ignorând avertismentul din vocea lui, ea spuse:

– Am dreptul să fiu acolo. Randolph încearcă să îmi fure moştenirea. De ce să nu fiu şi eu parte la îndreptarea situaţiei?

Glenn îşi muşcă buza de sus şi se uită la ea cu apăsare în ochi. În cele din urmă oftă şi încuviinţă.

– Foarte bine. Dacă te poţi îmbrăca şi să fii gata de plecare în—îşi consultă ceasul de buzunar—douăzeci şi cinci de minute, o să te las să vii cu mine.

Ea scoase un ţipăt.

– Douăzeci şi cinci de minute? Apoi se uită la expresia lui imperturbabilă.

Pufăind îi spuse:

– Foarte bine. Douăzeci şi cinci de minute. Acum ieşi din dormitorul meu şi trimite servitoarea.

– Uită-te şi tu. Randolph punea al treilea set de acte pe biroul din lemn de cireş al lui Reginald Standler cu un rânjet care a făcut-o pe Isabelle să vrea ca Glenn să îi tragă un pumn în faţă fratelui ei. Am găsit toate astea în seiful tatei, înghesuite în spate. Biblia am luat-o şi i-am dat-o lui Molly, binenţeles. Doar îi aparţine.

Glenn luă pachetul legat în piele şi îl deschise. Lăsând foile înăuntru le răsfoi şi se uită peste documente.

– De unde ştiu că nu le-ai falsificat ca să o furi pe Isabelle—i-a spus numele apăsat– partea din averea tatălui vostru?

Randolph aruncă o privire furioasă peste birou.

– Nu am nevoie să falsific nimic. Luaţi hârtiile cu voi. Arată-i-le tatălui tău, avocatului, oricui vrei. Gesticulă larg din mână. Se va dovedi că *Isabelle* este singurul fals.

Îndreptându-se spre fereastră privea dincolo de gazon la grădina cu trandafiri.

– Timp de şaptesprezece ani am tolerat prezenţa acestei . . . instruse . . . în casa mea. Mi-a ajuns. Adevărul va ieşi la lumină acum.

Cum îndrăznea Randolph să vorbească despre ea ca şi cum ea nici nu ar fi fost de faţă? Tonul său nepoliticos şi atitudinea sa erau condamnabile! Isabelle îl privea pe Glenn rugându-l cu expresia ei neîncrezătoare să vorbească în apărarea ei.

– Adevărul sau versiunea ta? Ridicându-se din scaunul tapisat cu brocart, Glenn îşi încrucişă braţele şi privi ţintă în ceafa lui Randolph. De când te ştiu nu ţi-a plăcut de Isabelle. Trânti pachetul pe birou. Toate astea par a fi o răzbunare foarte bine ticluită.

Fără să se întoarcă de la fereastră Randolph râse ironic.

– O da, o răzbunare foarte bine ticluită. Binenţeles, am reuşit să le strâng pe toate în săptămâna asta, de când au murit mama şi tata. Sau am fost destul de precoce ca să ştiu că vor muri când va exploda boilerul de pe vasul cu aburi aşa că le-am strâns pe toate şi am aşteptat să le scot după ce vor fi înmormântaţi.

Inima Isabellei îi bătea agitată în piept. Chiar dacă nu îi plăcea să recunoască, ceea ce susţinea Randolph era plauzibil. Ea se întoarse înspre Glenn. Expresia lui gânditoare o făcu să se cutremure. Dar s-a înveselit când acesta i-a replicat:

– Îmi pot imagina că ai pus toate astea la punct din timp şi ai aşteptat momentul oportun ca să te răzbuni pe Isabelle pentru toată dragostea pe care părinţii voştri i-au acordat-o ei şi nu ţie.

Randolph se întoarse cu ochii plini de mânie.

– Da, au iubit acest plod irlandez. Da, o urăsc. Nu o să uit niciodată ziua când părinţii mei s-au întors din lunga lor „călătorie de afaceri."

Umblând agitat, înainte şi înapoi, în faţa ferestrei mari, asemeni unui animal închis, Randolph emana atâta ură că asta o făcu pe Isabelle să se ghemuiască în scaun.

– Optsprezece luni au fost plecaţi, lăsându-mă în grija unor oameni indiferenţi de la o şcoală privată. Apoi s-au întors cu surpriza. Cum radia mama de bucurie când mi-a arătat-o în braţele sale pe puşlamaua roşcată. „Uite dragule, ai o surioară. Nu te bucuri?"

Randolph se opri lângă birou, izbind cu pumnul în suprafața tare şi aruncându-i Isabellei o privire de gheață.

– Bucurie? Să mă *bucur*? Cascada de râs în care izbucni îi accentuă cuvintele.

– Binențeles că mă bucuram! Fusesem fără părinți pentru mai bine de un an şi era clar din modul în care se mândreau cu acea ființă smiorcăitoare că nu îi voi mai avea alături niciodată!

S-a liniştit din nou, în timp ce Isabelle privea, tăcută, de câtă repulsie putea să dea dovadă Randolph prin cuvintele şi faptele sale. Nu îşi imaginase niciodată că ura aceasta era atât de mare. Cu siguranță acest tip de trăiri întunecate puteau să-l determine să inventeze toată poveste cu copilul înfiat. Speranța revenea.

– Mama spunea tot timpul cât de mult semăna copilul cu mama ei decedată. Aprecierile ei mă făceau să mă simt ruşinat că eu aveam păr castaniu şi ochi căprui—ca şi cum aş fi fost pe locul doi. Avea ochi doar pentru acel copil şi nu pentru copilul căruia îi dăduse viață. Contase pentru ea că am rămas fără mamă şi neîngrijit pentru atâta timp? Bineînțeles că nu—tot ce conta pentru ea era că acum avea mâinile ocupate cu o puşlama roşcată, neastâmpărată şi gălăgioasă.

Randolph se opri şi împinse cu palma rama geamului, muşchii spatelui tremurau de ura care era atât de intensă.

– Când mama a dus copilul sus l-am întrebat pe tata dacă au găsit copilul. Ştiam că nu e al mamei—părul acela roşcat nu mă păcălea nici măcar o secundă. Dacă mama ar fi fost însărcinată când au plecat în călătorie, tata nu ar fi luat-o cu el într-o deplasare peste ocean. Mama era sensibilă, iar tata nu ar fi riscat să piardă copilul. Aşa că ştiam că l-au găsit sau l-au cumpărat . . . de undeva.

Randolph se desprinse ca o săgeată de lângă fereastră, ațintindu-şi în continuare privirea afară. Vocea lui a scăzut în intensitate, vorbea aproape şoptit.

– Tata apoape mi-a smuls brațul din umăr şi mi-a spus să nu mai întreb niciodată aşa ceva. Isabelle era sora mea. O s-o recunosc ca soră sau o să sufăr consecințele. Randolph îşi frecă umărul şi părea cufundat în gânduri. Am făcut cum mi-a poruncit. Am păstrat tăcerea. Timp de şaptesprezece ani am păstrat tăcerea . . .

Apoi s-a întors cu fața spre Glenn. Nici măcar o privire nu i-a aruncat Isabellei. A ridicat tonul.

– Dar până aici. Părinții mei au murit. Nu mai trebuie să continui prefăcătoria asta. *Nu voi* mai continua. Isabelle nu este sora mea. Şi acesta este adevărul.

Isabelle a rămas în scaun, neafişând, în mod deliberat, nicio expresie în timp ce stomacul îi fremăta de atâta ură la care asistase. Stând lângă ea, Glenn o prinse de cot şi o ridică în picioare.

Glenn ridică pachetul.

– Foarte bine.

Ridicând din sprânceană, a adăugat:

– Să înțeleg că n-o să te superi dacă o să le verific pe toate la autorități?

Randolph îi zâmbi arogant.

– După cum ți-am spus mai devreme poți să arăți oricui aceste documente. Nu am nimic de pierdut. În afară de . . . o *soră.* Ultimul cuvânt plană în aer ca o adiere urât mirositoare.

Glenn înghesui pachetul sub braț. O conduse pe Isabelle până la uşă, dar înainte să părăsească încăperea s-a oprit şi s-a întors.

– Tu nu conştientizezi un lucru Randolph . . .

Isabelle îşi ținea respirația întrebându-se dacă Glenn va spune ceva la plecare. Randolph s-a încruntat însă asta i se părea lui Glenn mai degrabă amuzant decât amenințător. Zâmbind, îi spuse:

– Chiar dacă Isabelle nu este sora ta naturală, legea recunoaşte adopția ca producând legături de familie. Poți să o renegi ca soră a ta, însă nu ca moştenitoare a tatălui tău.

Un zâmbet apăru pe fața lui Randolph.

– Sunt conştient de efectele adopției. Vom vedea noi cât de încrezător rămâi după ce autoritățile vor vedea documentele. Părinții mei nu au adoptat-o niciodată. Pur şi simplu s-au aşteptat ca toți să creadă ca e a lor.

Degetele lui Glenn cuprinseră cotul Isabellei şi o scoase din casă murmurând printre dinții încleştați.

– Te duc înapoi acasă. Apoi merg la avocatul familiei. Mă duc până în pânzele albe ca să îi dau de capăt.

Tonul lui amenințător a bucurat-o pe Isabelle că Glenn îi ținea partea.

– Înşelați . . . am fost înşelați fără nicio tăgadă!

Ranchiuna din vocea lui Glenn înteți bătăile inimii Isabellei. Se plimbase în dreptul geamului din coridor pentru aproape patru ore, aşteptând să se întoarcă el—şi răzbunarea ei. Când caleaşca familiei Heaton a sosit în sfârşit, ea se grăbi să îl întâmpine pe Glenn la uşă, dar el trecu pe lângă ea ca şi cum n-ar fi existat şi se duse direct în biroul tatălui său. Cu toate că nu o chemase, ea se strecurase pe hol şi acum asculta în dreptul uşilor culisante, iar inima-i bătea atât de tare încât aproape acoperea vocile bărbaților.

– Cum am putut fi atât de proşti?

– De ce să fi verificat trecut lui Standler? Domnul Heaton părea mai mult surprins decât supărat. Când omul m-a abordat şi mi-a propus o căsnicie între tine şi Isabelle părea precum oricare alt tată iubitor, care îşi dorea cea mai bună situație pentru fiica sa.

– Iar eu m-am înțeles bucuros cu el, uitându-mă la tot ceea ce puteam câştiga. Cuvintele lui ascundeau o urmă de regret. Dacă soții Standler nu ar fi murit în accident? Dacă eu m-aş fi căsătorit cu Isabelle înainte ca ei să moară? Reginald ne-ar fi dat partea Isabellei de avere ca dar de nuntă chiar dacă era copilul lor sau nu.

Pe măsură ce tonul lui se ridica Isabelle se făcea tot mai mică şi se strângea către perete. Interesul lui pentru ea fusese o minciună? Ea respira sacadat, forțându-şi pieptul, chinuindu-se să accepte cuvintele care ieşeau din gura bărbatului pe care credea că îl iubeşte. Bărbatul care pretindea că o iubeşte.

– Aş fi putut fi în posesia acelei averi chiar acum dacă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar după cum stau lucrurile nu-mi pot duce planul la bun sfârşit. Oftatul lui plin de regrete o făcu pe Isabelle să plângă. Nici măcar frumusețea ei nu e-ndeajuns să compenseze pentru tot ceea ce aş pierde.

Pe neaşteptate doamna Heaton apăru după colţ cu gura încreţită. O observă pe Isabelle şi se opri lângă uşile biroului, atingând mânecile Isabellei înainte să spună ceva.

– Glenn te-am auzit din bucătărie, precum şi toţi servitorii din casă. Ce s-a întâmplat?

Glenn păşi pe pragul lat în uşile larg deschise. Privirea i se plimba între mama sa şi Isabelle, care era ghemuită lângă tocul uşii. Se uită la Isabelle când începu să vorbească, dar era sigură că acele cuvinte erau mai mult pentru el.

– Nu pot suporta gândul că acel arogant Randolph are câştig de cauză. Dar ce pot face?

Doamna Heaton clătină din cap.

– Ce vrei să spui?

Glenn respiră adânc, iar faţa îi trădă dezamăgirea înainte ca să devină ca de piatră.

– Din punct de vedere legal nu există Isabelle Standler. Aşa că nu există nicio înţelegere între Reginald Standler şi tata. Prin urmare nu va fi nici o nuntă.

9

Cum adică nu va fi nici o nuntă? Bineînțeles că va fi o nuntă! Cu toate că Isabelle îl implora pe Glenn cu tonul vocii şi cu privirea pătrunzătoare, el nici nu o privi.

– Glenn . . . Garrett . . . Doamna Heaton se uita la Glenn şi la soțul său în timp ce Isabelle privea îngrozită. Îmi explică şi mie cineva ce se întâmplă?

– Asta. Glenn smulse o foaie de hârtie şi i-o întinse. Hârtia se încreți în strânsoarea pumnului său încleştat.

– Este o declarație de comun acord—semnată de Reginald Standler—prin care familiei Standler i se transferă responsabilitatea pentru creşterea minorei în vârstă de un an de zile, Molly Gallagher, de la Azilul pentru Minori Bunul Păstor. Maxilarele i se încordară. Noi o cunoaştem pe acea copilă sub numele de Isabelle Standler.

Isabelle se holba la hârtie. Cu toate că a recunoscut semnătura din josul paginii ca fiind a tatălui ei, luă totuşi cuvântul şi argumentă:

– Trebuie să fie un fals. De ce nu mi-au spus mama şi tata, nici măcar aluziv, că nu eram copilul lor? Mama mi-a arătat poze cu mama ei. Şi îmi spunea că seamăn leit cu bunica.

Domnul Heaton a mai ridicat o foaie din cele împrăştiate pe birou.

– După cum bine poți observa din copiile după corespondență, Reginald a făcut tot de i-a stat în putință ca să facă obțină un bebeluş care să semene cu mama Rebeccăi. Această scrisoare a fost trimisă la

patru organizații pentru orfani care trimiteau copii în Vest. Ai fost aleasă pentru trăsăturile tale fizice.

Lăsându-se pe spate în scaun Garrett Heaton o privi fix pe Isabelle.

– Reginald Standler a fost isteț. A planificat călătoria în avans pentru el și Rebecca, astfel încât să poată fi plecați îndeajuns de mult timp din comunitate cât să acopere durata sarcinii și să justifice vârsta la care te-au primit. Nimeni nu a avut niciun motiv să suspecteze că nu ești fiica lor biologică.

Isabelle a dat din cap. Aceasta nu putea fi adevărat. Părinții ei nu ar fi ținut secret așa ceva față de ea.

– Refuz să cred.

– Nu ai altă alternativă, i-a spus Glenn cu asprime în glas. Nu există niciun certificat de naștere pe numele Isabelle Standler. Nu există niciun act de adopție care să dovedească faptul că tu ești Isabelle Standler. Din contră există multe dovezi cum că tu ești Molly Gallagher.

Isabelle clipea des ca să nu plângă. Era posibil ca ceea ce spunea Glenn să fie adevărat? Și dacă era? Putea asta să schimbe faptul că fusese crescută de Reginald și Rebecca Standler? Nu. Însemna asta că mama și tata nu o iubiseră? Bineînțeles că nu! Înlăturau acestea toate condițiile pe care le primise ca să fie educată, îngrijită și crescută pentru a fi o doamnă? Cu siguranță că nu! Era doar un nume. Un nume care în câteva luni avea să se schimbe în doamna Glenn Heaton.

Pulsul agitat i se liniști. A ridicat bărbia și se chinui să zâmbească.

– În regulă. Fie. M-am născut Molly Gallagher. Prefer să folosesc numele pe care mi l-au dat părinții mei—Isabelle Standler, spuse ea gesticulând și cuprinse brațul lui Glenn, zâmbindu-i. Cel puțin până în aprilie.

Glenn se desprinse de ea cu o smucitură. Mișcarea abruptă îi dădu fiori Isabellei.

– După cum am spus deja, a continuat Glenn, nu va fi nicio nuntă.

Fiorii au fost înlăturați de un val de căldură care venea din pântecele Isabellei.

– Isa–Molly . . . Doamna Heaton își împreună degetele și își puse mâinile în dreptul inimii. Trebuie să pricepi că nunta se cere anulată.

Deoarece toată această înțelegere a fost întemeiată pe minciuni. Avem un anume statut în comunitate. Glenn trebuie să se căsătorească cu o femeie înstărită şi de familie nobilă. Orice altceva e inacceptabil.

Isabelle îl privi din nou pe Glenn în postura lui imobilă. Expresia serioasă, sprâncenele încruntate şi muşchii încordați nu o invitau deloc să continue conversația, cu toate acestea ea şi-a pus mândria deoparte şi rosti cu teamă:

– Glenn, nimic din toate acestea nu schimbă ceea ce simt pentru tine. Te . . . te iubesc! Nu mă iubeşti şi tu?

El îi aruncă o privire de gheață.

– Dragostea . . . nu are nimic de-a face cu asta.

Cuvintele lui lipsite de orice emoție au străpuns-o pe Isabelle.

– Înțelegerea noastră s-a bazat pe progresul finaciar al ambelor familii. Trebuie să mă gândesc la ce e mai bine pentru viitorii mei moştenitori. Să mă căsătoresc cu o femeie fără zestre şi fără statut social . . . Înghiți în sec, mărul lui Adam mişcându-se vizibil în gâtul tensionat. Nu se poate realiza. Pur şi simplu . . . nu se poate . . . realiza.

Lacrimile pe care se chinuia să le rețină au năpădit-o. Întreaga cameră înota prin privirea ei deformată, însă a reuşit totuşi să iasă pe hol. A strâns din dinți ca să nu suspine până când avea să ajungă în camera galbenă, dar în momentul în care a închis uşa în urma ei, acestea au răbufnit în respirații adânci care au doborât-o la podea.

Refuzată . . . Glenn a refuzat-o, la fel cum făcuse şi Randolph. Poate că până şi părinții ei naturali o făcuseră. Dacă e până acolo, cum putea şti sigur că e orfană? Auzise de părinți care îşi abandonau copii sau care îi vindeau. Cine îi putea spune că nu a fost lăsată pe treptele orfelinatului de nişte părinți care au ales să nu mai aibă grijă de ea?

Inima îi era zdrobită de o aşa durere. Era întinsă pe covorul gros, gemând până când nu-i mai rămăseseră lacrimi. Şi chiar fără lacrimi, suspina tremurând din tot trupul, rămase pe podea, cu rochia de jale încrețită şi îmbibată cu lacrimi.

Un coşmar . . . cu siguranță că totul era un coşmar. Avea să închidă ochii şi să adoarmă. Când se va trezi mama şi tata vor fi în viață. Va fi în casa în care a copilărit, aşteptând nunta ce va urma şi întemeierea unei noi familii ca soție a lui Glenn.

Cu brațele strânse la piept, se ghemui şi adormi.

O lovitură puternică în uşă o trezit pe Isabelle. Se ridică în capul oaselor, apoi a simţit cum durerea o străpungea între omoplaţi. Clipi, strângând din ochi din cauza nuanţelor de gri ale serii. Unde se afla? Degetele apăsau pe covorul persan şi dintr-o dată îşi aminti.

Nu fusese un coşmar. Alte lacrimi îi inundară ochii. „Mamă, tată, am nevoie de voi . . . " Cuvintele erau răguşite, spuse cu o voce disperată.

Loviturile s-au auzit din nou.

– Isabelle? Eşti înăuntru?

Era Glenn. Inima îi tresări de bucurie. Cu siguranţă că trecuse peste şocul de a-i fi aflat adevărata identitate. Glenn îşi venise în fire şi a realizat că nu putea renunţa la tot pentru ceva ce se întâmplase cu şaptesprezece ani în urmă. Totul avea să fie bine.

A sărit în picioare, împleticindu-se în rochie în timp ce se îndrepta spre uşă. Învârti încuietoarea de cristal, deschise uşa şi se aruncă în braţele lui Glenn.

– Ştiam că vei veni!

O ţinu strâns, cu braţele mângâindu-i agitat spatele, înainte să o prindă de braţe şi să o împingă deoparte.

– Trebuie să vorbim!

Cu toate că a vorbit răspicat, Isabellei i se păru că a zărit compasiune în ochii lui. I-a dat voie să o conducă la pat, unde se aşeză pe margine şi îşi îndreptă rochia disperat de şifonată în dreptul genunchilor. Glenn a aprins lampa de lângă pat care răspândea o lumină plăcută şi gălbuie. Ea clipi din cauza luminii bruşte, iar privirea i-o întâlni pe a lui Glenn.

El dădu dezaprobator din cap,aplecându-şi sprâncenele.

– Doamne, arăţi foarte rău.

Îşi duse mâna la buzunarul interior şi scoase o batistă.

– Curăţă-ţi faţa, te rog.

Isabelle îl ascultă, apoi aşeză batista în poală şi se uită la el. Întrebările i se învârteau în cap cu grămada, dar şi le reţinu, fiind nerăbdătoare să audă ce are de zis.

–M-am gândit... În ciuda duplicității lui Standler de a te fi prezentat ca fiica lui biologică, împreună cu tatăl meu au întreținut relații de afaceri și prietenie. Din respect pentru relația lor îndelungată—

Ea a sărit din pat și își aruncă brațele în jurul gâtului.

– Știam că nu o să anulezi nunta. Odihnindu-și fața pe gulerul lui parfumat cu apă de colonie, răsuflă ușurată. Știu că șocul a fost de vină. Te înțeleg și te iert pentru toate cuvintele spuse pe negândite în birou. Totul va fi bine acum.

– Isabelle. A prins-o de încheieturi, i-a îndepărtat brațele de gâtul său și a împins-o înapoi pe pat. Te rog dă-mi voie să termin.

Inima Isabellei a început să bată din nou cu putere. Își umezi buzele, iar gura îi era uscată.

– Bine, Glenn. Te rog continuă.

Glenn s-a așezat lângă ea pe pat, frecându-și genunchii de rochia ei.

– Nu e niciun secret că te găsesc atrăgătoare. Când domnul Standler l-a abordat pe tata cu sugestia ca eu să încep să te curtez, nu m-am împotrivit. Dintre toate femeile de măritat din cercul nostru de cunoștințe tu ești de departe cea mai atrăgătoare. Puteam să mi te imaginez o viață întreagă împreună cu mine la masă, la micul dejun, gazdă la petreceri, să te conduc la operă și să mă însoțești în călătorii de afaceri în Anglia. Să te am la braț e o plăcere pe care o așteptam de mult.

Respirația lui îi răvășea părul pe măsură ce continua.

– Încă îmi doresc să te am la braț. Fața lui se schimonosi într-o expresie de neplăcere. Dar multe din lucrurile pe care le-am menționat nu mai sunt posibile având în vedere că nunta nu va mai avea loc. Faptul că nu ai zestre și niciun statut social ridică o barieră de netrecut în calea căsniciei, dar asta nu înseamnă . . .—

Isabelle respiră scurt și sări din pat. Se întoarse ca să-l privească și îl privea cu groază.

– Îmi sugerezi să devin . . . Nu putea să pronunțe cuvântul.

Glenn întinse mâinile în semn de implorare.

– Nu e ceva neobișnuit. Tonul lui seducător îi provocă Isabellei niște transpirații reci.

– Uită-te la avantaje. Aş putea să-ţi cumpăr o casă. Să-ţi dau o alocaţie. Ai putea călători şi te-aş lua cu mine în deplasările de afaceri din afara oraşului Kansas. Chiar ţi-aş putea găsi pe cineva care să-ţi gătească şi să-ţi cureţe. Având în vedere provenienţa ta, aş spune că asta e o adevărată oportunitate.

Având în vedere provenienţa sa? Isabelle tremura din cap până-n picioare de indignare. Cum putea să creadă că din cauză că fusese luată şi crescută de alţi părinţi nu avea scrupule? Natura umilă a originii ei înlătură orice urmă a celor şaptesprezece ani?

Îşi îndreptă umerii, ridică bărbia şi îl fixă pe Glenn cu o privire ca de jar.

– Niciodată nu mă voi înjosi într-atât încât să intru într-o relaţie intimă cu un bărbat care nu este soţul meu! Este respingător din punct de vedere moral şi sunt contrariată că ai putut să sugerezi ceva atât de neplăcut.

El strânse din buze și își plecă fruntea. Isabelle făcu un pas înapoi mărind distanța dintre ei. Îl iubise dar acum nu era pentru ea cu nimic mai mult decât un desfrânat. Reușise să își ascundă adevăratul caracter atâta timp? Poate că moartea timpurie a părinților ei a salvat-o de o viață de suferință . . .

În cele din urmă Glenn a ridicat capul și o privi.

– Cum dorești. Era doar un compromis. Ochii lui păreau goliți de orice sentiment. Și tata are o sugestie dacă vrei să o asculți.

Isabelle își cuprinse brațele și aștepta să continue.

-Îți poate aranja să mergi la Shay`s Ford, Missouri unde are un partener de afaceri—un domn Mason Drumfeld. Omul te va găzdui, îți va da îmbrăcăminte și se va ocupa de tot ce ai nevoie până când vei crede de cuviință că te poți descurca singură.

Isabelle își duse o mână la gât. Pulsul era foarte ridicat sub degetele ei tremurânde. Aproape că a leșinat de frică. Cum avea să se descurce de una singură într-o comunitate străină? Poate ar fi bine dacă s-ar mai gândi la compromisul lui Glenn . . .

Îi analiză chipul lipsit de expresie, imaginându-și o viață în care avea să aștepte vizitele lui și întreaga comunitate avea să o arate cu degetul și să o vorbească pe la spate numind-o „amanta." Mama Isabellei vorbea

cu dispreț despre astfel de femei. În ciuda fricii nu se putea coborî chiar într-atât.

Glenn se ridică de pe pat și își băgă mâinile în buzunare.

– Să-i spun tatei că vrei să mergi la Shay`s Ford?

Isabelle avea o singură variantă.

– Da!

– Bine.

Calmul lui Glenn nu trăda importanța discuției care tocmai avusese loc între ei. Abia dacă a privit-o.

– Cu siguranță că poți lua un tren în seara asta dat fiind că e o gară importantă. Te va duce până în St. Louis, iar de acolo vei merge cu șlepul pe Mississippi. Îți va cumpăra tata biletele din moment ce nu dispui de resurse financiare. Să-ți pregătești bagajul. O să trimit birjarul după tine când va fi gata caleașca.

A traversat camera fără să se uite la ea și a închis ușa în urma lui. Isabelle stătea nemișcată în mijlocul camerei, cu privirea țintuită spre podeaua de lemn și cu inima făcută țăndări la picioare.

10

Mattie
St. Louis, Missouri
Ianurie, 1903

Îți mulțumesc, băiete.

Și Matt îi aruncă douăzeci și cinci de cenți băiatului cu fața plină de semne care i l-a adus pe Russ. Observă cu ușurință că se îngrijise foarte bine grijă de Russ la grajduri, lucru care l-a liniștit.

Îl duruse faptul că a trebuit să fie despărțit de animal în săptămâna care trecuse. Împreună cu Russ s-au îmbarcat pe noul tren care mergea pe ruta Burlington-Rock Island ca să mai economisească ceva timp din călătoria lor de la Spofford la Shay`s Ford. Cu toate că îl vizitase pe Russ la fiecare oprire, nu era la fel cu obișnuita lor întovărășire de dimineața până seara. Russ nu părea să-i poarte ranchiună pentru că a trebuit să călătorească într-un vagon din șipci împreună cu trei vaci și cu un vițel scandalagiu. Adulmecarea duioasă de pe ceafa lui Matt îi spunea acestuia că Russ încă îl considera prietenul lui.

Matt tremura în timp puse șaua pe spatele lat al lui Russ. Temperatura era simțitor mai scăzută în St. Louis față de cea cu care se obișnuise el în ultimii ani în Texas. Sau, admise el, poate erau mai mult frica decât temperatura. De când intrase în Missouri nu putea scăpa de senzația că familia Jenk s-ar putea să stea la pândă după vreun colț ca să-l prindă și să-l oblige să muncească pentru a-și plăti datoria, sau chiar mai rău.

Russ a nechezat suflând aburi în aer. Matt strânse încă o dată, ușor, șaua și urcă pe ea. Russ dădea din cap de parcă ar fi nerăbdător să pornească. Mângâindu-l ușor pe gâtul lui gros Matt îi spuse:

– Uşor. Pornim curând. Trebuie să mai opresc puţin ca să ne iau nişte provizii pentru drum. Mai avem cam trei zile până în Shay`s Ford.

În timp ce Russ mergea la trap pe stradă înspre centrul comercial, Matt îşi palpă buzunarul ascuns al hainei sale. Cheltuise o mare parte din bani pe tren. Văzând zăpada de pe sol se gândi că va avea nevoie de haine de lucru mai groase. Spera să aibă destui bani pentru ce avea nevoie. Trecuse o bucată bună de vreme de când familia Harders îi înmânase prima plată.

În sacoşă avea telegrama de confirmare că se putea alătura echipei de la ferma Rocky Crest. Răspunsul venise după patru zile. Pe atunci Matt era convins că postul nu mai era disponibil şi se hotărâse să accepte o slujbă la grajduri până se va ivi ceva mai bun. Şi chiar având confirmarea în mână se gândea să accepte slujba la grajduri decât să pornească până în Missouri.

Însă cuvintele din telegramă l-au convins. O citise de atâtea ori încât o ştia pe de rost. *Domnule Tucker, vă rugăm, faceţi aranjamente ca Rocky Crest să devină căminul dumneavoastră.*

Cămin. Nu se rugase el lui Dumnezeu pentru un cămin? Dumnezeu trebuie să îi fi pregătit ceva în statul pe care îl evitase în ultimii zece ani.

Se opri în faţa unui local numit Magazinul lui Dave şi Matt murmură:

– Mă încred în Tine, Doamne, Tu ştii de ce m-ai adus înapoi aici . . . A legat hăţurile de traversă şi frecă uşor botul lui Russ pentru ca apoi să urce pe trotuarul şleampăt din faţa magazinului. Când a deschis uşa a auzit o voce care îi dădu fiori din cap până-n picioare.

În spatele tejghelei stătea o femeie ce număra monede, în timp ce nişte vaiete şi şfichiuirea unor lovituri umpleau aerul încăperii. Femeia părea surdă la sunetele care îl făcea pe Matt să tremure ca o ramură texană în vânt. Amintiri chinuitoare îl năpădeau dar le-a alungat trântind uşa.

Auzind zgomotul făcut de uşă femeia a ridicat privirea.

– Bună. Cu ce vă pot ajuta?

A ridicat tonul ca să acopere strigătele îndurerate care se auzeau de undeva din afara ariei vizuale a lui Matt.

Matt străbătu încăperea din trei paşi.

– Cine face scandal?

Femeia făcu o grimasă arătând spre o uşă închisă din colţul îndepărtat în stânga magazinului.

– Petey. Băiatul ală nu merită nici măcar hainele pe care Dave i le dă, iar acesta încearcă să-i bage minţile în cap."

Înainte să termine de vorbit, Matt se opri lângă uşă şi o deschise. Stomacul i se răscolit când îl văzu pe bărbat—Dave, presupunea el—cu o curea în mână şi ţinând pe un butoi un băieţel firav şi care fremăta de durere. Matt tresări când a auzit cureaua lovind spinarea băiatului. A simţit lovitura de bici şi a trebuit să se abţină să nu geamă şi el de durere împreună cu băiatul.

Dave a ridicat mâna ca să mai lovească o dată însă Matt s-a apropiat şi i-a prins mâna la jumătatea loviturii. Cureaua atârna nefolosită în mâna omului.

– Hei! Dave se smuci întorcându-se cu faţa la Matt. Ce crezi că faci?

Matt şi-a încleştat pumnii. Se concentra asupra bărbatului, dar plânsul băiatului îi distrăgea atenţia.

– Vă opresc pe dumneavoastră. Cu ce drept îl bateţi pe băiat?

Dave gâfâia, măsurându-l pe Matt ca să se decidă dacă să înceapă o bătaie sau nu.

– Am tot dreptul. Băiatul nu face nimic.

Matt aruncă o privire băiatului care atârna deasupra butoiului. Trupul îi tresărea de la suspine. Lipsa totală de apărare a băiatului îl umplu cu un sentiment de empatie pe care Matt nu îl putu ignora.

– Nimeni nu are dreptul să bată un copil. Uitându-se la Dave, a adăugat.

– Există modalităţi mai bune să îi demonstrezi ce vrei să facă.

Dave a mai expirat o dată ironic. L-a apucat pe băiat de braţ şi l-a ridicat în picioare. Băiatul strigă, ridicându-şi braţul liber ca să-şi ferească faţa. Dave îi dădu un brânci băiatului, care zbură în lateral şi ateriză într-o grămadă de pungi de pânză umplute ochi.

– Termină de aranjat cutiile alea, cum ţi-am spus şi să nu mai scapi vreuna—a fluturat cureaua—dacă nu, ştii ce te aşteaptă.

Băiatul a țâşnit afară pe uşa din spate în frig. Fără haină, a observat Matt. În momentul în care uşa s-a închis, Matt s-a întors cu fața înspre Dave.

– E fiul tău?

– Nu! Dave se îndrepta spre uşa care dădea în magazin. L-am luat acum şase luni. L-am prins cotrobăindu-mi prin anexă după mâncare. Mi-a spus că l-au alungat părinții pentru că aveau prea multe guri de hrănit şi venise vremea ca să-şi poarte singur de grijă. Agățând cureaua într-un cui lângă uşă a spus.

-„Îmi dau seama de ce nu l-au mai vrut. Nu am văzut în toată viața mea un băiat mai inutil.

Povestea băiatului îi provocă lui Matt o durere în inimă. Îl urmă pe bărbat în magazin.

– Atunci de ce îl mai ții?

Bărbatul a pufăit.

– Am nevoie de cineva care să descarce marfa şi să facă curat. Într-una din zilele astea o să realizeze că nu voi cruța cureaua până când nu va face treaba ca la carte, a adăugat el rânjind. Se va îndrepta el.

– N-ai niciun drept să-l bați, a bolborosit Matt.

Dave se uită urât la el.

– Ai venit doar să mă deranjezi sau ai nevoie de ceva?

Cu toate că ultimul lucru pe care îl dorea era să ajute bărbatul al cărui comportament cu sărmanul Petey îi aduse în minte atâtea amintiri nefericite din propria copilărie, spuse:

– Am nevoie de provizii pentru o călătorie de trei zile. Dacă îl ținea ocupat pe bărbat câteva minute, Petey ar fi avut parte de un răgaz.

– Doar pentru dumneavoastră?

Matt ezită. Un plan se înfiripă în mintea sa.

– Pentru mine . . . şi tovarăşul meu. Spera că Domnul îl va ierta pentru că nu a spus adevărul.

– Călătoriți călare?

– Da.

Dave a dat din cap.

– Mă voi ocupa de toate. Şi o să vă dau un preț bun—mai bun decât magazinul mare din josul străzii.

– Bine. Matt porni agale spre intrare. Mă duc să vad ce face tovarăşul meu, să văd dacă şi-a terminat treaba.

– Am nevoie de zece minute, a spus Dave.

– E bine zece minute. Matt îşi ridică gulerul în jurul mandibulei şi ieşi pe uşă. S-a oprit câteva momente să respire, lăsându-l pe Russ să se frece de el cu botul, înainte să meargă în spatele clădirii. L-a găsit pe băiat cu uşurinţă—doar el era în spate.

Când l-a văzut pe băiat—îmbrăcat cu haine vechi, cu nasul roşu, ochii plini de lacrimi şi mişcându-se prudent—parcă se uita în oglindă. I-a trebuit mult autocontrol ca să nu se repeadă, să îl ia pe băiat în braţe şi să fugă cu el. Dar dacă ar fi făcut asta l-ar fi speriat pe copil. Mai întâi trebuia să câştige încrederea lui Petey. Abia apoi putea să-l ajute.

Petey lua cutiile prin trapa coborâtă a căruţei. Se lăsă pe spate din cauza greutăţii, dar surprinzător, nu a căzut. S-a întors şi a intrat târându-şi picioarele într-o anexă din spatele magazinului. O *izbitură* îi spuse lui Matt că lăsase lada jos. Apoi băiatul a ieşit din încăpere. Când l-a văzut pe Matt s-a oprit. A făcut ochii mari şi îşi freca nasul cu un deget.

– Nu am făcut nimic. Cuvintele puteau la fel de bine să îl acuze.

Matt se chinuia să zâmbească. Şi-a pus cotul pe marginea căruţei.

– Văd ca te descurci bine dar am câteva minute de pierdut. Şi m-am gândit dacă nu ai nevoie de ajutor.

Băiatul se încruntă.

– De ce?

Matt a ridicat leneş dintr-un umăr.

– De ce nu?

Petey îl privi tăcut câteva secunde înainte să îi imite mişcarea din umăr.

– Cum vreţi.

Matt şi băiatul lucrau în linişte descărcând şi aranjând ultimele lăzi. Iar apoi, fără ca măcar să-i mulţumească, Petey şi-a scuturat mâinile şi a pornit spre intrarea din spate. Matt îl strigă.

– Ascultă un pic!

Petey s-a întors încrucişându-şi braţele.

– Trebuie să intru. Am de făcut curat. Matt traversă pământul tare şi se aşeză ciuci în faţa băiatului.

– Îți place să lucrezi aici?

Băiatul dădu dezaprobator din cap.

– Dacă ai avea posibilitatea să mergi altundeva ai face-o?

Petey a clipit de câteva ori.

– Dave spune că îi sunt dator.

Pieptul lui Matt s-a strâns.

– Cred că Dave şi-a recuperat datoria deja. Se ridică acum în picioare. Mă duc la o fermă numită Rocky Crest. Nu te pot duce acolo, dar ştiu un loc în Springfield unde ai putea sta. Dacă vrei te duc la gară şi te trimit acolo.

Petey se uită peste umăr.

– Şi nu ar mai trebui să lucrez pentru Dave?

– Nu.

Fără să ezite Petey a dat din cap, cu pletele lui blonde şi lățoase săltându-i pe creştet:

– Da, vreau.

Matt îl orientă pe Petey uşor spre anexă.

– Aşteaptă-mă acolo. Iau proviziile şi apoi plecăm. A aşteptat până Petey a fugit în anexă ca să ocolească clădirea şi să intre pe uşa din față.

După cum promisese, Dave îi pregătise o grămadă.

– Vi-am pus carne de porc la saramură, fasole, cafea, mălai . . . , bărbatul a citi toată lista şi îi spuse prețul.

Matt şi-a scos puşculița şi a vărsat monedele în mâna întinsă a lui Dave. A cântărit sacoşa şi păşea apăsat spre uşă când la jumătatea drumului s-a oprit şi s-a întors.

– Aveți haine pentru băieți? Inima îi bătea foarte tare. Îşi va da seama Dave ce punea la cale?

– Ce mărime?

Matt nu avea nicio idee.

– Pentru un băiat de şase, şapte ani. Spera că a ghicit corect.

Dave luă o haină maro de lână de pe un umeraş şi i-o întinse.

– E bună?

Matt o examină. Bănuia că haina va fi mare pentru constituția firavă a lui Petey, dar dacă era mai mare avea să îi fie bună o perioadă mai îndelungată. A dat din cap.

– E bună. Cât face?

– Trei dolari.

Trei dolari era jumătate din suma pe care o mai avea Matt în puşculiţă. A scos puşculiţa şi o deschise.

– O iau.

Minute bune mai târziu, călare pe Russ, Matt a dat înapoi pe alee şi a oprit lângă anexă.

– Petey?

Băiatul şi-a scos capul bălai afară. Matt i-a aruncat haina. Nerăbdător, Petey a luat-o peste cămaşă şi a încheiat-o până la rever. Se uita în sus la Matt cu ochii mari şi încrezători.

Matt se apleacă întinzându-i mâna.

– Aşa, tovarăşe, apucă-mi mâna! Cu o mică smucitură îl aşează pe Petey în spatele lui. Băiatul era foarte slab. Ţine-te bine, i-a spus băiatului şi a simțit mâinile acestuia cuprinzându-i talia. Dii, Russ, să mergem.

Mergând pe drumul bătătorit care ieşea din St. Louis, Matt era extrem de atent la băiatul care stătea lipit de spatele său. Mai mult ca sigur că băiatului îi era frig şi—pe măsură ce seara trecea—era obosit, dar nu se plângea. Nici nu punea întrebări—doar şi-a băgat mâinile în buzunarele lui Matt, s-a lipit cu obrazul de spatele acestuia şi se ținea de el în tăcere.

În schimb, Matt îşi punea tot felul de întrebări în timp ce străbătea călare pe Russ prin ținutul mohorât. Ce îşi închipuia că face furişându-se cu un copil care nu era al lui? Avea Dave să depună plângere împotriva lui—aşa cum făcuseră şi soții Jenk cu mulți ani în urmă? Va avea el destui bani ca să-i cumpere lui Petey un bilet până în Springfield? Trecuse mult timp de când fusese în Springfield—dar dacă orfelinatul de care îi spusese lui Petey nu mai exista?

Doamne, am acționat în pripă, nu m-am gândit la toate lucrurile, se ruga Matt, inspirând aerul rece de iarnă. *Dar nu puteam să îl mai las acolo, unde Dave îl trata atât de rău el . . . am proceda corect, nu-i așa?* Copil fiind și suferind din cauza familiei Jenk, întotdeauna își dorise ca cineva să vină și să îl salveze. Astfel că scăpându-l pe Petey nu putea să fi făcut ceva greșit. Și cu toate acestea se îndoia dacă ceea ce făcea era legal. *Sper să nu regret ceea ce am făcut . . .*

În spatele lui, strânsoarea lui Petey a slăbit și acesta a alunecat în lateral.

– Prrr! Matt îl trase pe Russ de căpăstru cu o mână și cu cealaltă îl prinse pe băiat. Și-a întors capul și l-a întrebat pe băiat:

– Ești bine?

Peter a dat din cap și zâmbea timid.

– Am adormit. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie să-ți ceri iertare.

Matt s-a oprit inspectând ținutul. Câțiva copaci mai mici la vreo jumătate de kilometru distanță aveau să le fie adăpost.

– Apune soarele. Ar fi bine să ne găsim un loc unde să înnoptăm. Ți-e somn?

Petey i-a răspuns printr-un căscat.

– Bine atunci, o să ne oprim. Matt trase de căpăstrul lui Russ.

– Haide, uriașule!

Mai târziu, când aveau burțile pline de carne de porc, fasole și pâine din porumb, Matt și Petey se așezară spate în spate sub pătura pentru călărie a lui Matt. Petey era cu fața la foc. Matt socoti că băiatul uscățiv avea mai multă nevoie de căldură decât avea el. Clipea în noaptea întunecată, inspirând aer rece și expirând nori de aburi. Deasupra capului clipeau stele albastre și albe. Russ respira mulțumit din locul său de lângă pomi oferindu-le un cântec de leagăn atât de cunoscut.

Petey se foia, lovindu-l cu cotul pe Matt între omoplați. Matt se dădu în față doi– trei centimetri ca să-i facă băiatului mai mult loc, dar apoi simți un deget care îl împunge la spate.

– Da.

– Doar voiam să-ți spun . . . Vocea băiatului părea foarte înceată în întunericul de afară. Nimeni nu a mai fost atât de amabil cu mine. Vă mulțumesc, domnule.

Cu o oarecare stânjeneală Matt a întins mâna în spate și-l bătu pe picior.

– Cu plăcere, amice. Acum culcă-te, bine? Mâine avem mult de mers.

Câteva mișcări și înghiontiri i-au spus lui Matt că Petey s-a întors. Era liniște din nou. Dar cuvintele simple ale băiatului i-au făcut inima să tresalte. *Da, am făcut ce trebuia.*

11

Shay`s Ford, Missouri
Ianuarie, 1903

Petey, e capătul de linie.

Matt îl struni pe Russ să meargă înainte în timp ce Petey îl ținea strâns de umeri și se apleca în lateral ca să vadă orașul. Potrivit telegramei domnului Harders, orașul Shay`s Ford era cel mai apropiat oraș mare de ferma Rocky Crest. Așezat pe malul râului Mississippi arăta ca un oraș prosper. Străzile pavate cu piatră erau brăzdate de șine pentru troleu și avea chiar case construite din cărămidă și cu ornamente din mortar. Toate afacerile se etalau afișând fațade lucioase, cu ornamente îndrăznețe și culori captivante. Lui Matt îi plăcea orașul.

Dar un lucru părea să lipsească. Gara. După ce a traversat de două ori străzile din centrul comercial, Matt s-a oprit, a legat calul și a strigat un om de pe aleea de lemn.

– Scuzați-mă, domnule.

Bărbatul se opri din mersul lui grăbit.

– Da?

Matt îşi lăsă pălăria pe spate.

– Caut gara—vreau să cumpăr un bilet către Springfield.

Omul s-a apropiat de marginea aleii.

– Nu o să găseşti gară în oraşul ăsta. Noi trimitem mărfurile pe râu, aşa că nu avem tren în Shay`s Ford. Cea mai apropiată gară este în Paynesville, la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri de aici la sud-vest.

Matt îşi îngropă un oftat. Sud-vest era direcţia opusă faţă de cea în care trebuia să o ia el către Rocky Crest. Şi el spera să ajungă la fermă până la venirea serii.

Bărbatul îşi vârî mâinile în buzunare şi ridică din umeri.

– Este o trăsură care merge o dată pe săptămână, vineri dimineaţa, în mai multe oraşe printre care şi Paynesville. Te-ai putea folosi de ea.

Până vineri? Matt nu putea aştepta atât şi nici nu putea să-l lase pe băiat nesupravegheat. Mai mult, era sigur că nu putea să plătească trăsura şi biletul de tren. A mormăit un mulţumesc căruia bărbatul i-a răspuns cu o înclinare de pălărie în faţă, înainte ca să intre într-o clădire înaltă din cărămidă cu o placă pătrată din aramă la intrare pe care scria *Birou avocaţial Logan şi Tyler.*

Petey îl trăgea de mânecă.

– Domnule, trebuie să mă duc la toaletă.

Matt l-a luat pe Petey de braţ şi l-a dat jos de pe cal. I-a arătat latrina vopsită în alb de la marginea parcării.

– Tu du-te. Eu o să întreb cum ajungem la fermă. Se pare că o să trebuiască să te ţin cu mine—Se opri brusc din ceea ce zicea în timp ce Petey se strecura către latrină, printre trăsurile care treceau, nepăsător cu privire la grijile lui Matt.

S-a dat jos din şa şi se întindea. Era plăcut să stea în picioare după atâtea zile de călărit. Destinaţia era aproape. Un sentiment de fericire l-a cuprins când se gândea la ferma ce îl aştepta; un nou început, şansa de a se stabili undeva. De data asta, oare, definitiv? Plimbându-se în sus şi-n jos pe străzi a văzut cel puţin trei biserici, dar nicio cârciumă. Şi fără gară, familia Jenk nu prea avea pentru ce să vină în Shay`s Ford.

Da, se pare că alegerea lui Matt de a pleca din Texas spre Missouri fusese una inspirată. Dacă ar mai şti cum să-l trimită pe Petey la acel orfelinat din Springfield toate problemele i-ar fi rezolvate.

Se uită în jur. Unde era băiatul? Lipsise suficient de mult ca să rezolve ce avea de făcut. După ce îl priponi pe Russ în faţa biroului de avocatură, traversă strada şi fugi spre latrină. Bătu uşor în uşă.

– Petey?

Niciun răspuns. A bătut un pic mai tare.

– Eşti bine?

Când a văzut că nu-i răspunde nimeni, a aruncat o privire înăuntru. Latrina era goală. Matt a intrat în zona de spaţiu verde. Băiatul nu avea cum să se fi încurcat şi s-o fi luat în altă direcţie. Făcându-şi mâinile pâlnie lângă gură a strigat:

– Petey!

Privi în stânga şi-n dreapta, dar nici un băiat cu părul ciufulit şi îmbrăcat cu haină nouă nu venea înspre el.

Matt căută preț de aproape o oră, cu un ochi uitându-se după Petey şi cu unul privind cum soarele cobora încet spre vârfurile golaşe ale copacilor. Avea să fie seară curând, iar el trebuia să ajungă la fermă cât mai putea călători. Cu inimă grea, Matt s-a întors la Russ. Urcându-se în şa s-a uitat în sususul şi-n josul străzii după clădirea şerifului unde putea să-l dea dispărut pe băiat. Dar a realizat că va avea nevoie de mare iscusință ca să explice cum l-a adus pe Petey în Shay`s Ford.

– Doamne, unde s-a dus acel copil?

Russ scurma pământul şi necheza ca şi cum şi el ar fi fost îngrijorat. Matt mângâie animalul pe gât şi se gândea să-şi închirieze un loc într-un grajd şi să-l caute din nou pe băiat de dimineață.

În acelaşi moment bărbatul care i-a sugerat să ia trăsura către St. Louis a ieşit din clădirea avocaților. Privirea i s-a oprit asupra lui Matt şi acesta a venit până la marginea aleii.

– V-ați hotărât să rămâneți în oraş şi să aşteptați trăsura?

Matt a dat din cap dezaprobator, coborând încă o dată din şa.

– Nu. Nu am timp să aştept. Acum am o problemă mai mare.

– Da? Bărbatul părea preocupat.

– Da. Matt îşi freca bărbia păroasă. Ştiți băiatul acela mic care era cu mine? L-au dat afară părinții din casă şi voiam să-l trimit la un orfelinat în Springfield—din cauza aceasta întrebam de tren. S-a dus la latrină acum mai bine de o oră şi trebuie să se fi pierdut. Nu-l găsesc şi trebuie să plec din oraş. Trebuie să mă prezint la o slujbă dar nu-l pot lăsa în urmă.

Bărbatul s-a prins cu ambele mâini de balustradă.

– Credeți că e obişnuit să se întrețină?

– Aşa cred. Matt îl înțelegea pe Petey. Şi el a trebuit să-şi poarte singur de grijă de la o vârstă mult prea fragedă.

Bărbatul îşi trase gura într-o parte, sucindu-şi mustața.

– Mă doare să spun asta, dar Shay`s Ford are destui copii ai străzii. Vin cu barjele şi îşi duc zilele furând din buzunare, lucrând la docuri sau vânzând ziare şi cârpe ca să supraviețuiască. Bărbatul clătină din

cap. Eu cred că s-a întâlnit cu un grup de băieți de la noi şi li s-a alăturat.

Matt se încruntă. Nu-i plăcea gândul că Petey pur şi simplu a plecat fără să-şi ia rămas bun după cât l-a ajutat.

– Chiar credeți asta?

– Asta e cel mai plauzibil. Bărbatul a lovit balustrada. Dacă îmi spuneți numele şi unde stați o să vă trimit o telegramă, cu cea mai mare plăcere, dacă îl văd. Cunosc un cuplu de aici care se ocupă de băieții de pe stradă. Dacă prietenul dumneavoastră a intrat în vreo bandă locală, în mod sigur ei îl vor observa până la urmă.

– Vă sunt recunoscător. Matt îşi scoase bocceluța din buzunar. Permiteți-mi să vă plătesc pentru deranj.

Bărbatul a dat din mână în semn de refuz.

– Nu e nevoie. Eu vreau să-i ajut pe aceşti băieți oricum pot.

A scos un caiet din piele şi un creion din buzunarul hainei şi i-a spus:

– Dați-mi, vă rog, numele şi adresa ca să vă pot contacta.

Încuviințând, Matt îşi puse bocceaua la loc.

– Numele meu este Matthew Tucker şi mă duc să mă angajez la ferma Rocky Crest.

Bărbatul îşi ridică iute capul.

– Rocky Crest? La Gerald Harders?

– Exact.

– Păi, atunci . . . Bărbatul a înconjurat balustrada şi a întins mâna. Numele meu este Jackson Harders, Gerald este tatăl meu, aşa că presupun că drumurile noastre se vor mai intersecta chiar dacă îl găsesc pe băiat sau nu.

Matt respiră uşurat.

– Încântat de cunoştință. Mulțumesc că o să vă interesați de Petey. Nu aş vrea să i se-ntâmple ceva rău.

Jackson Harders suspină.

– Din păcate răul vine.Îl bătu pe Matt pe umăr. Dar mă voi ruga pentru tânărul tău prieten. Dumnezeu ştie unde este—chiar dacă noi nu ştim.

Matt se simți alinat de cuvintele lui Jackson. Încă era un novice în şti cum să pună toate lucrurile în mâna lui Dumnezeu, dar Jakson i-a

reamintit că trebuie să se încreadă în El şi să nu se mai îngrijoreze, aşa cum domnul Smallwood îl învăţase.

– Ar fi bine să plec. Sunt aşteptat. A urcat din nou în şa. Oricât de mult îl durea să îl lase pe băiat în urmă, era mai liniştit ştiind că Jackson Harders îl va căuta.

Ferma Rocky Crest

Matt îşi lovi pălăria de picior şi întoarse spatele indicatorului. Cu toate că soarele aproape dispăruse, încă mai era destulă lumină ca să distingă literele din fier forjat. Dar se gândea dacă nu cumva fusese obiectul unei farse. Călătorise mai bine de o mie şase sute de kilometri ca să se ocupe de oi? Ar putea fi mai avut dacă s-ar zbengui cu puştii aceia pe străzile din Shay`s Ford!

Cocoţat pe spinarea lui Russ străbătu cu privirea peisajul cenuşiu pătat cu animale blănoase. Îl cuprinse o amară dezamăgire. *Doamne, ce caut eu aici?* Cât visase la fermă şi la un pat unde să-şi plece capul, al alţi oameni prin preajmă şi posibilitatea de a se aşeza acolo, ca acel loc să devină casa lui. Dar la oi nu se gândise. Familia Jenk considera păstorii mai josnici decât târâtoarele. Chiar şi amabilul domn Smallwood spunea că ţara ar fi mai bună fără aceşti lânoşi crescători de oi.

La capătul aleii era o casă mare din piatră. La fiecare fereastră strălucea o lumină, arătându-i calea. Cu toate acestea stătea în şa şi negocia cu sine însuşi. Îi spusese domnului Harders că este de încredere, dar gândurile pe care le avea acum arătau despre el că era departe de a fi un om de încredere. Voia să se întoarcă şi să plece înapoi în Texas.

Cu mai puţin de trei dolari în buzunar? De asemenea îi spusese lui Jackson Harders că poate trimite informaţii despre Petey la fermă. Matt murmură trist. Fie că îi plăcea sau nu, nu avea încotro.

– La o fermă de oi, a tunat el, lovindu-şi încă o dată vârtos piciorul cu pălăria înainte să o pună pe cap. A suspinat uitându-se la aburii pe care îi sufla în aerul rece de seară.

– Dii, Russ.

Russ o luă la trap ascultător pe pământul colbuit oprindu-se în faţa casei de piatră dezordonate.

Când Matt coborî din şa, una din marile uşi duble s-a deschis înfăţişând un bărbat mare cu nişte pantaloni maro şi cu nişte bretele peste o cămaşă arămie. Faţa omului se însenină afişând un zâmbet de bun venit.

– Bună seara! Tu eşti Matthew Tucker?

Matt legă hăţurile lui Russ de balustrada de lemn din faţa verandei şi a dat din cap.

– Da, domnule.

– Te aşteptam. Eu sunt Gerald Harders. Bine ai venit la Rocky Crest!

Matt traversă veranda ca să strângă mâna omului. Se sili să zâmbească, deşi nu simţea să o facă.

– Vino înăuntru. Gerald îl conduse pe Matt în casă ghidându-l cu mâna sa mare de la spate.

Matt a păşit peste prag şi-şi dădu haina jos.

Proprietarul a închis uşa şi i-a mai zâmbit o dată.

– Urmează-mă.

Matt l-a urmat pe un hol lung căptuşit şi luminat cu lămpi cu gaz, amplasate pe ambele părţi ale holului. Au intrat într-o cameră cu lambriuri şi Matt nu s-a putut abţine să nu fluiere în semn de uimire. Exteriorul rustic nu dădea niciun indiciu cu privire la interiorul stilat. A rămas înmărmurit pentru câteva momente măsurând şi asimilând tot ce vedea, de la biroul uriaş care, împreună cu biblioteca, ocupa un colţ al camerei până la şemineul uriaş de piatră de pe peretele opus. O pictură în ulei atârna deasupra marginii sculptate, un peisaj cu oi la păşune şi casa în fundal. Casa *aceasta*, o recunoscu Matt. Familia trebuie să fi fost pe aceste meleaguri de mulţi ani.

Simţi cum junghiul singurătăţii îl împunse din nou când a înţeles diferenţa dintre trecutul familiei Harders şi trecutul său. Întorcându-şi privirea dinspre şemineu îl văzu pe domnul Harders aşezat într-un scaun negru din piele.

Domnul Harders arătă înspre o canapea asortată aşezată în faţa scaunul său.

– Ia loc.

Matt înconjură canapeaua şi, dându-şi seama că hainele îi erau prăfuite, se puse pe marginea şezutului capitonat cu o căptuşeală groasă. Îşi aşternu haina pe un genunchi, iar pălăria o ţinea între genunchii depărtaţi, uitându-se în tot timpul acela în ochii prietenoşi ai bărbatului.

– Îmi pare rău că aţi ajuns noaptea, domnule Tucker. E greu să vezi întinderea fermei fără lumină. Dar avem timp pentru asta şi mâine.

Matt îşi drese vocea.

– Ăăă, domnule Harders, trebuie să recunosc ceva . . . Îşi freca bărbia dorindu-şi să fi avut posibilitatea să se bărbierească şi să se spele înainte să-şi vadă noul şef. Am trăit cu impresia că e o fermă pentru vite, dar ajungând aici . . .Râse scurt şi mâhnit. Ca să fiu sincer, nu am mai lucrat cu oi până acum.

Domnul Harders s-a lăsat pe spate şi a pus picior peste picior.

– Nu vreau să te îngrijorezi de oile de afară. Sunt foarte uşor de îngrijit—chiar mult mai uşor decât vitele! Câinii fac mai toată treaba.

Matt a strâns din buze.

– Atunci de ce aveţi nevoie de mine? Glumea doar pe jumătate.

Domnul Harders a râs zgomotos cu toate că Matt a simţit că era un pic forţat.

– Păi cred că i-am lăudat prea tare pe câini. O să faci ceea ce câinii nu pot. Le tundem o dată pe an şi fată cel mult doi miei pe an. Atunci vom fi ocupaţi pe bună dreptate, dar nu e ceva ce nu se poate învăţa. Se aplecă înainte punându-şi cotul pe genunche. Mai am trei ajutoare. Cel mai bun este Clancy Parks. El e cu mine de douăzeci şi şapte de ani.

Douăzeci şi şapte de ani? La auzul ăstora, Matt a făcut ochii mari. El nu a stat într-un loc mai mult de douăzeci şi şapte de *luni*.

– Clancy te va învăţa tot ce trebuie să ştii şi o va face cu bunăvoinţă.

Se încruntă şi îl privi serios pe Matt.

– Eşti cât de cât deştept?

Matt a clipit de câteva ori, căci întrebarea îl luă prin surprindere. Nu era şcolit dar învăţase multe de-a lungul anilor. Dând din cap a răspuns cinstit.

– Da, domnule, sunt.

– Atunci te vei descurca.

Domnul Harders se lovi vesel peste coapse şi se ridică. Genunchii îi pocniră.

– După cum promiteam în anunţ, vei avea cazare şi masă pe lângă salar. Vei împărţi o cabană cu Clancy. Are două dormitoare aşa că vei avea intimitate. Masa o vei lua cu mine în casa mare.

– O cabană? Inima lui Matt săltă de bucurie. A cuprins cu o mână haina şi se ridică.

– Mă aşteptam la o colibă.

Domnul Harders a râs uşor.

– La oi nu ai nevoie de atâţia oameni. Iar o colibă ar fi o risipă. Cabana aduce mai mult a cămin. Nu crezi?

Ceva îi umplu inima lui Matt la această întrebare. De câte ori se rugase el pentru un cămin? Un loc unde să stea, să fie acceptat şi să renunţe la viaţa pe drumurile care îl mânau de când era tânăr? Dumnezeu cu siguranţă are căi misterioase.

Matt îşi dres glasul, plin de recunoştinţă pentru încrederea bărbatului care îi provoca mai multă plăcere decât putea spune.

– Domnule Harders, vă mulţumesc că mă păstraţi chiar dacă v-am spus că nu am experienţă în creşterea oilor. A făcut o pauză trăgând aer adânc în piept. Voi fi onorat să încerc a învăţa.

Domnul Harders i-a strâns mâna.

– Ei bine atunci domnule Tucker, haideţi să vă instalăm.

– Spuneţi-mi Matt, vă rog.

– Bine. Iar tu să-mi spui Gerald.

Matt a dat din cap.

– O nu, domnule, dumneavoastră sunteţi şeful şi nu m-aş simţi bine spunându-vă astfel. Va trebui să vă numesc domnul Harders.

Bărbatul a zâmbit.

– Ştii, Matt, cred că noi doi ne vom înţelege de minune.

12

Molly
Shay's Ford, Missouri
Februarie, 1903

Domnişoară Hodoronc-Tronc, mai inutilă decât tine nu există! Muşchii Isabellei s-au încordat la auzul vocii nazale a lui Patsy, ajutorul de bucătar. Abţinându-se să ofteze, cu toate că-şi dorea cu tot dinadinsul, a întrebat:

– Spuneţi-mi vă rog cu ce am greşit acum?

Patsy aruncă o cratiţă sub nasul Isabellei.

– O vezi? Încă mai are sos pe margine. Dacă nu te-ai mai preocupa atât de mâinile acelea albe ca şi crinul poate ai reuşi să le speli cum trebuie din prima.

Patsy azvârli cratiţa în chiuveta mare stropind sorţul Isabellei cu apă cu săpun.

Întorcându-se înapoi la tejgheaua pentru pregătirea mâncării, femeia murmura.

– Nu poate spăla nici măcar o cratiţă . . . Nu ştiu cum a trecut prin viaţă până acum . . .

Cuvintele rostite încet doar au adăugat la ruşinea Isabellei. Nu suferise un astfel de abuz în toată viaţa ei cât avusese parte în ultimele şase săptămâni la reşedinţa familiei Drumfeld. Cu toate că Glenn o asigurase că va fi primită ca oaspete, domnul Drumfeld o dusese în camerele servitorilor şi îi aduse la cunoştinţă că va munci pentru întreţinerea ei.

Ridiculizările servitorilor îi produseseră răni la fel de adânci precum cele induse de Randolph. Nefiind niciodată nevoită să facă patul, să spele, să calce hainele, să cureţe în bucătărie, să şteargă mobila de praf,

Isabelle nu era deloc pregătită pentru postura de menajeră. Şi nimeni nu părea interesat să o înveţe. Preferau să o ridiculizeze şi să o umilească. Aşa că a învăţat din ceea ce văzuse pe alţii făcând. Din nefericire, eşua lamentabil de fiecare dată.

Cufundându-şi mâna până în fundul chiuvetei căută cârpa şi a început să frece cratiţa care crezuse de prima dată că era curată. Apa fierbinte îi produse broboade de sudoare pe buza de sus şi pe frunte. Câteva şuviţe de păr i-au ieşit de sub cordeluţa uzată şi i s-au lipit de pielea umedă gâdilându-i bărbia. Umerii i-au cedat epuizaţi. Nu mai putea să-şi prindă părul cu cordeluţa şi să reziste mai mult de o oră sau două.

Când avea să se întoarcă acasă, avea să o copleşească pe Myrtle, menajera personală, cu aprecieri pentru purtarea de grijă în atâtea lucruri în toţi acei ani. Îi mulţumise oare vreodată lui Myrtle pentru ceea ce făcuse? A lăudat-o pentru isteţimea ei? Cei care munceau ca să se întreţină meritau mai mult decât salariile mizere pe care le primeau.

– Nu ai terminat? Am nevoie de ea să pun în apă nişte mazăre! Patsy se băgă în faţa Isabellei şi-i smulse cratiţa.

Isabelle s-a muşcat de limbă ca să-şi reţină cuvintele de protest. Învăţase din prima zi că orice protest îi aducea doar mai multă ponegrire. A nu spune nimic era cel mai bine. Apoi, îndată ce Patsy se îndepărtă ştergând cratiţa cu şorţul ei mânjit, gândurile dinainte îi reveniră. Myrtle merita să fie lăudată, dar nu toţi servitorii meritau. Patsy merita nişte vorbe dure de genul celor de care era foarte capabilă Isabelle. Dar acum trebuia să se abţină. Nu avea altundeva unde să meargă.

A golit chiuveta, a spălat-o iar sufletul o durea de dorinţa intensă ca Randolph să-şi vină în simţiri şi să o cheme acasă. În ciuda documentelor pe care acesta le găsise, ea încă spera că se produsese o greşeală. Nu era locul ei aici. Nu conta ce spuneau însemnările din acea Biblie, nu avea cum să fie Molly Gallagher. Când va putea să se întoarcă acasă?

– Ai curăţat chiuveta? Vocea sobră a bucătăresei o izbi din partea cealaltă a bucătăriei.

Isabelle a stors cârpa şi a aşezat-o pe marginea chiuvetei.

– Da, doamnă.

– Atunci ia o pauză. Să te întorci când sună clopotul de ora trei. Voi avea nevoie să cureţi cartofii pentru cină.

Isabelle porni în viteză pe scările pe care le foloseau servitorii, amplasate în colțul din față al bucătăriei, şi nu se opri până ajunse la dormitorul din podul mic al noului său cămin. Tremura când a intrat în cameră. Nu exista niciun radiator la etajul al treilea. După căldura din bucătărie, camera îi părea chiar rece. Aruncându-se pe salteaua cu denivelări îşi acoperi ochii cu mâna. Îi venea să plângă dar se stăpâni. Dacă avea să coboare la bucătărie cu ochii roşii din nou nu avea să mai aibă linişte. „Plângăcioasa" era termenul cel mai blând cu care o porecleau servitorii.

Temându-se că va adormi şi va uita să coboare îşi impuse să se ridice. Lângă pat pe o ladă din şipci, zăcea Biblia pe care Randolph i-o azvârlise în mână în urmă cu mai puțin de două luni şi parcă îi atrăgea atenția, invitând-o la lectură. Se uitase prin ea de nenumărate ori şi fusese tentată să o arunce la gunoi, dar de fiecare dată a pus-o la loc. De ce avea atâta influența asupra ei acea carte? Ca să se distanțeze de ea, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastra mică, pătrată, acoperită în funingine, care dădea spre curtea laterală.

De când sosise la familia Drumfeld se înveselea uitându-se pe această fereastră. Felul în care lumina soarele pe zăpada nepătată îi amintea cum împreună cu tata făceau îngeri în zăpadă, în propria curte. Însă iarba maro şi casantă de acum nu îi amintea de nimic plăcut. Singurătatea îi provoca o tristețe dureroasă, aşa că s-a întors în pat şi s-a acoperit pe umeri cu cuvertura peticită pe care o folosea pe post de plapumă. Privirea i-a fugit din nou spre Biblie.

Şi-a întins mâna şi a ridicat cartea. A pus-o pe saltea, lângă şoldul ei, şi a deschis-o. În partea de sus a paginii scria *Psalmi*. Cu toate că nu mergeau regulat la biserică, părinții ei o duseseră acolo. Preotul a citit de câteva ori din cartea Psalmilor. Şi-a adus aminte că psalmii erau asemeni poeziilor. Mama i-a citit Isabellei de multe ori poezii când o punea noaptea la culcare.

Dorind cu tot dinadinsul să găsească o poezie care să o bine dispună și-a aruncat privirea asupra coloanelor cu litere mici. Acolo scria: „*Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine.*" Psalmistul îi scria lui Dumnezeu, presupunea Isabelle, cu toate că nu știa foarte bine ce înseamnă să o înconjoare Dumnezeu și să-Şi pună mâna peste ea.

Închizând Biblia a încercat să-și imagineze cum ar fi să simtă prezența lui Dumnezeu peste tot în jurul ei. Tânjirea după o astfel de experiență a luat-o prin surprindere. Niciodată nu o interesase religia. Dar, recunoștea ea, nici nu avusese vreun motiv să fie interesată. Până să moară mama și tata era fericită și împlinită.

Sau cel puțin așa crezuse.

Ochii i s-au deschis larg. De unde venise gândul acesta? Înainte să-și dea seama de sursa acestui gând neașteptat se auzi clopotul capelei care se afla la depărtare de trei străzi. Era ora trei. A aruncat cuvertura de pe ea și a țâșnit pe ușă. Când a atins mânerul de aramă a aruncat o privire Bibliei. Cartea părea să aibă secrete—secrete pe care acum dorea să le descopere.

A luat-o pe scări în jos, sunetul clopotului răsunându-i în piept chemând-o la slujba de duminică.

Capela Lyndon Hill, Shay's Ford
Martie, 1903

Isabelle se grăbea pe aleea din fața micii capele, ținând capul plecat și brațele strânse pe lângă piept. Șalul pe care și-l așezase peste rochie nu reușea să țină aerul rece departe, așa că a intrat pe ușile duble, nerăbdătoare să scape de burnița cețoasă și de briza friguroasă. Felinarele străluceau vesele pe pereții laterali ai holului dreptunghiular. Ușile larg deschise duceau într-o încăpere cu podele de lemn dar unde nu era nicio lumină. Nu era oare nimeni înăuntru?

Se auzi un foșnet urmat de o un zăngănit strident, iar sunetele păreau să vină de dedesubtul ei. Se încruntă uitându-se în jur și văzu o ușă în colțul îndepărtat din stânga holului. Se îndreptă spre ușă, iar fusta ei udă se târa pe podeaua din scânduri late. Punând mâna pe clanța metalică a deschis ușa descoperind niște scări de lemn care duceau în jos, probabil înspre ceea ce părea a fi o pivniță. Un miros de mucegai îi pătrunse în nări făcând-o să strănute.

– Alo! E cineva aici?

Vocea groasă din adâncul pivniței a surprins-o. S-a dat înapoi, iar șalul i-a căzut de pe umeri. Se auzi un tropăit de picioare și un bărbat apăru în ușă. Era înalt, cu umerii lați, îmbrăcat cu o haină de un maro deschis, avea părul des și negru, iar ochii erau de culoarea râului Mississippi privit din depărtare—un albastru verzui strălucitor. Părea să emane energie, și cu toate că erau doar ei doi în hol, acesta părea înghesuit.

Ea mai făcu un pas înapoi, fusta udă i s-a încâlcit în jurul gleznelor, ceea ce o făcu să se împiedice. El sări înainte prinzând-o de cot.

– Ai grijă. Nu vrem să cazi.

Isabelle roși din cauza familiarității lui. Își smulse cotul din mâna lui.

– Vi-aș fi recunoscătoare dacă ați lua mâna de pe mine!

El rămase cu gura deschisă uitându-se la ea, iar sprâncenele groase îi acopereau ochii.

– Nu am vrut să fiu nepoliticos. Eu doar—

– Sunt în stare să stau de una singură în picioare. S-a dat în spate și se uita țintă la el cu cea mai cruntă privire de care era în stare.

O scurtă privire i-au făcut sprâncenele lui să-și schimbe poziția, și l-a auzit murmurând:

– „Şi orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta . . .”

– Poftim?

– Nimic. Doar îmi aduceam aminte de ceva.

Isabelle și-a pus șalul înapoi pe umeri.

– Lucrați aici?

Pieptul bărbatului crescu în volum și se lăsă pe călcâiele roase ale cizmelor cu care era încălțat.

– Da. Sunt un simplu muncitor, dar găsesc mare plăcere în munca mea aici. Nu sunt eu preotul bisericii, dar cred că îmi fac partea mea de lucrare păstrând clădirea bisericii curată și cât mai plăcută pentru enoriașii ei.

Isabelle strâmbă din nas. Curată și comfortabilă? Hainele lui emanau un miros de mucegai, iar aerul era rece. Ea s-a strâns în șal și a început să tremure.

Sprâncenele se arcuiră într-un gest de îngrijorare. Cu mişcări rapide şi-a dat haina jos şi i-a întins-o.

– Tocmai am pornit focul dar o să mai dureze până se încălzeşte. De ce nu luaţi asta pe dumneavoastră—

– Sunt bine, mulţumesc. Isabelle se îndepărtă de jacheta uzată. Indiferent cât de rece era înăuntru, ea nu ar fi purtat niciodată haina încălzită de corpul altcuiva—mai ales străin fiind.

Bărbatul îşi lăsă mâinile în jos.

– Când începe slujba? Clopotul a bătut de nouă ori acum cincisprezece minute. Presupun că era chemarea la slujbă.

Bărbatul a înghiţit în sec, sunetul răsunând în holul gol.

– Am tras clopotul la ora nouă cum fac în fiecare zi la nouă, la doisprezece, la trei şi la şase. Slujba va începe la zece fix.

A făcut doi paşi în lateral, depărtându-se de ea şi vârându-se din nou în jachetă.

– Am mult de lucru până să înceapă slujba, aşa că vă rog să mă scuzaţi . . . Se întoarse cu faţa înspre sala mare.

Isabelle simţea că aproape se prăbuşeşte de frustrare şi oftă.

El se uită peste umăr şi observă Biblia pe care ea o ţinea la piept. Pentru un moment a rămas nemişcat muşcându-şi buza de jos. Apoi îşi ridică privirea ca să se uite în ochii ei.

– Domnişoară, chiar dacă mai este o bucată bună de vreme până când începe slujba, aţi putea intra în sala mare şi să vă aşezaţi lângă catastife, cu siguranţă vă va fi mai cald.

– Nu . . . nu vreau să vă provoc neplăceri. Isabelle încerca să menţină un ton serios însă vocea ei tremura de nesiguranţă.

El îi zâmbi.

– Oricum trebuie să şterg băltoacele care le-aţi făcut şi nu pot dacă staţi în ele.

Ea privi podeaua şi îşi acoperi gura cu mâna. Se simţi vinovată când şi-a dat seama ce mizerie făcuse.

– O! Doamne, nu mi-am dat seama. Ar fi bine să şterg podeaua.

El a dat ferm din cap.

– Asta e treaba mea şi îmi place să o fac. Mergeţi şi luaţi loc.

Isabelle se uita la el uimită. Îi plăcea să dea cu ştergătorul? Ce bărbat ciudat . . . dându-şi seama că rămăsese cu gura deschisă a închis-o şi porni înainte ridicându-şi uşor fusta ca să nu-şi târască manşeta prin

apă. Se aşeză la capătul unui rând din spate, pe diagonală de altar, lângă o aerisitoare neagră din fier.

Lăsând Biblia să se deschidă s-a aplecat peste carte ca să dea impresia că citeşte şi ca bărbatul să nu creadă că ascultă fluieratul lui vesel în timp ce ştergea mizeria pe care o făcuse ea.

13

După ce a căutat mult în Biblia familiei Gallagher, Isabelle a reuşit să găsească pasajul pe care îl citea preotul. Era despre Isus când l-a chemat pe Lazăr din mormânt la câteva zile după ce acesta murise, iar asta a făcut-o să-şi dorească să se întâmple la fel şi cu părinții ei.

Tristețea o năpădi şi îşi aruncă privirea în încăperea simplă încercând să se gândească la altceva. Omul care îi oferise haina stătea în rândul din spatele ei pe capătul opus al băncii. Interesul cu care absorbea tot ce se întâmpla îi captă toată atenția.

Ea îl văzuse ocupându-şi locul tocmai în momentul în care preotul intrase în strană. Dacă ar fi întârziat câteva secunde ar fi deranjat începutul slujbei. Un strop de remuşcare o cuprinse datorită sosirii lui în ultima clipă; spera că timpul pe care-l petrecuse vorbind cu ea nu îl întârziase de la îndatoririle lui. La familia Drumfeld orice întârziere în terminarea îndatoririlor însemna o muştruluială serioasă din partea domnului sau doamnei Drumfeld, a majordomului sau a bucătarului. Omul din bancă însă nu părea neliniştit sau trist.

Interesul care i se citea pe față şi figura de om inteligent contrastau cu îmbrăcămintea modestă. În ciuda faptului că era devreme, bărbatul avea urme de barbă pe față, semn că se bărbierise cu multe ore în urmă. Hainele lui de duminică erau compuse din pantaloni simpli, de culoare maro, o cămaşă albă, fără cravată, vestă sau haină de costum peste ea şi bocanci maro, de lucru. Isabellei îi veniră în minte costumele din trei piese, din material de înaltă calitate, din stofă, pe care le purtau bărbații, dați cu apă de colonie, din Kansas City duminica la biserică.

Nu spunea tata întotdeauna că haina îl face pe om? Poate că nimeni nu îi spusese acest lucru şi acestui om.

Şi cu toate acestea, dacă îndatoririle ţineau de întreţinerea parohiei, presupunea ea, atunci hainele erau potrivite pentru această slujbă. Totuşi, părea că haina de costum nu era ceva ieşit din comun. Ceilalţi bărbaţi din congregaţie purtau costume din două piese şi cravată şi câţiva aveau şi veste. Isabelle se întreba dacă îmbrăcămintea bărbatului reflecta faptul că avea o atitudine relaxată cu privire la slujbă sau pur şi simplu nu avea bani să-şi cumpere un costum.

Apoi Isabelle tresări când îşi dădu seama că şi ea, de asemenea, avea bani puţini pentru ceea ce însemna îmbrăcăminte. Iar când anul de jale se va fi sfârşit va trebui să-şi înnoiască garderoba. Iar din venitul modest pe care îl primea ca menajeră va trebui, cu siguranţă, să se îmbrace şi ea modest.

Dintr-o dată, el îşi reorientă privirea şi o întâlni pe a ei. Faţa i se îmbujoră când el o salută gentil mişcând uşor din buzele sale pline. Îndreptându-şi privirea înainte, ea încercă din răsputeri să se concentreze asupra preotului pe tot parcursul slujbei ce mai rămăsese. După rugăciunea de încheiere se alătură credincioşilor care treceau pe lângă preot. Când s-a apropiat de el, acesta o salută călduros.

– Bună dimineaţa! Nu cred că ne-am întâlnit până acum. Eu sunt preotul Leonard Shankle.

– Isabelle Standler. Celălalt nume—Molly Gallagher—îi trecuse prin minte dar ştia că şi dacă va ajunge să accepte ceea ce spunea Randolph cu privire la trecutul ei, nu va putea niciodată să se gândească la ea numindu-se altfel decât Isabelle. Molly Gallagher părea o străină, o străină pe care Isabelle nu dorea să o cunoască.

Preotul Shankle a zâmbit cu căldură.

– Ne bucurăm să vă avem alături de noi la capela Lyndon Hill, domnişoară Standler. Vi-a plăcut slujba?

Isabelle încuviinţă sfioasă din cap.

– Da, domnule.

Mai multe întrebări îi treceau prin minte, printre care şi cea mai importantă, şi anume, cum putea un bărbat mort de mai multe zile să iasă din mormânt, dar le-a pus pe toate deoparte. Putea citi mai multe din Biblie când se va întoarce la familia Drumfeld. Oricum nu avea cu ce să-şi umple timpul liber.

– Locuiți în apropiere?

Un val de ruşine—şi mânie—trecu peste ea când se gândi la umilul ei loc din pod, atât de contrastant cu dormitorul ei nemaipomenit de acasă. În loc să răspundă a întrebat la rândul ei ceva.

– Nu ştiţi un apartament mic sau un spaţiu de închiriat? Spaţiul unde locuiesc este . . . nepotrivit şi nu cunosc zona.

Preotul a aprobat din cap.

– Întâmplător fratele meu Albert deține mai multe spații de închiriat în oraş. Sunt sigur că vă va putea ajuta. La ce v-ați gândit?

Isabelle se abținu să nu râdă. Nevoile ei nu erau pe măsura posibilităților. Sau mai bine spus *dorințele* ei nu erau pe măsura posibilităților. Învățase în ultimele săptămâni, împotriva voinței sale, cum să trăiască simplu.

– Am . . . nevoie . . . de . . . ceva . . . modest. Ceva . . . Și-a umezit buzele căutând exprimarea corectă. Cum poate recunoaște cineva cât mai diplomat că are probleme financiare?

O voce din spatele Isabellei interveni.

– De ceva ieftin?

S-a roșit toată și s-a întors spre cel care vorbea. Un bărbat solid pe la jumătatea anilor cincizeci stătea lângă umărul ei. Se uita direct în ochii ei cu o față mare dar prietenoasă.

– Domnișoară Standler, a spus preotul Shankle, vă prezint familia Rowley—Ralph și Helen.

O femeie scundă cu față rotundă l-a ocolit pe domnul Rowley ca să-i strângă mâna Isabellei. Fața îi radia când îi ură bun venit.

Preotul Shankle a continuat.

– Ei dețin Piața Rowley. La colțul străzilor Parks și Second. Ați făcut vreodată cumpărături acolo?

Isabelle se întoarse din nou înspre preot.

– Sunt în Shay`s Ford de doar câteva săptămâni. Nu am avut timp să mă plimb.

– Lucrați? A întrebat preotul.

Părinții ei ar fi considerat întrebarea nepotrivită dar, uitându-se la fața lui onestă, Isabelle și-a dat seama că nu dorea să o jignească.

– Da, lucrez doar că situația este . . . neplăcută. Era puțin spus având în vedere jignirile verbale aduse de către angajați. Cu toate

acestea nu avea să împărtășească astfel de informații personale cu niște străini—nici măcar cu un om al Lui Dumnezeu.

– Înțeleg . . . Preotul Shankle rămase gânditor. Poate—

– Părinte? Domnul Rowley a întins o mână uriașă și aspră. Eu și doamna avem încăperea aceea din spatele magazinului în care i-am lăsat în trecut pe muncitori să stea. Mary a plecat săptămâna trecută când s-a căsătorit cu Tim. Așa că . . . Privirea i s-a îndreptat spre Isabelle. Ar vrea domnișoara să stea acolo?

Ochii părintelui s-au luminat.

– Ar fi o soluție bună pentru dumneavoastră, domnișoară Standler. O femeie tânără, singură în oraș nu e cea mai bună soluție.

Se uită atent la rochia ei neagră.

– Sunteți singură?

Cât de mult o rănea această întrebare. Înghițind în sec Isabelle a reușit să dea ușor din cap. Un zâmbet plin de compasiune se așeză pe fața părintelui.

– Locuind la piață veți avea ceva protecție din partea soților Rowley, care locuiesc la etajul superior al afacerii lor. Nu v-ați simți chiar așa de singură.

Bunătatea omului îi umplu ochii de lacrimi. Nodul din gât o împiedica să spună ceva.

Domnul Rowley își puse mâinile pe mijlocul lui durduliu..

– Acum că pleacă Mary am avea nevoie și de o mână de ajutor.

Isabelle îşi plimba privirea între domnul şi doamna Rowley. Deşi arătau oameni simpli în hainele lor uzate, dar curate şi cu trăsăturile lor line, păreau cumsecade. Mult mai cumsecade decât familia Drumfeld. Părinții ei ar fi fost îngroziți să ştie că Isabelle are o astfel de slujbă modestă ca vânzătoare, dar nu putea fi mai josnică decât cea de menajeră. *O, mamă şi tată, cât mi-aş dori să trăiți ca lucrurile să fie din nou ca înainte . . .*

Silindu-se să înlăture norul de întristare care amenința să o facă să plângă, Isabelle a exclamat cu tot entuziasmul de care era în stare:

– Vă mulțumesc foarte mult pentru oferta dumneavoastră domnule Rowley. Când . . . când pot să încep?

El s-a uitat la soția sa şi a ridicat din umeri. Ea a zâmbit şi a aprobat din cap.

– Oricând poți. Mâine dacă vrei.

Mâine! Isabelle ameți de bucurie. Niciodată nu crezuse că lucrurile se pot schimba aşa de repede—şi toate pentru că a răspuns chemării unui clopot. Strângând Biblia, zise:

– Vă mulțumesc! O să fac pregătirile cât mai repede.

Părintele a început să râdă, sunetul vesel umplând camera.

– Se pare că nu o să mai fie nevoie de Albert până la urmă.

Cuplul se alătură părintelui Shankle într-un chicotit vesel, după care domnul Rowley s-a întors, a pus mâna la gură în formă de pâlnie şi a strigat:

– Aaron!

Bărbatul care o îndrumase mai devreme pe Isabelle în sala mare s-a apropiat de bărbatul mai în vârstă.

– Da, tată.

Domnul Rowley se însenină la față.

– Uite, domnişoara Standler va veni să lucreze la noi la piață. Va veni în locul lui Mary. Du-te cu ea şi ajut-o să-şi adune lucrurile.

I-a mai zâmbit larg încă o dată Isabellei.

– Acesta este fiul nostru Aaron. El vă va ajuta cu transportul bagajelor până la piață.

Isabelle a înghițit în sec. Acest bărbat . . . era fiul domnului Rowley? S-a uitat uimită la bărbatul înalt—la Aaron Rowley—şi mintea i se învârtea.

Aaron îşi lăsă capul într-o parte şi schițând o mişcare cu buzele.

– E în regulă cu dumneavoastră, d-ră Standler?"

I se citea clar în ochi dorința de a fi pe plac. Cu toate că nu îi înțelegea dorința de a ajuta un străin şi i-ar fi ruşine dacă cineva ar vedea camera în care stătea la ora actuală ştia că va avea nevoie de ajutor. Avea puține lucruri din cauza insistențelor lui Randolph de a i le trimite el ulterior, dar singurul ei mijloc de deplasare erau picioarele. Pe ploaie, chiar şi o distanță de câteva străzi poate fi foarte neplăcut de străbătut—după cum descoperise în acea dimineață când a venit spre capelă.

Se uită cu băgare de seamă la umerii lați ai lui Aaron şi la pieptul său musculos. Dacă domnul Drumfeld avea să facă o scenă, simpla prezență a lui Aaron avea să îl împiedice să o oblige să stea. Aaron Rowley avea să fie folositor pentru mai multe lucruri.

Punându-şi la o parte mândria spuse:

– Apreciez foarte mult ajutorul dumneavoastră. Vă mulțumesc!

14

Maelle
Lângă St. Peters, Missouri
Martie, 1903

Briza rece care venea dinspre Mississippi îi dădea lui Maelle fiori reci pe şira spinării. Mutând hăţurile în cealaltă mână strânse gulerul jachetei maro a lui Richard în jurul gâtului. Jacheta era încă umedă după ploaia de ieri dar îi ţinea mai multă căldură decât dacă nu ar fi purtat-o deloc.

A aruncat o privire în dreapta zâmbind la frumuseţea râului lat şi lin. Traseul obişnuit al lui Richard prin Missouri începea în Kansas City şi îşi croia drum spre est. Dar Maelle avea acum o altă perspectivă asupra Vestului apropiat luând-o la nord din Arkansas. Călătorind pe lângă Mississippi ştia că în cele din urmă va ajunge în Missouri. Şi avusese dreptate—acum patru zile traversase graniţa în Missouri. Îl forţase până la limită pe Samson făcând pauză doar în oraşe ca să întrebe dacă ştia cineva pe Mattie sau Molly Gallagher şi nu să zăbovească pentru a căuta oportunităţi de a fotografia. Va avea timp şi pentru ele după ce va ajunge la destinaţie. Bineînţeles că nu în Missouri, însă nu se hotărâse încă cu privire la destinaţie. A ridicat din umeri. Va şti la faţa locului.

Sunetul râului îi umplea urechile, îi dădu frâu liber lui Samson, se lăsă pe spate şi admira priveliştea. În săptămâna care a trecut văzuse numeroase vase cu aburi şi barje pe râu dar în acea dimineaţă nu era niciun vas la orizont oferindu-i Maellei o vedere deplină a „măreţului Mississippi," aşa cum îi spunea Richard. La fel ca întâia dată când a văzut fluviul, la vârsta de nouă ani, din scaunul înalt al căruţei lui Richard, întinderea şi frumuseţea râului îi umpleau pieptul. Atunci

se simţise mică şi neînsemnată; acum avea simţământul deplin al prezenţei lui Dumnezeu.

– Cât de minunat ai crea' acest fluviu, a spus ea, lăsând să se audă accentul irlandez pe care atâta vreme nu a avut voie să îl folosească. Ca întotdeauna, Samson a ridicat urechile la auzul vocii stăpânei sale şi a răsuflat în semn de aprobare. Maelle a început să râdă ridicându-şi faţa spre cer. Vezi, Doamne? Până şi Samson îmi dă dreptate!

Călătorind singură, se simţea adesea copleşită de melancolie, dar în această dimineaţă nu simţea nici urmă de întristare. Cine putea fi mohorât într-o zi atât de minunată? Deasupra capului pluteau nori pufoşi pe un cer de un albastru nemaipomenit. Ploaia timpurie de primăvară a adus numeroase arome proaspete şi un strop de verde în peisaj. Dacă se uita atent putea vedea boboci mici pe vârful ramurilor copacilor goi. Nu peste mult timp aveau să apară şi florile sălbatice.

Alţi oameni ar fi luat-o în derâdere pentru aprecierile ei cu privire la frumuseţile naturii având în vedere modul în care se îmbrăca. Da, pantalonii cu bretele îi ascundeau cu siguranţă feminitatea. Dar fusta o încurca la muncă. Câteodată, ca să poată surprinde cel mai bun cadru trebuie ca să stea în locuri mai dificile, să se urce pe scară sau să stea în poziţii ciudate. Şi, cu un fior, îşi spuse că era mai în siguranţă purtându-i

Sub hainele acelea bărbăteşti Maelle avea visurile unei feme obişnuite de a se aşeza la casa ei, de a avea un soţ cu care să vorbească, alături de care să muncească, cu care să se roage atunci când are probleme, să aibă copii . . . dar nu le mai credea realizabile. Nu va avea un soţ. Fără soţ . . . şi fără copii.

Gândindu-se la copii, imagini cu Mattie şi Molly încercau din greu să se arate, dar trecerea anilor a estompat contururile, până când din feţele lor au rămas doar nişte imagini neclare ale unui băieţel şi ale unei fete cu părul roşcat, cu chipuri greu de descris. Un sentiment acut de vinovăţie însoţi realizarea faptului că nu îşi mai aducea aminte de trăsăturile fraţilor ei—tata îi spusese să aibă grijă de cei mici, dar ea îl dezamăgise.

Alte fotografii se înghesuiră în amintirea ei—ale altor copii pe care i-a întâlnit în călătoriile ei. Câte fotografii făcuse unor copii care îşi ascundeau situaţia tristă şi disperată în spatele unui zâmbet forţat? De

fiecare dată când încerca să smulgă un zâmbet autentic se gândea la fratele şi sora ei, şi cerea în rugăciune ca disperarea din ochii acelor copii să nu fie şi a lor, oriunde s-ar afla.

De nicăieri, o pasăre a început să cânte din tufişurile de pe mal. Inima Maellei a tresărit la auzul acelui frumos tril de laudă. Alungă toate gândurile negative. Nu dorea să zăbovească asupra vreunui gând sumbru. Nu în acea zi minunată de primăvară în care nemaipomenitul Mississippi o îndruma prin statul care îi fusese casă. În acea zi avea să zâmbească să cânte şi să râdă.

Shay`sFord, Missouri

– Prrr Samson! Maelle a tras de hăţuri oprind căruţa. Vederea unei mulţimi de o mărime apreciabilă în centrul parcului din Shay`s Ford îi trezi o furnicătură pe scalp—o senzaţie la care învăţase să fie atentă. Fotograful trebuia să stea cu ochii-n patru.

Se dădu jos din căruţă, se scutură de praf pe pantalonii ei maro şi se duse în spatele căruţei. Cutia cu plăci goale şi aparatul se aflau în spate, la îndemână, ca să le poată folosi repede. Le aşeză pe pământ, închise într-o clipită lacătul de la căruţă, ridică echipamentul şi o luă prin iarbă.

Mulţimea era adunată sub un ulm impunător care dimineaţa dădea o umbră neuniformă. Pe măsură ce se apropia, Maelle putea auzi frânturi din prezentarea făcută de un bărbat scund, cu început de calviţie, care stătea pe o platformă de lemn cu mâinile ridicate în aer.

– . . . provine din statul nostru minunat . . . licenţiat la . . . avocat de prestigiu . . . fără alte adăugări, vi-l prezint pe domnul Jackson Harders. Să-l primim cum se cuvine.

Aplauzele indiferente şi entuziaste deopotrivă începură să curgă din toate părţile. Maelle asculta cu o ureche căutând un loc unde să-şi pună aparatul de fotografiat.

– Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru atenţie şi pentru preocupare. După cum bine ştiţi din articolele recente ale publicaţiilor

ziaristice, cifrele care indică numărul persoanelor sărace din Shay`s Ford devin alarmante.

Maelle își plimba privirea gândindu-se că aici nu poate fi mai rău decât în oricare alt oraș—și văzuse destule orașe în anii de călătorie petrecuți alături de Richard. Remarcă o ușoară înclinație a reliefului în partea de vest a mulțimii. Era un podium natural pentru aparatul de fotografiat. Dădu mulțumită din cap, se îndreptă cu pași mărunți înspre acel loc și își așeză stativul acolo.

– Multe dintre aceste suflete sunt copii lăsați să-și câștige singuri existența într-o lume dură, nemiloasă și indiferentă . . .

Maelle mai că nu se holba la bărbat când îi auzi prezentarea pe care o făcea cu atâta dramatism. Privi prin vizorul aparatului, reglând aparatul ca să poată vedea fața vorbitorului deasupra capetelor celor din mulțime. A pus o placă în aparat și a făcut o poză.

– . . . în vârstă de șase ani și totuși lucrează zece ore pe zi ca să ducă seara acasă nici cincisprezece cenți pentru munca nesfârșită și umilitoare . . .

Maelle se sprijinea pe aparat și zâmbea. Acest Jackson Harders se pricepea—mai ales să emoționeze mulțimea. Mai mulți oameni dădeau din cap îngroziți și un murmur se auzea deasupra mulțimii asemeni unui val.

– . . . trebuie să facem ceva ca să salvăm copilăria acestora. Ei ar trebui să meargă la școală, să primească educație. Educația nu slujba este soluția. Acestor copii trebuie să li se dea posibilitatea de a se autodepăși pentru ca acest cerc al pauperității să poată fi distrus!

O parte din mulțime a izbucnit în aplauze. Maelle a mai pus repede o placă și o focaliză pe un bărbat care stătea cu brațele încrucișate în timp ce oamenii din jurul lui aclamau. După ce a făcut poza se sprijini pe aparat și îl urmărea pe bărbatul ursuz pe măsură ce discursul continua.

– Avem nevoie de o legislație care să modifice legile care au ca obiect dreptul copiilor la muncă. În acest moment în Missouri și în majoritatea statelor unioniste este perfect legal ca un copil să își petreacă ziua în munci istovitoare și nu pe băncile școlii. Ce viitor îi așteaptă pe acești copii nefericiți care cresc în adulți fără o educație corespunzătoare?

Maelle mişca din umeri sub cămaşa de chembrică. Cuvintele „educație corespunzătoare" o dureau. Educația ei numai corespunzătoare nu fusese dar putea citi, scrie și socoti mulțumită educației primite de la Richard. Mulți dintre copiii la care făcea acel bărbat referire nu puteau. Avea dreptate—ce viitor puteau avea?

– Am nevoie de semnăturile dumneavoastră pe această petiție pentru a schimba legile care reglementează numărul de ore pe care îl pot petrece acești copii în mod legal la locul de muncă în frumosul nostru stat Missouri. Cu sprijinul dumneavoastră—

– Stați un pic, domnule! Bărbatul cu brațele încrucișate făcu un pas înainte.

Maelle a mai pregătit o placă în caz că se va isca o altercație.

– Înainte ca să semneze cineva am o întrebare. Dacă veți face o lege care să spună că acești copii nu mai au voie să lucreze, ce îi va opri pe copiii mei să îmi spună că nu mai sunt obligați să-și facă sarcinile de pe lângă casă? Le dați prea multă autoritate copiilor care încă au nevoie să li se spună ce trebuie să facă.

Un murmur a început să se audă însă Jackson Harders a ridicat mâinile.

– Stați un pic! Să nu tragem concluzii greșite. Acest proiect de lege nu se referă la sarcinile date de părinți în cadrul unei familii. Are de-a face cu acei copii care se află în afara căminului și lucrează precum un adult.

– Dar vor ști copiii diferența?

Vocea stridentă era a unei femei de la marginea mulțimii. Îngrijorarea din vocea femeii a făcut-o pe Maelle să râdă. Înainte ca să se poată abține, râsul ei se auzi peste mulțime. Încă râzând, a ridicat o mână ca să-și ceară iertare.

– Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Băgând mâna în panataloni a coborât panta și s-a apropiat de mulțime. Doar că e o întrebare atât de amuzantă. Ca acești copii să facă diferența.

– Nu văd ce e amuzant în asta . . . domnișoară. Bărbatul care a pus întrebarea se uita la Maelle în sus și-n jos evident încurcat de părul până la talie și vocea feminină ambalate în pantaloni și o cămașă bărbătească.

Maelle a ignorat privirea acestuia și a ridicat din umeri.

– Poate ar trebui să priviți problema din perspectiva mea.

Femeia cu vocea stridentă i-a răspuns.

– Şi care ar fi aceasta . . . ?

Mulțimea a făcut loc dându-i posibilitatea să urce pe scena de lemn alături de vorbitor. Cu toate că a ridicat din sprânceană, acesta a făcut un pas înapoi şi i-a dat cuvântul.

– Doamna de acolo,—şi Maelle a arătat-o cu degetul, iar femeia deveni stacojie la față—a întrebat dacă aceşti copii vor putea face diferența. Cred că ceea ce întreabă ea este dacă, presupunând că această lege va fi promulgată, un copil va înțelege că legea nu îi permite să spună: „Nu mamă, nu fac asta!"

Un râs slab se auzi de undeva din mulțime, dar care fu imediat urmat de un ferm:

– Şşşt!

Maelle întinse mâinile spre ei.

– Părinților, întrebarea pe care trebuie să vi-o puneți este următoarea. Vi-ați învățat copiii să vă respecte? Înțeleg ei că a face parte dintr-o familie înseamnă să ajuți acea familie, şi anume să faci ceea ce ți se spune că trebuie să faci? Dacă aşa e cazul, atunci niciun copil nu va arăta spre o lege făcută de un politician pentru a o folosi ca pe o armă împotriva propriilor părinți.

Se auzi din nou un murmur slab, iar Maelle îndreptă degetele arătătoare către Jackson Harders.

– Ceea ce spune acest bărbat este adevărat—copii din întreaga țară au slujbe în care ar trebui angajați adulți. Ştiu. Am văzut.

Un tânăr atletic îmbrăcat cu un costum curat cu dungi a făcut un pas înainte.

– Ce ați văzut?

Mulțimea părea să se adune în spatele lui uitându-se atent la ea precum se uită vulturii la o pradă proaspăt prinsă.

Nu avea de gând să le spună ceva senzațional. Doar date—atât vor primi. A închis ochii pentru un moment, adunându-şi gândurile şi i-au apărut imagini în minte. Şi erau din viața reală, viu colorate, copii în carne şi oase, nu doar replici în alb şi negru . . .

Le-a împărtăşit fiecare imagine în parte, la care ea fusese martoră—copii mici stând ore întregi pe podeaua rece şi umedă ca să scoată carapacea de la scoici pentru câţiva peni pe găleată, copii de doisprezece ani cu cocoaşă în spinare de la atâta aplecat deasupra cutiilor din mină unde selectează bucăţile de gresie ce veneau pe jgheaburi în jos împreună cu cărbunele, fetiţe fără degete pentru că îşi prinseseră mâinile în paletele de la moară . . .

– Şi mai sunt, bineînţeles, băieţii care vând ziare la colţul străzii şi merg seara la o cutie de carton sau pe alei fără mâncare în stomac, doar ca să se trezească a doua zi înainte de zori pentru ca să o ia de la capăt.

Maelle auzea mulţimea fremătând. La final a suspinat ridicând din umeri în semn de zădărnicie.

– Au nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Coborî de pe scenă şi se îndreptă spre aparat cu paşi lungi şi hotărâţi în timp ce Jackson Harders luă cuvântul din nou.

– Asistenţii mei vă împart petiţiile, oameni buni. Faceţi ce e mai bine pentru aceşti copii—semnaţi. Oferiţi-le acestor mici muncitori nefericiţi vocea dumneavoastră din cadrul Guvernului.

În spatele aparatului, Maelle făcea din nou poze oamenilor care semnau petiţia şi vorbeau entuziasmaţi în grupuri. A băgat mâna în cutie după încă o placă şi a realizat că mai era doar una. Când încă era cu mâna pe placa din sticlă auzi vocea familiară a lui Jackson Harders.

– Ai fost un dar neaşteptat.

Ea ridică instantaneu capul şi îl văzu stând la doar un metru de aparat. Un zâmbet îi lumina faţa. A pus placa înapoi în cutie şi îşi îndreptă spatele ca să îi poată întâlni privirea.

– Nu am spus nimic care să nu fi fost adevărat.

– Ştiu. Cu siguranţă te-ai documentat.

El stătea sprijinit pe un picior şi cu o mână în buzunar. Haina îi era descheiată, iar Maelle întrezări vesta bine întinsă în faţă pe pieptul ferm. Acesta era un avocat care nu petrecea prea multe ore la birou.

– Să mă documentez?

– Da. Adică să studiezi ceva cu un scop anume. Arăta înspre ea cu un deget hotărât şi fin. Poveştile tale sunt identice cu ceea ce am citit eu.

Ea izbucni în râs.

– Nu am citit despre asta şi cu siguranţă nu m-am plimbat *studiindu-i* pe acei copii—doar am fost în zonă când lucrau şi e ceva ce nu ţi-ai dori să mai vezi. Ea îşi arcui sprâncenele şi ridică din umăr.

– Dar trebuie să recunosc că sunteţi primul bărbat cu stare pe care l-am văzut să-i pese. Şi asta e de bine.

El zâmbi cu gura într-o parte. Ochii lui negri sclipeau.

– Ei bine, mă bucur că sunt apreciat.

Ea se încruntă.

– Nu lăsaţi să vi se urce la cap.

El izbucni în hohote de râs.

Întorcându-se cu spatele la el a pus mâna pe cameră.

– Mai am o placă. Aţi vrea să vă fac o poză? Ca şi un rezumat la cele pe care le-am făcut în după-amiaza aceasta.

– Am observat că făceaţi poze aici în spate. Îmi puteţi spune ce vreţi să faceţi cu pozele pe care le-aţi făcut?

– Sper să conving vreun ziar să le cumpere pentru un viitor articol.

Jackson suspină.

– Ar fi bine, dar până acum nimeni nu a acordat prea multă atenţie acestor lucruri.

– După cum am spus mai am una . . . Vă pot face o poză, ori nu.

Jackson îşi freca bărbia examinând-o ca şi cum ar verifica dacă nu are motive ascunse.

– Pot să chem şi alte persoane cu mine la poză?

– Bineînţeles! Maelle ridică placa şi pregăti aparatul.

Jackson s-a întors cu spatele la ea şi îşi aşeză mâinile la gură în formă de pâlnie.

– Aaron! Petey! Veniţi aici.

Bărbatul bine făcut care o întrebase pe Maelle ce a văzut a ieşit din mijlocul unui grup mic. A întins mâna spre un băiat cu obraji subţiri, cu păr blond răvăşit şi ochi mari albaştri, iar cei doi li s-au alăturat lui Jackson .

– Ne va face o poză—

Jackson s-a întors cu o expresie nedumerită înspre Maelle.

– Nu am reținut cum vă cheamă.

– Puteți să-mi spuneți Mike, a spus Maelle.

– Mike?

Tonul din vocea tânărului avocat arăta că era amuzat.

– Iar asta e prescurtarea de la . . . .?

– Michael.

Jackson a izbunit în râs.

– *Michael?*

De obicei când se râdea la adresa ei se simțea jignită, dar de data asta se chinui să zâmbească. A văzut că Jackson nu dorea să o jignească.

– Unchiul meu şi-a dorit un băiat, aşa că mi-a pus numele Mike.

Celălalt bărbat—Aaron—a spus:

– Ei bine, Mike, ne-ai ajutat foarte mult astăzi. Am strâns douăzeci şi două de semnături!

– Asta-i minunat! Jackson îl bătu uşor pe Aaron pe spate.

– O poză e modalitatea perfectă de a ne sărbători succesul.

Se uită la Maelle, întinse brațele şi întrebă:

– Unde vrei să stăm?

Maelle roti camera şi preluă controlul. Când venea vorba de poze Richard o învățase că totul depindea de amestecul elementelor. Nuanțele de alb. Umbrele. Spații închise şi deschise. Toate acestea îi zburau prin minte când îl aşeza pe Jackson în aşa fel încât soarele să se reflecte în părul lui castaniu şi să evidențieze trăsăturile fine. Arătând spre un loc pe iarbă le-a spus lui Aaron şi lui Petey să se pună în fața lui Jackson ca şi cum s-ar pregăti să înceapă o discuție, iar micuțul Petey era între cei doi.

În loc să-i pună pe cei trei să privească la aparat, i-a dat lui Jackson o petiție pe care să o țină în mână şi le-a spus:

– Uitați-vă toți la petiție!

Când i-au ascultat indicațiile, a zâmbit mulțumită de rezultat.

Contrastul dintre hârtia albă şi fundalul format din hainele închise la culoare era pe placul ochiului de artist al Maellei, aşa că a făcut poza fără a mai spune ceva. A scos placa din aparat şi a pus-o în cutie împreună cu celelalte. Apoi a ridicat aparatul şi a pornit înspre căruță.

Se auziră tropote de paşi în urma ei.

– Așteaptă! Așteaptă!

Ea nu și-a încetinit mersul, ci doar s-a uitat peste umăr și a întrebat:

– Ce e?

Jackson Harders a ajuns lângă ea.

– Nu mi-ați spus de unde îmi pot ridica fotografia.

Maelle se opri.

– Poate mă puteți ajuta cu asta. Am nevoie de un loc unde să îmi parchez căruța. Eu dorm în ea.

Privirea lui măsură scurt căruța acoperită care arăta precum o cutie cu inscripția laterală *Fotografii Watts*.

– Aceasta e casa dumneavoastră?

Maelle a dat afirmativ din cap.

El își freca mustața cu degetele.

– Puteți parca în spatele clădirii biroului meu. Este o alee care nu e prea circulată. Nu vă va deranja nimeni. Dacă aveți nevoie de apă vă pot da cheia de la ușa din spate.

Maelle făcu un pas înapoi.

– Aveți foarte multă încredere în cineva pe care tocmai ați cunoscut.

– Ei bine, nu fac astfel de oferte oricui dar . . .

A înclinat capul. Coada împletită îi trecu în față, pe umăr, iar ea a împins-o înapoi cu o mișcare a încheieturii de la mână.

– Dar? Și s-a oprit.

El se uită în ochii ei.

– Dar sunt convins că sunteți de încredere. Ca avocat am învățat să citesc caracterul unui om privindu-l în ochi. Și aș paria până și pe ultimul bănuț că nu mă veți dezamăgi.

Călătorind cu Richard, fără prieteni, fiind privită întotdeauna ca o ciudățenie datorită bizareriei vestimentare și a stilului de viață nomad nu mai auzise niciodată așa cuvinte frumoase. Ea își drese vocea.

– Ei bine, aveți dreptate. Nu sunt hoț. Și vă mulțumesc pentru ofertă.

A tras aer adânc în piept și a întrebat:

– Deci . . . unde este biroul dumneavoastră?

El a arătat înspre clădirea înaltă din cărămidă unde parcase.

– Aici.

15

Molly
Shay`s Ford, Missouri
Martie, 1903

Un zgomot ciudat şi deranjant se strecura în mintea Isabellei, deranjându-i somnul şi aşa agitat. Cu ochii încă închişi îşi strânse sprâncenele şi asculta, încercând să recunoască sunetul ciudat.

În ultimele zile ajunsese să se obişnuiască cu sunetul jalnic al sirenelor de ceaţă, cu zgomotul străzii, cu ţiuitul ţevilor şi cu sunetul de labe micuţe ale animalelor care scurmau în magazia de lângă dormitorul ei mic. Dar sunetul acesta—un ţiuit ciudat scos de un clopot distonant—era nou. Singurul sunet cu care îl pute asemăna era mişcarea lanţurilor de la lift.

Însă în piaţa Rowley nu exita lift.

Când încerca să găsească o altă explicaţie pentru sunet ceva s-a mişcat la capătul patului, izbindu-se de degetele de la picioare. Un şobolan? Şi-a deschis ochii brusc şi se ridică în şezut. Clipind se uita atentă la un corp care nu semăna cu un şobolan ci cu ceva mult mai mare—un corp care se mişca în toate direcţiile şi cu tot felul de membre pe care şi le mişca. Iar ţiuitul venea din direcţia acelui corp.

Creierul ei adormit se trezi alarmat de un val de teroare. Ceva animal reuşise să îşi facă drum până în patul ei şi acum era la picioarele ei! Isabelle ţipă şi se ghemui către capătul metalic al patului, iar păturile le strângea la piept ca pe un scut.

Membrele creaturii—patru la număr—s-au încordat instantaneu, şi aceasta a scos un ţipăt. Apoi creatura părea că se strânge, se ridică pe vine, iar în cele din urmă ochii Isabellei, obişnuiţi de-acum cu

întunericul, au reuşit să descifreze un cap, un corp, braţe şi picioare. Creatura era un copil!

Aproape a leşinat de uşurare. Dar ce căuta un copil în patul ei?

– Cine eşti?

Auzise bine? Copilul îi punea întrebări ei? Trăgând pătura până sub bărbie a luat un ton foarte aspru.

– Cine sunt eu? Poate ar trebui să-mi spui cine eşti tu!

O mână îşi făcu apariţia şi se mişcă în direcţia capului. Se scărpină.

– Eu sunt Petey, desigur.

Cu toate că Isabelle se bucura că nu era atacată de un animal sălbatic, totuşi nu aprecia deloc faptul că i-a fost întrerupt somnul. A azvârlit cuvintele pur şi simplu.

– Şi ce cauţi tu în patul meu?

Capul micuţ se plecă.

– Dorm.

În acel moment uşa se deschise în larg şi lumina a invadat camera, iluminând-o atât pe Isabelle cât şi pe oaspetele ei neinvitat. În lumina gălbuie a lămpii putea observa că Petey era slab, cu părul blond şi avea pistrui pe faţa murdară. Când el se scărpină din nou în cap a tresărit îngrijorată. Fără îndoială că acest copil avea păduchi şi acum patul ei trebuia deparazitat. Ce sarcină neplăcută!

Întorcându-se spre cel care ţinea lampa începu să lanseze plângerea.

– Domnule Rowley nu ştiam că patul meu va fi un popas pentru copiii străzii. M-a speriat foarte tare.

În loc să îi răspundă, domnul Rowley îşi aţinti privirea asupra băiatului. Faţa lui rotundă strălucea de fericire.

– Petey, eu şi doamna ne-am rugat să te întorci. Pe unde ai umblat, fiule?

Isabelle privea uimită cum băiatul a sărit din pat şi a alergat străbătând scurta distanţă acoperită cu podea ca să cuprindă cu braţele sale slăbănoage burta domnului Rowley.

– Am rămas în partea cealaltă a oraşului. Bătrânul Blackie m-a prins dar am reuşit să mă furişez. Şi am venit înapoi aici. Pot să rămân, nu?

– Binenţeles că poţi.

Pe cât de emoționată a fost Isabelle de reîntâlnire pe atât era de îngrijorată de consecințele înțelegerii rapide care tocmai avusese loc. *Unde* avea să doarmă copilul? Nu la picioarele ei!

O să-ți punem saltea din paie în magazie.

Isabelle respiră uşurată. După cum arăta copilul, cu siguranță că avusese de-a face cu lucruri mai rele decât şobolanii. Se va descurca el în magazie.

Domnul Rowley îşi îndreptă acum privirea spre Isabelle.

– Domnişoară Standler, îmi cer scuze că Petey a dormit în pat cu du'ne'oastră. O să mă asigur că n-o să vă mai deranjeze. Şi Petey—a ridicat o sprâncană şi se uita la băiat—să răspândeşti vorba că nimeni nu mai are voie să se furişeze aici şi să o deranjeze pe domnişoara Standler. Să le spui că e închisă camera pentru dormit.

Copilul a aprobat din cap şi zâmbea larg.

– Da, domnule, o să le spun.

Isabelle a dat din cap. Câți oameni avuseseră acces la acea cameră? Trebuia să cheltuie o parte din banii pe care îi câştigase ca să îşi pună o încuietoare. Puținul sentiment de siguranță pe care îl dobândise în cele câteva zile i se evaporase acum cu deranjul provocat de acest copil al străzii.

– Vă lăsăm să dormiți domnişoară Standler.

Domnul Rowley a arătat cu capul în direcția ei.

– Haide acum, Petey.

Luând copilul de mână au ieşit din cameră şi au închis uşa, lăsând-o din nou în întuneric.

Isabelle se lăsă pe spate pe pernă şi scoase mâinile de sub pătură. Cu toate că era obosită nu putea dormi. Gândul că şi altcineva s-ar putea furişa în cameră cât timp ea doarme, a făcut-o să rămână cu ochii deschişi. Se uita la tavan şi asculta cum domnul Rowley şi Petey vorbeau în şoaptă, asculta sunetul cutiilor care erau trase pe podea şi la urmă, auzi zăngănitul unei clanțe. În scurt timp se auzi din nou acelaşi sunet fluierat care o trezise, înăbuşit de peretele din gips şi lețuri care despărțea camera ei de magazie.

Suspina. Cât îşi dorea ca acel copil să înceteze cu acel sunet enervant ca să poată dormi şi ea. Stând trează avea timp să gândească. Iar dacă gândea ajungea să se întristeze. Iar aceasta o făcu să se mânie.

Zilele ei, mulțumită ofertei de muncă a soților Rowley, erau pline, ocupate și fără certuri, spre deosebire de cele din casa familiei Drumfeld. Nimeni nu o certa, nici nu o critica. Nici chiar când greșea, cum ar fi de pildă să răstoarne un sac de douăzeci și două de kilograme de cartofi pe pardoseală, domnul Rowley râdea aproape de fiecare dată și o ajuta să îi pună pe toți la loc. Acești patroni erau diferiți de familia Drumfeld, iar Isabelle îi aprecia pentru gingășia pe care i-o arătau.

Dar oricât de mult îi plăcea de ei, tot își dorea mai mult să fi fost acasă în Kansas City cu mama și tata. Cât îi lipsea viața pe care o lăsase în urmă, iar inima ei suferea după părinți. Părinții . . .

Așa cum se întâmplase destul de frecvent în ultimele săptămâni, gândul la părinți o conducea imediat la Biblie și la numele scrise sub acea copertă. Era posibil ca Angus și Brigid Gallagher să fie adevărații ei părinți?

– Nu! Spuse ea cu voce tare. Reginald și Rebecca Standler erau părinții ei adevărați. Nu i-ar fi spus ei mama dacă nu ar fi fost așa? Binențeles că i-ar fi spus. Isabelle nu putea înțelege de unde a făcut rost Randolph de acele documente false și de Biblie, dar niciodată—*niciodată!*—nu va crede că e oricine altcineva decât Isabelle Standler fiica lui Reginald și a lui Rebecca. Și într-o zi va găsi o cale să se întoarcă acasă în Kansas City. Era moștenirea ei de drept.

Se rostogoli pe o parte, se ghemui și își închise ochii cu mâna. Sunetele care răsunau noaptea se auzeau în continuare, așa că se concentra asupra celor care erau deja cunoscute, trimițându-le undeva în spatele gândurilor și permițându-le să fie un cântec de leagăn disonant. Încet, oboseala o doborî, ducând-o mai aproape de lumea viselor. Dar plutind deasupra marginilor tărâmului real rămâneau numele Angus și Brigid.

– Ceea ce nu înțeleg, spunea Isabelle ridicând o lingură plină de terci, este de ce un copil de vârsta lui Petey se furișează noaptea de unul singur.

De partea cealaltă a mesei Aaron oftă.

– Petey petrece zile *și* nopți nesupravegheat.

Isabelle îl privi mirată.

– Zile? Nu ar trebui să fie la școală?

– Binențeles că ar trebui! Vocea răsunătoare a domnului Rowley umplu micuța bucătărie. Dar când nu ai părinți care să te întrețină trebuie să te întreții singur. Şi asta fac băieții de la ziare precum Petey. Se întrețin singuri.

Isabelle aruncă lingura înapoi în castron, nu mai avea poftă de mâncare.

– Vreți să spuneți că există mai mulți copii de genul acesta hoinărind pe străzi? Dar de ce?

Domnul Rowley a pus cana de cafea pe masă şi se uita serios la Isabelle.

– Sunt multe motive. Unii sunt orfani—nu mai au părinți şi nu au pe cineva care să se îngrijească de ei. Unii au fost alungați de părinți—sunt prea mulți copii în familie şi părinții nu îi pot întreține pe toți, aşa că îi alungă pe cei mai mari. Asta spune Petey că s-a întâmplat şi cu el.

Isabelle rămase stupefiată.

– Petey? Dar . . . dar acel copil nu poate avea mai mult de cinci ani.

– Are şapte ani, a intervenit Aaron, dat totuşi e mărunțel pentru vârsta lui.

Isabelle încuviință.

– Cinci ani sau şapte—e acelaşi lucru, e mult prea tânăr ca să se descurce de unul singur.

Privirea caldă cu care Aaron se uita la ea îi făcu inima să bată mai tare. Îşi mută instantaneu privirea înspre domnul Rowley.

– Azi-noapte când Petey . . . s-a furişat . . . în patul meu a spus că a reuşit să scape de bătrânul Blackie. Ce înseamnă asta?

Domnul Rowley a muşcat dintr-o chiflă cu scorțişoară înainte să-i răspundă.

– Bătrânul Blackie este un bărbat care trăieşte pe partea cealaltă a râului. Are un bac dar nu lucrează prea mult. Îl foloseşte ca să-şi transporte trupa de băieți în oraş, ca să adune cârpe şi sticle şi mai fură câte ceva. Bătrânul Blackie trăieşte din munca băieților. Întotdeauna caută să mai adauge câte unul la numărul lor. Fiind nou în oraş, precum şi mic şi neajutorat, Petey a fost probabil prins de unul din

băieții mai mari. Faptul că vinde ziare putea fi o bună sursă de venit pentru bătrân.

Isabelle se strânse de teamă, imaginându-şi un bătrân tuciuriu care îl obligă pe Petey să îi dea banii. Iar potrivit domnului Rowley, Petey avea părinți care ar trebui să aibă grijă de el. Nu avea niciun sens! Aproape țipa când s-a întors spre doamna Rowley şi a întrebat:

– Ce fel de părinți îşi dau afară copiii din casă?

Domnul Rowley tuşi, întinzând mâna după încă o chiflă din farfuria de la mijlocul mesei.

– Mulți dintre ei provin din familii de emigranți. Vin în America în căutarea unor condiții mai bune, în schimb găsesc oraşe aglomerate şi slujbe care nu plătesc îndeajuns pentru a-şi putea întreține familia. Astfel că cei mici trebuie să se descurce singuri. Sau merg şi ei la muncă şi le dau banii părinților ca să ajute. Oricum ar fi le e foarte greu.

Cuvântul „imigranți" o supăra pe Isabelle. Randolph îi spusese că şi ea era fiica unor imigranți irlandezi. Dacă era adevărat, iar dacă familia Standler nu ar fi luat-o la ei ar fi ajuns şi ea asemeni acestor copii vagabonzi, vânzând ziare sau chibrituri pe stradă doar ca să supraviețuiască? Alungă acest gând.

– În aceste vremuri luminate copiii nu ar trebui să-şi petreacă zilele vagabondând, întreținându-se singuri sau să se speteascä muncind. Se lăsă pe spate şi îşi încrucişaă brațele. Ceva trebuie făcut.

Doamna Rowley a apucat cana şi a ridicat-o la gură ca să bea.

– Ei bine, există orfelinate dar nu se pot îngriji de toți. Noi obişnuiam să—

A tresărit, uitându-se speriată în partea cealaltă a mesei.

Isabelle îi aruncă o privire domnului Rowley. Bărbatul se întunecă la față şi din priviri îi atrase atenția soției sale. Când se uită la Aaron, acesta părea că se simte stânjenit, ținea capul plecat şi îşi ținea buzele strânse.

Inima îi bătea tare. Înghițind în sec, Isabelle l-a întrebat.

– Obişnuiați să . . . ?

Doamna Rowley părea să îl certe pe soțul său din priviri. Domnul Rowley a încuviințat, iar ea inspiră adânc înainte să răspundă.

– Luni la rândul le-am dat voie celor de pe străzi să doarmă în piață noaptea, iar dimineața le ofeream un mic dejun cald, chifle, cafea şi ceai.

Un sentiment ciudat se strecură şi o înmuie pe Isabelle. Vorbi aproape în şoaptă.

– Dar în afară de Petey nu am mai văzut nici un băiat la piaţă.

Doamna Rowley se mai uită încă o dată lung la soţul său înainte să continue.

– Ei bine, pe Mary nu o încurcau copiii, dar de tine nu eram siguri, aşa că . . .

Isabelle se îmbujoră. Soţii Rowley nu le mai oferea un adăpost celor de pe străzi din cauza ei. Momentele în care Randolph a alungat-o i se derulară în minte. Fusese oribil să ştie că nu are un cămin—că nimănui nu îi păsa de ea. Iar acum, din cauza ei, copiii care se bucuraseră măcar de o saltea din paie dormeau pe străzi.

Şi-a dus mâinile la piept.

– Niciodată nu am vrut ca voi să . . . De ce aţi presupus că? Ooo . . .

Simţea că ceva o strânge de gât.

– Vă . . . vă rog să mă scuzaţi, şi s-a ridicat de la masă.

Închisă în camera sa mică, s-a aşezat pe pat şi ţinea în mână încuietoarea de alamă pe care o luase de pe raft din piaţă chiar în acea dimineaţă. Voia să îl roage pe Aaron să i-o monteze pe uşă pentru a avea parte de intimitate. Acum ar fi aruncat-o de perete. Dar cât de ridicol ar fi şi asta.? Nu ar fi schimbat cu nimic situaţia copiilor.

Ridicându-se, porni spre biroul mic unde îşi ţinea puţinele lucruri pe care le avea. Deasupra era Biblia familiei Gallagher. A atins-o cu degetele tremurânde. Muşcându-şi buza de jos a deschis coperta şi a purtat degetul pe lista cu nume—Angus, Brigid, Maelle, Matthew şi Molly . . . O familie. O familie de imigranţi.

Potrivit documentelor pe care Randolph i le dăduse de la orfelinatul din New York, soţii Gallagher nu îşi alungaseră copiii. Aceştia au ajuns la orfelinat pentru că le muriseră părinţii.

Dar nu! *Nu* era Molly Gallagher.

Îndreptându-şi umerii a luat o decizie. Ea era o Standler, iar Standlerii făceau fapte de omenie. Nu îi spusese mama şi tata cum cei binecuvântaţi trebuiau să împartă cu cei mai puţin avuţi? Aceşti copii care vindeau ziare cu siguranţă erau în nevoi. Şi dacă nu dorea să îi ajute nimeni o va face ea. Cu toate că nu avea nimic de valoare cu

care să îi ajute, dar o văzuse pe mama cum strângea lucruri pentru cei nevoiaşi, şi ştia exact ce are de făcut.

A măsurat camera cu pasul făcându-şi o idee cu privire la lungimea şi lăţimea camerei. Dacă ar fi pus patul şi biroul pe un singur perete ar avea loc pentru cutii cu haine, pantofi, haine de pat şi mâncare. A dat un pic înapoi—avea să fie foarte înghesuit dar va putea suporta de dragul copiilor.

În seara aceasta îşi va pregăti camera, iar de mâine va vizita magazinele locale. Va merge de asemenea din uşă în uşă în cartierele înstărite din Shay`s Ford şi va cere ajutorul oamenilor. Oamenii de felul familiei Drumfeld aveau mai mult decât le trebuia. Şi nu le va fi greu să dea câte ceva. Micii golani de pe străzi vor avea haine groase, pături şi vor fi sătui pe când va termina ea.

Ţâşnind pe uşă, a strigat.

– Aaron! Am nevoie de ajutorul tău.

16

Mattie
Ferma Rocky Crest
Martie, 1903

Matthew, am crezut că ai plecat la cabană. Matt se întoarse dinspre oaia pe care o trata pentru zgârietura de la ureche. Clancy mergea agale pe duşumeaua împrăştiată cu fân a hambarului. Deschizăturile de la ambele capete permiteau oricui să vină şi să plece fără ca scârţâitul uşilor să le anunţe prezenţa. De mai multe ori fusese speriat de ajutoarele care mergeau relaxaţi prin hambar.

– E rândul tău să mergi mâine la biserică. Trăsura pleacă de dimineaţă.

Cuvintele lui Clancy l-au făcut pe Matt să zâmbească. Oierul vânos şi cu faţă aspră şi-a asumat rolul de tată când a aflat că Matt este orfan. Matt s-a ataşat foarte mult de Clancy în ciuda asprimiii lui în vorbire.

– Da, voi fi gata. Matt fusese la un singur serviciu de când ajunsese la Rocky Crest şi atunci cu ocazia venirii unui pastor misionar. În ziua următoare domnul Harders avea să meargă până în Shay`s Ford la serviciul divin, împreună cu fiul său. Matt aştepta cu nerăbdare să fie într-o biserică adevărată şi nu într-un cort al unui păstor misionar. De asemenea, dorea să îi mulţumească lui Jackson Harders pentru că i-a trimis vorbă despre Petey. Se pare că băiatul se alăturase unor băieţi care vindeau ziare şi cărora li se permitea să doarmă noaptea într-un magazin şi primeau micul dejun în fiecare dimineaţă. Era mult mai liniştit ştiind că cineva avea grijă de băiat.

– Ce faci aici, în afară de faptul că nu laşi oile să doarmă?

Matt se uita în jur respirând adânc.

– Doar am ieşit să . . . nu ştiu . . . mă relaxez, cred. E aşa linişte aici.

Adevărul vorbelor lui l-a luat prin surprindere. Cine a crezut că îi vor plăcea mai mult oile decât vitele? Dar se ataşase de behăitoarele acelea blănoase. Se ataşase de Rocky Crest. Îi plăcea Clancy, îi plăcea domnul Harders, îi plăcea cabana . . . şi îi plăceau chiar şi oile. Zâmbind de unul singur se întoarse spre Clancy.

– Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru. Am terminat lucrul de o bucată bună devreme.

Clancy a ridicat din umeri şi a luat-o înainte ca să-şi pună cotul osos pe bârna ce despărţea două staule.

– Luni le aranjăm copitele. Şi am ieşit să mă uit la câteva să văd cam cât de lucru vom avea.

Matt ştia cum să potcovească un cal, dar nu ştia cum să aranjeze copita unei oi. Păşi înainte pregătit să adauge şi asta la bagajul de cunoştinţe.

– Cum se face?

Răspunzând aşteptărilor lui Matt, Clancy îşi aplecă adânc creştetul încărunţit şi îi spuse:

– Hai să-ţi arăt. S-a aplecat din nou şi a ridicat copita din spate a oii punând-o între genunchi.

– Mai întâi te uiţi dacă nu au caşexie apoasă. Caşexia e foarte contagioasă aşa că trebuie tratată imediat.

Matt încuviinţă. Când a sosit prima oară şi-a exprimat uimirea cu privire la hambarul deschis. Clancy îi explicase că lipsa uşilor ajuta la ventilarea încăperii din două părţi, lucrurile rămânând astfel uscate, iar oile nu se îmbolnăveau de caşexie. Dar în acelaşi timp, deschizăturile mari făceau posibil ca oile să iasă şi să se rătăcească. Din cauza aceasta unul dintre ajutoare trebuia tot timpul să fie cu ochii pe animale.

El se concentra din nou pe lecţia lui Clancy.

– Cum poţi şti dacă are aşa ceva?

Bărbatul în vârstă îşi mişca mandibula în faţă şi în spate ca şi cum ar fi îngândurat.

– Păi . . . ar avea locuri moi pe copită—şi pe acelea trebuie să le tai. Mai mult ca sigur că o să sângereze şi atunci trebuie să le dai cu cloroform ca să nu se infecteze.

– Cloroform? Matt a ridicat mirat din sprâncene. Nu asta folosesc la operații ca să adoarmă oamenii?

Clancy zâmbea.

– Ba da, dar ca şi alte lucruri are mai multe întrebuințări.

– Am înțeles. Matt ridică din umeri. Învățase multe lucruri interesante de la Clancy. Altceva?

Clancy şi-a mutat privirea înspre copita oii.

– Copita trebuie tăiată la vârf. Vezi cum atârnă? Le incomodează la mers. Aşa că trebuie să tai partea aceea. Trebuie să tai şi partea din spate a copitei—a verificat cu mâna copita—ca să fie dreaptă. Apoi cureți marginile ca să desprinzi iarba uscată şi spinii. Apoi mângâi oaia—ceea ce şi făcu—şi apoi îi dai drumul. Şi ai terminat.

Clancy s-a îndreptat şi îşi frecă mâinile una de cealaltă, în timp ce oaia țopăia la picioarele sale.

– Acum că ştii, te poți duce la culcare. Drumul către Shay`s Ford durează aproape o oră. Iar lui Gerald nu-i place să întârzie.

Matt începu să râdă.

– Clancy, mă trezesc devreme de când mă ştiu. Nu o să întârzii.

Clancy zâmbea.

– Cerurile ştiu că eşti un bărbat capabil şi nu trebuie să mă agit. Dar . . . Se frecă la nas cu degetul său îmbătrânit de vreme. Dar ştii că nu am avut niciodată o familie pentru care să mă stresez.

Inima lui Matt a tresăltat la auzul acelor vorbe spuse într-un mod atât de familiar şi concis. *Doamne îți mulțumesc că m-ai trimis aici. Mă simt într-adevăr ca şi acasă.*

– Da . . . Vocea lui Clancy părea uneori distantă—uneori chiar tristă. Privea undeva peste umărul lui Matt. Toate ajutoarele care au venit şi au plecat. Oamenii par să nu se înțeleagă bine cu blănoasele noastre din anumite motive. E greu pentru noi să ne obişnuim cu o persoană nouă tot timpul. Dar tu, Matthew? Se uita țintă în ochii lui Matt. Tu ai acea plăcere de a face, pot spune că sunt mândru de felul în care te implici, cum faci tot ceea ce ți se cere fără să cârcoteşti. Gerald şi-a luat un ajutor bun când te-a luat pe tine.

Aprecierile lui Clancy au făcut ca pieptul lui Matt să câştige în volum. Zâmbi, păşi înapoi şi ridică mâna în semn de rămas bun.

– Mă duc la cabană. Nu vreau să dorm prea mult şi să ratez căruţa spre biserică. Ne vedem mâine.

Plimbându-se în amurgul întunecat, Matt respiră adânc din aerul de seară. Până şi mirosul erau diferite la o fermă de oi, recunoştea el. Oile miroseau a . . . A ridicat din sprâncene încercând să găsească acel cuvânt. S-a mulţumit cu mosc. Deloc neplăcut, şi-a dat el seama. *Mirosul de vaci putea să facă părul din nas a unui bărbat să se încolăcească.* Dar în timp te obişnuiai cu el.

Exact cum ajunsese el să se obişnuiască cu oile.

A intrat în cabana pe care o împărţea cu Clancy. Un hol lung şi îngust dădea în două dormitoare a câte trei metri pătraţi, fiecare cu câte un pat de sfori, un dulăpior pentru o lampă şi un cufăr pentru obiectele personale. Nimic sofisticat, dar era uscat, curat şi al lui.

Matt a aprins lampa şi s-a dezbrăcat până la izmene. Întins pe pat privea cum dansau umbrele pe bârnele groase din tavan. Era destul de linişte fără sforăitul devastator al lui Clancy care trecea de obicei prin perete. Era amuzant cum o persoană se obişnuieşte cu anumite sunete. Fără să audă sforăitul avea impresia că nu era vremea să se culce.

Ridicându-se în şezut a întins mâna după Biblie care zăcea pe o măsuţă lângă pat. Luând cartea în mână şi-a adus aminte de bucuria domnului Smallwood când Matt s-a hotărât să-l primească pe Domnul Isus în inima sa. Bărbatul în vârstă l-a strâns în braţe, i-a spus că se rugase ca Matt să facă exact acest lucru, iar apoi l-a dus la magazin ca să-i cumpere prima sa Biblie.

– Să o citeşti în fiecare zi, Matthew, i-a spus domnul Smallwood când i-a pus cu grijă Biblia în mâini, şi o să fii tot mai aproape de Mântuitorul nostru. Străduieşte-te să-L urmezi şi o să afli fericirea. Întorcând paginile, Matt şi-a adus aminte de un predicator care L-a numit pe Isus Bunul Păstor. Această amintire i-a produs sentimente plăcute în inimă.

Deschizând coperta cărţii negre a scos o poză ştearsă. A apropiat-o de lampă ca să vadă feţele serioase mai bine. Mama, tata, Maelle, micuţa Molly şi el, toţi aliniaţi în faţa căsuţei lor. Cu degetul său aspru a atins fiecare chip şi, ca de fiecare dată când atingea poza, singurătatea era mai prezentă. *Doamne fii cu ele oriunde ar fi.* A pus Biblia înapoi pe masă şi a sprijinit poza îndoită de ea.

Se vârî sub pătură şi se întoarse pe o parte, cu faţa la masă. Cearşaful de peste salteaua de paie mirosea a praf, dar cu siguranţă era mai bun decât o prăjină pe pământ.

– Doamne, se rugă el cu voce tare, îţi mulţumesc că nu mă mai plimb. Crezi că acum, dacă m-am stabilit, Maelle o să mă găsească?

Maelle
Shay's Ford, Missouri
Martie, 1903

Maelle ţinea un chibrit lângă fitilul din cârpă al lămpii. Lumina puternică o făcu să clipească mai des. A reglat intensitatea reducând flacăra, iar apoi a pus globul din sticlă. Un galben plăcut lumina interiorul căruţei. Cu o suflare a stins chibritul şi l-a aruncat într-un castron cu apă. A zâmbit când a auzit sfârâitul chibritului care a atins apa cu săpun.

Ce mult o ajutase Jackson Harders lăsând-o să aibă acces la biroul lui. Avea apă la robinet la mai puţin de patru metri de căruţă. Şi nu trebuia să o fiarbă înainte de a o folosi. Doar o băga din găleată în ulcior sau în castron. Pielea îi furnica de plăcere de la recenta baie. Ce bine era să fie curată.

Îşi mişca degetul prin apa rece făcând vârtejuri în resturile de săpun. Imaginaţia începu să prindă aripi, şi îşi închipuia nori, cafea cu frişcă şi barba albă şi creaţă a unui bărbat. Gândul la barba unui bărbat a întristat-o şi s-a întors dinspre vas ştergându-şi degetul umed de pantaloni.

Undeva în depărtare a început să sune un clopot. S-a oprit, a înclinat capul şi număra loviturile rezonante. Pe parcursul săptămânii pe care o petrecuse în Shay's Ford se obişnuise cu clopotul care suna la nouă, la doisprezece, la trei şi la şase în fiecare zi. Înainte să plece voia să-l găsească şi să facă o poză clopotului. Îşi imagina o biserică pitorească—una cu un acoperiş foarte abrupt, cu vitralii, şi o cupolă înaltă, ornată cu o cruce de lemn.

Deschise un sertar mic de unde scoase o franzelă şi un borcan cu gem. Patul rabatabil îl folosea pe post de masă când dădea salteaua de paie la o parte şi se aşeza cu un scăunel lângă el. Când s-a aplecat să ungă cu gem felia de pâine se încurcă în firele de păr. Prinse şuviţele mai groase şi le legă într-o coadă la baza gâtului, învârtindu-le apoi cu mâinile agile într-o împletitură mai largă. Se bucura cu ochii închişi de sentimentul pe care i-l dădeau degetele care îi umblau prin păr. Prin şuviţele roşcate nu mai trecuseră foarfecele de mai bine de doisprezece ani. Şi dacă ar fi fost după ea, nici nu va trece curând.

Acum că îşi legase părul şi nu o mai încurca, îşi servea frugalul mic dejun la lumina palã a lămpii. Uitându-se din nou la căruţa întunecată şi cu un aer închis a făcut-o să-şi dorească să fi avut o fereastră. Una mică să lase aerul şi lumina de dimineaţă să intre. Singura deschizătură de la căruţă era trapa din spate. Dar dacă o deschidea lumea ar fi văzut totul înăuntru. Când era la ţară mai lăsa trapa deschisă, dar la oraş niciodată. Chiar şi aici pe o alee, spatele căruţei dădea către o stradă lăturalnică—una aglomerată deoarece se intersecta cu strada principală. Iar trapa deschisă ar invita privirile curioase. Aşa că în ciuda sentimentului de spaţiu restrâns, o ţinea închisă.

Luase ultima înghiţitură din micul dejun şi se ridică din nou în picioare pregătindu-se să facă din patul-transformat-în masă o masă de lucru pe care să developeze portretele familiilor din zonă fotografiate în ultima săptămână. Chiar în clipa în care se apleca după cutia cu substanţe de sub pat, trapa din spatele căruţei bubui din pricina unei lovituri. Asta o sperie.

Încruntându-se, a făcut doi paşi, cât avea nevoie ca să ajungă la uşă, a desfăcut cârligele, a apucat sfoara şi a lăsat uşa să se deschidă câţiva centimetri. Razele gălbui şi un miros dulceag au intrat prin spaţiul nou creat.

– Cine e acolo?

– Jackson Harders.

Inima i se opinti. Ce dorea?

– Daţi-vă la o parte—las trapa.

A aşteptat câteva secunde până să lase funia din mână şi a lăsat-o să alunece până au oprit-o lanţurile. Soarele dimineţii aproape a orbit-o acum că trapa era deschisă în larg.

Şi-a pus mâna la ochi şi se uita în jos la Jackson care stătea într-o parte şi îi zâmbea. Ea se încruntă.

Zâmbetul i se stinse când i-a auzit vocea serioasă.

– Ce e? Ai venit să-mi spui că e vremea să plec?

De obicei ea şi Richard stăteau cel mult o săptămână într-un loc, dar bazându-se pe înțelegerile pe care le încheiase în ultima săptămână mai avea de stat încă o săptămână—poate mai mult. Potrivit oamenilor din oraş nu mai fusese un fotograf prin oraş de ceva vreme. Dacă Jackson o roagă să plece va găsi un loc unde să parcheze căruța în apropierea oraşului.

Jackson şi-a scos pălăria şi o ținea lângă coapsă.

– Nu am venit să-ți cer să pleci. Poți sta cât doreşti.

Un sentiment de uşurare o încercă.

El îi zâmbi.

– Fotografiile pe care le-ai vândut la ziar şi interviul pe care mi l-a luat reporterul au provocat mult interes pentru proiectul meu de a opri munca prestată de minori. Dumneavoastră, domnişoară Mike Watts, sunteți eroul meu.

Un strop de nelinişte a mai diminuat din sentimentul de uşurare. Privirea lui era un pic prea pătrunzătoare ca să poată fi liniştită.

– O, mulțumesc. Lanțurile făceau zgomote în semn de protest când a coborât pe trapă.

– Ce anume doriți? Îl măsură de sus până jos şi îi analiză costumul din trei piese cu dungi pe care îl purta şi pantofii proaspăt lustruiți. Simți îndată că nu e îmbrăcată adecvat în cămaşa ei şifonată, în pantaloni şi cu împletitura desfăcută. Punându-şi pălăria înapoi pe părul negru şi dat cu briliantină i-a zâmbit.

– Vine tatăl meu în această dimineață. Vrei să mă însoțeşti la biserică?

Maelle aproape că a izbucnit în hohote. Ideea de a participa la un serviciu de duminica îi plăcea, dar dacă el credea că va merge cu el trebuia să fie nebun.

– Nu, mulțumesc.

– De ce nu?

Întrebare lui nevinovată îi stârni Maellei frustrare. Primul ei motiv era că dorea să păstreze distanța față de el. Dar nu dorea să îi spună asta. Aşa că a ales un motiv pe care el cu siguranță îl va înțelege. A ridicat din sprâncene şi a arătat spre hainele ei.

Se uită la ea şi dădu aprobator din cap.

– Aaa . .

Apoi ridică din umeri.

– Serviciul nu începe decât peste o oră. Schimbă-te.

Să se schimbe. Dacă ar fi atât de simplu. Tentația de a se duce—nu neapărat *cu* Jackson, ci de a se duce pur şi simplu—se cuibări adânc. Având în vedere ținuta lui impecabilă, cu siguranță că membrii oricărei biserici la care s-ar duce nu ar aprecia să aibă în mijlocul lor o femeie îmbrăcată în pantaloni. A apucat cu mâna firele de păr care i s-au desfăcut din împletitură şi o gâdilau pe obraz.

– Îmi pare rău, dar am multe fotografii de developat azi. Şi am promis că le livrez mâine. Aşa că . . . nu pot.

Înclinându-se, a apucat capătul înnodat al funiei.

– O zi bună!

El îşi deschise gura şi dădu să spună ceva, dar ea a tras tare de funie închizând trapa şi amuțindu-i cuvintele.

17

Mattie
Shay`s Ford, Missouri
Martie, 1903

Domnule! Domnule!

La auzul vocii piţigăiate, Matt se întoarse dinspre căruţă. Îl recunoscu pe băiatul care veni înspre el fugind val-vârtej prin curtea bisericii şi îl cuprinse într-o îmbrăţişare. Petey strângea picioarele lui Mat cu capul lăsat pe spate şi îi zâmbea.

– Nu am crezut că am să vă mai văd vreodată!

– Nici eu, partenere. Matt se apleacă şi îl îmbrăţişă cumva jenat, conştient fiind de oamenii care priveau de pe trotuar. Cum nu fusese îmbrăţişat de multe ori, apropierea era ciudată şi în acelaşi timp plăcută. Spera că faţa nu îi era atât de roşie precum o simţea el.

Gerald Harders se uita la ei şi zâmbea.

– Cine e micuţul tău prieten?

Matt se eliberă din strânsoare lui Petey.

– Acesta e Petey. Eu—Oare era bine să-i spună şefului său că l-a luat pe Petey dintr-un magazin din St. Louis? Domnul Harders s-ar putea să nu fie de acord. Ceea ce a făcut nu era tocmai legal.

Petey se ţinea în continuare de haina lui Matt şi începu să povestească.

– El m-a salvat de la Dave, iar acum locuiesc aici; am venit la biserică cu Aaron şi cu domnul şi doamna Rowley, dar Isabelle—a spus că nu poate veni pentru că are de lucru.

Matt nu şi-a dat seama că băiatul tăcut pe care l-a cărat prin tot statul pe cal avea chiar atâtea de spus. Se părea că îi place în Shay`s Ford. Băiatul a început să povestească despre magazii, ziare şi despre

cum a scăpat de bătrânul Blackie. Matt nu înțelegea prea multe, dar asculta, uşurat, bucurându-se de relatarea entuziastă a băiatului.

– Tată! Strigătul plin de nerăbdare întrerupse povestea lui Petey..

Matt se întoarse şi văzu doi bărbați apropiindu-se de veranda bisericii. Unul dintre ei era Jackson Harders. În momentul în care Jackson s-a apropiat, domnul Harders păşi în față şi își îmbrățişă fiul lovindu-l jovial cu mâinile pe spate. Când Matt văzu asta pieptul i se crispă. Câți ani trecuseră de când simțise căldura unor brațe părinteşti în jurul său? Se întoarse şi îl văzu pe bărbatul care venise cu Jackson cuprinzându-l pe Petey de după ceafă.

– Petey, e timpul să intrăm şi să ne aşezăm. Slujba începe imediat. Cu toate că acele cuvinte puteau fi luate drept o poruncă, tonul bărbatului era blând.

Petey se strâmbă.

– Of Aaron, da' vreau să mai vorbesc cu prietenul meu. El e cel despre care vă spuneam că m-a scăpat de Dave, adăugă el arătând înspre Matt.

Bărbatul îi zâmbi uşor lui Matt.

– O să poți vorbi cu el după biserică. Aşa că haide. Nu vrem să întârziem şi nu vrem să-l facem nici pe prietenul tău să întârzie.

Preț de un moment Petey părea că se va împotrivi, dar în cele din urmă a oftat.

-Bine. Se uită în sus la Matt şi îi făcu semn cu mâna.

– La revedere, domnule. Trebuie să plec.

Petey apucă mâna întinsă a lui Aaron. Cei doi păşiră pe caldarâm şi intrară în biserică. Domnul Harders spuse apoi:

– Ar fi bine să mergem şi noi. La terminarea slujbei vom lua prânzul împreună şi atunci o să mai povestim.

Matt i-a urmat pe domnul Harders şi pe fiul acestuia în biserică şi s-au aşezat pe un rând exact în momentul când pastorul s-a suit la amvon. Pastorul ținu o predică nemaipomenită pe baza unui pasaj din Ieremia. Matt asculta foarte atent, punând deoparte frânturi asupra cărora să rumege mai târziu. I-a plăcut ideea cum că Dumnezeu are planuri pentru copii Săi şi acelea au menirea de a le da speranță.

Speranță . . . Ce cuvânt frumos. Şi el spera să fie într-o zi din nou cu Maelle şi cu Molly. Spera ca într-o zi să aibă casa lui şi o familie a

lui. Aplecându-se înainte asculta cu atenție ce urma predicatorul să spună.

– Cum putem afla ce planuri are Dumnezeu cu privire la noi? Căutându-L. Întocmai cum spune Sfânta Scriptură, Îl vom găsi dacă Îl vom căuta cu toată inima.

Matt aprobă din cap. Era sigur că, atunci când a ascultat de îndemnul domnului Smallwood şi L-a căutat pe Dumnezeu, L-a găsit. Acum era parte din familia lui Dumnezeu—un fiu adoptiv, îi spusese domnul Smallwood. Privind înspre domnii Harders şi Jackson care stăteau unul lângă celălalt, la dreapta sa, simți un sentiment de regret că nu putea sta la acel serviciu duminical alături de tatăl său. Ce dor îi era de tata . . .

Când predica se încheie, s-au ridicat pentru ultimul imn şi pentru rugăciunea de de sfârşit, iar apoi i-a urmat pe Jackson şi pe domnul Harders în curtea bisericii. Oamenii erau despărțiți în grupuri mici, vorbeau cu toții, iar el se uita după Petey. Dar spre dezamăgirea lui băiatul părea să fi dispărut.

Domnul îl atinse uşor pe umăr.

– Mergem să luăm prânzul?

Matt se întoarse cu fața înspre şeful lui.

– Speram să vorbesc cu Petey înainte să plecăm.

Jackson se uită prin mulțime.

– Nu văd familia Rowley. Sunt sigur că Petey a plecat cu ei. Dacă tata are timp, atunci aş putea să te duc până la piață înainte să porniți spre casă. Mai mult ca sigur că Petey va fi toată după-amiaza pe acolo.

Matt a dat din cap.

– Nu vreau să rețin pe nimeni. Am văzut că băiatul o duce bine. Asta-i tot ce contează.

Domnul Harders îşi sui corpul masiv pe bancheta din față a căruței, iar Matt şi Jackson urcară în spate. După ce s-au aşezat, Matt îi întrebă:

– De când locuieşte Petey cu familia Rowley?

Căruța dădu peste un şanț ceea ce a făcut scaunul să se mişte. Jackson zâmbi, însă Matt nu fu sigur dacă era din cauza drumului sau a întrebării sale.

– Nu locuieşte cu familia Rowley.

Matt se încruntă.

– Atunci unde stă?

Jackson ridică din umeri.

– Petey își petrece nopțile la piață. Familia Rowley a pus câteva saltele cu paie în magazia lor pentru câțiva copii ai străzii și Petey este acolo în fiecare noapte. Primește o masă la piață, în fiecare zi, restul timpului și-l petrece pe străzi, vânzând ziare.

Când Matt l-a văzut pe Petey ținându-l de mână pe Aaron Rowley a presupus că Petey se află în grija sa. Înțelegerea faptului că băiețelul nu avea o casă a lui, îi produse în stomac un sentiment de neliniște.

– Vagabondează pe străzi?

– Mă tem că da.

Când căruța trecu prin centrul comercial, Matt a întors capul să vadă clădirile pe lângă care treceau. În ciuda imaginii vesele pe care o avea băiețelul, Matt se întreba dacă lui Petey îi era mai bine în Shay`s Ford decât în St. Louis. Apoi își aminti de cureaua lui Dave și își spuse că măcar nu era abuzat. Întorcându-se spre Jackson, zise:

– Ai spus că membrii familiei Rowley au grijă de mai mulți băieți?

– Așa este.

Matt răsuflă cu o oarecare frustrare.

– Măcar cineva încearcă să îi ajute *cumva*.

Domnul Rowley privi peste umăr.

– Familia Rowley nu sunt singurii care încearcă să facă ceva. Jackson desfășoară propria sa campanie prin care încearcă să găsească o modalitate de a-i lua pe copii de pe stradă pentru a-i duce apoi să facă școală.

Matt i-a aruncat lui Jackson o privire plină de interes.

– Da?

Mutându-și privirea în față, domnul Harders a continuat.

– Vrea să schimbe legile care le permit acestor copii să lucreze toată ziua. Dacă se vor schimba legile, atunci ar fi ilegal ca oamenii să angajeze băieți precum Petey să vândă ziare. El e convins că aceștia trebuie să meargă la școală dacă vor să aibă șansa unui viitor decent.

Matt înghițea în gol. Un viitor decent . . . Matt nu făcuse prea multă școală. Cea mai mare parte a timpului și-a petrecut-o muncind. Oh, familia Bonham îl trimiseseră la școală, dar a stat cu ei doar pentru

doi ani. Iar la orfelinat nu s-a făcut prea multă şcoală, şi după aceea Jenks s-a asigurat ca zilele să îi fie încărcate până la refuz cu muncă şi bătăi crunte.

Fără să-şi dea seama aruncă o privire peste umăr. Bineînţeles că soţii Jenks nu erau prin zonă. Vocea lui Jackson i-a captat atenţia.

– Atâta timp cât legea permite angajatorilor să ia copii la muncă, mulţi dintre aceştia îşi vor pierde copilăria. Trebuie să îi luăm pe aceşti copii de la muncă şi să îi trimitem la şcoală. Şi asta trebuie să o facem chiar acum!

Matt aprobă îngândurat. El ştia de ce erau angajaţi copiii în slujbe pe care ar trebui să le facă adulţii. Copiii lucrau pe bani mai puţini şi de cele mai multe ori puteau fi obligaţi să lucreze mai multe ore. În decursul anilor în care a stat la soţii Jenks, rareori dormise mai mult de şase ore pe noapte. Pe aceştia nu îi preocupase faptul că putea muri din cauza extenuării—puteau foarte uşor să meargă la orfelinat şi să-şi procure un alt lucrător. Dar dacă Jackson ar reuşi să schimbe acele legi . . .

Domnul Harders opri căruţa în faţa hotelului restaurant Riverside. A tras frâna şi se întoarse înspre fiul lui.

– Noi ne facem partea noastră, fiule. O să-i facem pe oameni să ne asculte. Dar acum haide să mâncăm.

Se întoarse zâmbind înspre Matt şi adăugă:

– Te aşteaptă un ospăţ. Bucătarul de aici face cele mai bune fripturi din tot statul Missouri.

În timpul mesei Matt a rămas în tăcere, vreme în care domnul Harders şi Jackson vorbeau. Restaurantul avea ferestre mari care dădeau înspre Mississippi, oferind o privelişte magnifică. Interiorul era cel mai elegant din câte văzuse Matt până atunci. Dar nu se putea bucura pe deplin de ceea ce vedea. Gândurile îi erau prea încurcate.

Îi reveneau în minte cuvintele lui Jackson despre schimbarea legilor privitoare la munca prestată de copii. Cum s-ar fi derulat lucrurile dacă acele legi ar fi fost în vigoare când era el copil? Cu ce s-ar fi ocupat el acum dacă ar fi avut ocazia să-şi termine studiile? Ar mai fi fost ajutor la fermă sau altceva—poate chiar un avocat precum Jackson Harders? Aproape chicoti la gândul ăsta. Nu, ca să devii avocat trebuia

să urmezi cursurile unei facultăți. Iar orfanii nu aveau bani pentru studii unversitare.

Bani . . . Furculița îi înțepeni în mână și uită să o mai ducă la gură. Cei care i-au luat surioara cu atâția ani în urmă erau bogați. Oare avusese micuța Molly posibilitatea să meargă la școală? Probabil că da. Dar nu și Maelle. Fotograful a spus că are nevoie de un ucenic. Trăia într-o căruță. Probabil că Maelle nu făcuse mai multă școală decât el. Spera că totuși Maelle a fost îngrijită cum trebuie. Pofta de mâncare îi dispăru, așa că puse furculița înapoi în farfurie.

– Matt, ai terminat? Vocea domnului Harders îi întrerupse șirul gândurilor.

Matt le izgoni din minte.

– Da, domnule, am terminat.

Bătrânul puse câteva bancnote pe masă și se ridică, zâmbindu-i lui Matt.

– Sper că nu te-ai simțit neglijat. Își puse brațul după umerii lui Jackson și cu celălalt cuprinse umerii lui Matt și porni cu amândoi înspre ieșire. Eu și cu Jackson ne vedem foarte rar de când a plecat la colegiu așa că, atunci când ne întâlnim, tindem să uităm că mai e cineva prin preajmă.

– Sunt bine, l-a asigurat Matt, doar mă gândeam la ceea ce spunea Jackson. La schimbarea legii.

Cei trei bărbați s-au oprit pe aleea din lemn din fața restaurantului. O briză răcoroasă ce mirosea a ploaie învăluia clădirea, inundând nările lui Matt. Aerul curat și proaspăt părea să fi trezit ceva în interiorul lui

– Vreau să contribui și eu, la schimbarea acelor legi. Copii precum Petey—*Maelle și cu mine*—merită o șansă mai bună.

Jackson zâmbea.

– O să am nevoie de ajutorul tău luna viitoare dacă o să mai fii pe la fermă.

Matt se uita când la un bărbat, când la celălalt. Clay îi spusese că domnul Harders ținea foarte greu ajutoarele la fermă—ferma de oi îi făcea să plece. Dar nu îi fu greu să promită.

– O să fiu.

–Tata plănuiește să candideze pentru un post în Casa Reprezentanților Statului Missouri. Dacă va câștiga alegerile, el va fi vocea noastră în

sprijinul copiilor. Dar e nevoie de un efort financiar foarte mare ca să finanțezi o campanie electorală.

Matt a ridicat din umeri neştiutor. „Cum vă pot ajuta?"

Cei trei şi-au continuat drumul spre căruță în timp ce Jackson vorbea.

– Voi găzdui o întrunire în Shay`s Ford în unsprezece aprilie ca să discutăm despre candidatura tatei. O să am nevoie de încă o persoană care să împartă pliantele cu informații şi să strângă semnăturile de susținere.

Matt a dat aprobator din cap.

– Dacă tatăl tău se poate lipsi de mine aş fi onorat să te ajut.

Jackson şi-a strâns pumnul şi a lovit în aer cu exuberanță.

– O să fie o întâlnire plină de provocări! I-am invitat pe toți proprietarii de ferme influenți din statul nostru. A scos un chiot entuziast înainte să urce în căruță. Şi aproape toți mi-au acceptat invitația.

Gâtul lui Matt se uscă instantaneu. Fiecare proprietar influent de fermă din stat? Mâinile începură să-i tremure. Asta înseamnă că şi Lester Jenks va veni în Shay`s Ford.

18

Molly
Shay's Ford, Missouri
Martie, 1903

Isabelle auzi un foşnet în faţa uşii şi privi peste umăr. Aaron stătea în cadrul uşii cu o cutie mare în braţe şi cu o expresie de neputinţă pe faţă. Ea îşi puse mâna la gură şi începu să râdă de el.

– Cutia aceea e mai mult îngustă decât înaltă. Întoarce-o lateral şi intră.

Cu un zâmbet timid, Aaron îşi înclină trupul şi păşi cu grijă prin deschizătura uşii. În momentul în care a intrat în cameră, ea îi spuse:

– Pune-o deasupra celei pe care scrie *supă*. Va fi suficient de jos ca să pot vedea ce e înăuntru.

Aaron făcu întocmai. Pieptul Isabellei se umplu de mândrie când văzu rândurile de cutii aliniate de-a lungul peretelui. În ultimele două săptămâni muncise până la epuizare şi a realizat multe. Inima i se înălţă la gândul că va face viaţa băieţilor de la ziare mai bună. Şi bunăvoinţa lui Aaron de a o sprijini îi fusese de mare ajutor.

Marţea trecută l-a convins să o însoţească prin toată zona Lyndon Hill, ţinându-i umbrela deasupra capului ca să o protejeze de ploaia de primăvară în timp ce ea solicita donaţii din fiecare casă. Zâmbetul lui care venea în semn de aprobare, în timp ce ea prezenta cazul familiilor bogate din Lyndon Hill, evidenţiind avantajele de a-i menţine pe acei copii sănătoşi şi bine hrăniţi astfel ca oraşul să nu fie împovărat cu cheltuieli medicale şi furturile să fie prevenite, îi dăduse un imbold.

Aaron a deschis cutia din vârful grămezii şi s-a întors cu faţa înspre ea în timp ce-şi freca palmele una de cealaltă.

– Te mai pot ajuta cu ceva?

Isabelle ridică din sprânceană şi spuse ce gândea cu voce tare.

– Dacă va sosi cutia cu pantofi, după cum mi-a promis doamna Wallace, atunci o să am nevoie de ajutorul tău să construiesc un raft ca să-i pot aranja pe mărimi. Dar asta vom putea face şi mâine după-amiază.

O căutătură oarecum mânioasă tulbură expresia, în general liniştită, de pe fața lui Aaron.

– Mâine este duminică.

– Sunt conştientă de asta.

– Intenționezi să lucrezi mâine în loc să vii la serviciul duminical?

Isabelle înghiți în sec. Nu mai fusese la biserică din ziua în care îi cunoscuse pe soții Rowley şi se mutase în această cameră modestă. Doamna Rowley vorbise despre cât este de important să cinsteşti ziua de Sabat, dar când altcândva mai avea timp pentru ea?

– Da voi lucra aici. Apucă marginea cutiei cu vârful degetelor şi dădu din cap. Poți să pleci, nu mai am nevoie de tine acum.

Aaron rămase lângă rândul de cutii, cu brațele încrucişate, cu sprâncenele ridicate şi fără să spună nimic.

Isabelle se uită țintă la el.

– Mai ai nevoie de ceva?

– Ei bine . . . El îşi freca bărbia. Speram că vei spune măcar un mulțumesc.

Obrajii i se aprinseră şi se întoarse cu spatele, muşcându-şi buza de jos. Afirmația lui directă i-a produs, în mod ciudat, un sentiment de remuşcare. Nu fusese nevoită să mulțumească pentru orice gest de ajutor pe care i-l oferiseră angajații familiei sale, aşa că în momentul în care ar fi trebuit să-şi exprime aprecierea, limba i se înțepenea şi se simțea ciudat. Şi totuşi îşi dădu seama că Aaron renunțase la timpul său liber şi deseori a amânat să-şi facă treburile lui tocmai ca să o poată ajuta pe ea. Se lupta cu sine ca să poată produce cuvintele potrivite prin care să-şi exprime mulțumirea pentru ajutorul inestimabil pe care el i l-a oferit cu atâta bucurie.

Când dintr-o dată el începu să chicotească.

Ea îl fixă cu privirea.

– Găseşti că e ceva amuzant?

El îşi aşeză cotul pe cutia de deasupra.

– Cred că nu. Dar ştii, mă gândeam că în loc să-mi mulţumeşti tu poate ar trebui să-ţi mulţumesc eu. Până la urmă, tu ai fost cea ocupată precum o albină pentru băieţii noştri care poartă ziarele. Ochii îi erau plini de admiraţie, iar inima ei tresări cu emoţie.

– De ce faci asta Isabelle?

Ridicând bărbia, a răspuns sincer.

– Am fost crescută să înţeleg că trebuie să porţi grija celor nevoiaşi.

Nişte cute de nedumerire îi brăzdară fruntea, însă ochii arătau că a înţeles ceva.

– Deci faci toate astea—a dat din mână arătând înspre rândurile de cutii—din datorie?

– Bineînţeles.

– Uneori mă faci să nu mai înţeleg nimic, domnişoară Standler.

Ea îşi înclină capul şi o şuviţă de păr se desprinse din coadă încolăcindu-se în jurul bărbiei. A împins şuviţa neascultătoare înapoi la locul ei.

– Vă zăpăcesc?

– Da. Lucrai ca şi menajeră când te-am cunoscut, dar nu te comportai ca niciuna dintre menajerele pe care le-am cunoscut eu până acum. Tocmai ai spus că ai fost crescută să te îngrijeşti de cei nevoiaşi, dar sunt unii care ar spune că şi tu faci parte din categoria asta, având în vedere camera în care locuieşti şi slujba pe care o ai. Aşa că . . . A ridicat mâna în semn de nedumerire. Cum îţi explici asta?

Întrebarea lui Aaron i-a reamintit cu durere de schimbările mari care au avut loc în viaţa ei.

– Şi, Isabelle, de ce porţi doar rochie neagră? După cine ţii doliu? Pierderea cuiva apropiat . . . sau a ceva—poate a unui mod de viaţă?

Privirile li se întâlniră. Un val de căldură îi porni înspre obraji şi îşi dorea să se poată ascunde.

– Aaron, eşti băgăcios.

A făcut un pas înapoi şi şi-a vârât mâinile în buzunarele de la pantaloni.

– Presupun că sunt. Îmi cer scuze dacă te-am făcut să te simţi incomod.

Ea îi întoarse spatele şi suspină.

– Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Câteodată nu. . . nu ştiu nici eu după ce anume îmi pare rău mai mult.

Ultimele cuvinte au sunat ca şi o şoaptă marcată de durere.

– Isabelle . . .

Înainte ca el să mai poată spune ceva ea trase aer în piept, bătu din palme şi îi spuse:

– Ei bine, mai am multe de făcut pe-aici, *îţi mulţumesc*—se chinui să zâmbească—pentru ajutor, dar după cum îţi spuneam, poţi merge să te ocupi de lucrul tău. Vreau să aranjez izmenele acestea pe mărimi înainte de cină. I-am spus lui Petey să vină diseară cu toţi băieţii de pe străzi la magazie ca fiecare să poată primi o pereche.

Aaron se îndrept înspre uşă.

– E un gest frumos ceea ce faci.

Având braţele încărcate cu izmene, Isabelle ridică privirea.

– Da, ştiu.

Ceva străluci în ochii lui Aaron—nu aprobare, cu siguranţă, mai degrabă ceva indescifrabil. Ceva asemănător cu îngrijorarea. Dar înainte să îl poată întreba, el ieşi din cameră.

19

Maelle
Shay's Ford, Missouri
Martie, 1903

Maelle stătea picior peste picior în interiorul căruței în timp ce își servea prânzul obișnuit, brânză și biscuiți. Ploaia cădea încet pe lângă deschizătura din spatele căruței, aducând înăuntru miresmele de pământ ud, de iarbă proaspătă și o tentă de pește. Ploaia nu a început în acea dimineață până nu a terminat ea de livrat pozele—ultimele pe care intenționase să le facă în Shay's Ford. După cât de înnorat era cerul părea că va ploua toată ziua, vreme pe care nu îi făcea plăcere să călătorească. Dar pentru moment se afla în interiorul căruței, protejată de ploaie, iar Samson era și el uscat în grajd, câteva străzi mai jos, așa că nu avea motive să se plângă.

Își mai vârî un biscuite în gură în timp ce în depărtare se auzi un bubuit înfundat de tunet, care Maellei îi păru că sunt niște roți de lemn care treceau peste piatra cubică. Cu puțin timp în urmă văzu trăsura lui Jackson parcând după colț. În fiecare zi de când sosise în oraș îl văzuse intrând și ieșind din biroul de avocatură. Văzându-l în trăsura aceea elegantă a făcut-o să priceapă un lucru. Crezuse că ar fi trebuit să-și dea seama după hainele elegante și după profesia de avocat că este un bărbat căpătuit, dar trebuise să vadă trăsura cu acoperiș din piele pentru ca mintea ei să îi confere acest statut.

În anii în care călătorise cu Richard fotografiase mai multe familii cu stare decât putea spune. Însă niciodată nu învățase să îi agreeze. Fiecare dintre aceste familii îi aducea aminte de cuplul acela înstărit care îi luase surioara din brațe și o dusese departe. Strângea din ochi

încercând să-şi amintească numele acelei familii. Shambler? Stamber? Oftă frustrată.

Cu toate că era hotărâtă să şi-l amintească, incapacitatea de a-l scrie—şi interdicţia lui Richard de a vorbi despre asta—îi şterse numele din memorie. Deschise ochii şi privi bucata de brânză din mână. Nu-şi putea aminti numele lor, dar îşi putea aminti comportamentul lor atunci când au luat-o pe Molly. Fusese nemilos. Cei înstăriţi nu aveau suflet.

Muşcă dintr-o bucată de brânză, iar gândul îi zbură din nou la Jackson. Cu siguranţă că era un bărbat înstărit, dar era el şi fără suflet? Părea foarte preocupat de copiii defavorizaţi. Discursul pe care îl ţinuse în parc fusese înflorit, dar în acelaşi timp părea sincer. Îi oferise un loc ferit unde să parcheze căruţa şi acces nelimitat la clădirea în care era biroul lui. Poate totuşi nu era nemilos.

Mestecând ultima bucată de brânză întinse mâna după haină. O ţinu deasupra capului în timp ce cobora din căruţă şi apoi se îndreptă spre intrarea din faţă a clădirii, de unde putea privi dincolo strada şi până în parc. Prin perdeaua transparentă de ploaie putea vedea platforma din lemn unde Jackson îşi ţinuse prelegerea atât de elocvent în faţa publicului. Revăzu imaginea cu ochii minţii. Faţa plină de pasiune a lui Jackson, sprâncenele încordate de concentrare şi mâinile ridicate în semn de implorare. Îi păsa, cu siguranţă, de copiii de care vorbea. Dorea să facă o schimbare în viaţa acestora.

Ţâşnind pe partea cealaltă a drumului se îndreptă spre movila unde îşi amplasase aparatul de fotografiat. Un zâmbet i se aşternu pe faţă când îşi aduse aminte de bărbatul încruntat şi de femeia cu voce ascuţită. Se simţise bine să stea pe acea platformă de lemn şi să le spună cât de ridicoli erau. Dacă ei ar fi văzut ceea ce văzuse ea de-a lungul anilor, atunci poate şi-ar fi pus preocupările neînsemnate deoparte şi i s-ar fi alăturat lui Jackson în lupta sa.

– Ai grijă de cei mici.

Vocea tatălui ei de demult încă îi răsuna în minte. Maelle a închis ochii pentru un moment, luptându-se cu lacrimile care însoţeau acea amintire. Nu a încercat ea să aibă grijă de cei mici? În câte bătăi se implicase ca să îi apere pe cei mici de băieţii mai mari? Nu ţinuse evidenţa, dar cu siguranţă avea un număr impresionant de bătăuşi pe

care îi trântise la pământ. Richard nu era de acord ca ea să se bată—mai ales după ce aflase că era fată—, dar ea se simțea obligată să asculte de ultimele instrucțiuni ale tatei.

Iar acum cuvintele lui Jackson păreau să o atragă într-o altă luptă pentru cei mici. În lupta cu legislația și politicienii. Suspină mâhnită. Nu avea să rezolve nimic aici cu bătaia. Va fi nevoie de ceva mai mult. Va trebui ca mai mulți oameni să lucreze împreună. Va fi nevoie de dovezi cu privire la vătămările la care aceştia sunt supuşi.

Îşi îndreptă spatele. Avea dovezi. Fotografiile. Avea cu zecile, făcute la diferite locuri de muncă de pe teritoriul Statelor Unite. Le păstrase în una de cutiile de trabucuri ale lui Richard pe care aceasta o aruncase şi acum le scoase ca să se roage pentru chipurile imprimate pe hârtie. Dar acum putea face mai mult decât să se roage. Acum putea da fotografiile cuiva care să facă mult mai multe cu ele.

Maelle i-a lăsat lui Jackson o jumătate de oră ca să se instaleze înainte de a intra în biroul de avocatură şi de a merge la uşa lui cu cutia pentru trabucuri sub braț. Fără să-şi ceară permisiunea de la secretara iscoditoare, a ridicat pumnul şi a început să bată în uşa încadrată în panel.

– Intră, o invită cu o voce serioasă.

A deschis uşa şi traversă încăperea până la biroul unde Jackson ştergea nişte pagini pătate cu cerneală, ajutându-se de o batistă cu pete de cerneală.

– Un accident?

A răsuflat zgomotos.

– Sigur nu aş face aşa ceva intenționat.

S-a abținut să nu râdă.

– Nu. Presupun că nu. A înclinat capul ca să se poată uita la foi. „Se pare că va trebui să le refaci.

El a şuierat zgomotos.

– Da. De parcă aş avea timp să le refac. Ei bine . . . Aruncând batista la o parte se lăsă pe spate şi îşi încrucişă brațele. Cu ce te pot ajuta în această după-amiază mohorâtă?

Ea trânti cutia de trabucuri pe birou în fața lui Jackson.

– Ar fi mai bine să întrebi ce pot face *eu* pentru *tine*.

– În regulă, atunci . . . Aruncă o privire înspre cutia uzată și strângea buzele de curiozitate. Ce poți să faci *tu* pentru *mine*?

Întinzându-se peste birou, cu o mișcare scurtă ea a ridicat capacul cutiei de trabucuri și rămase în așteptare.

Jackson privi în cutie, își arcui sprâncenele și, îndreptându-se de spate, rămase așezat.

– Mike . . . Luă în mână fotografia de deasupra în care era o fetiță desculță, cu un șorț murdar, ce își întindea mânuța spre bobina unei mașinării enorme. Privirea îi rămăsese în continuare ațintită asupra ei în timp ce o punea deoparte; apoi își înclină brusc bărbia și își aruncă din nou privirea asupra cutiei. A întins mâna după încă o fotografie în care era surprins un băiat care dormea buștean pe o bucățică îngustă de podea între două mașinării.

– Tu le-ai făcut pe astea?

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

– Din Maine până în Carolina și în California . . . Unchiul meu îmi dădea voie să exersez pe orice, timp în care mă învăța să folosesc aparatul de fotografiat. Și din moment ce eram copil am ales să fac poze copiilor.

A ridicat o poză făcută unor băieți așezați în rând și care stăteau aplecați peste un fel de horn, după care lovi cu degetele pe fotografie.

– Băieți care lucrează în mină?

Maelle a dat din cap cu o expresie mohorâtă.

– Ei stau acolo toată ziua urmărind cum vine cărbunele pe hornuri în jos. Trebuie să aleagă pietrele. Undeva în cutie e și o poză cu un maistru care lovește un băiat cu o bâtă deoarece a îndrăznit să își ia ochii de la cutie ca să se întindă. Nu a mai spus că același supraveghetor a alungat-o de acolo ridicând bâta în aer.

A dat din cap uitându-se la poză.

– Îți poți imagina cum este să stai așa aplecat zece ore neîntrerupt? Mulți dintre acești copii au cocoașă din cauza aceasta. Ridicând din umeri a adăugat. Dar măcar acești băieți sunt în aer liber. Mulți dintre acești copii lucrează în interiorul minelor inhalând praful de pe cărbuni. Și asta e mult mai dăunător decât cocoașa.

Jackson a privit atent fiecare fotografie în parte, până când le viziona pe toate, iar apoi se lăsă pe spate și se uită la ea uimit.

– Aceste poze sunt incredibile. Şi eu care credeam că băieții noștri care vând ziare o duc rău. Dar acestea . . . A gesticulat, arătând înspre grămada de fotografii. Aceasta e de neimaginat. Copiii nu ar trebi să-și petreacă așa copilăria.

– Așa este. Maelle și-a pus podul palmelor pe marginea biroului. Mi-am petrecut copilăria ca și ucenic al unchiului meu. Dar mi-a mers bine—nu m-a muncit niciodată până la epuizare, nici nu s-a purtat rău cu mine. M-a învățat să citesc și să scriu și am învățat meserie, ceea ce îmi permite să mă întrețin acum că unchiul meu . . . a murit. Am dus cu mine peste tot pozele astea, ani în șir. Le-am folosit ca să-mi aduc aminte să mă rog pentru acești copii. Dar acum le pot folosi pentru ceva mult mai bun.

Jackson a scos un chiot când se ridică din scaun. Ocolind biroul din trei pași a început să o îmbrățișeze.

– Ești minunată!

Inima i s-a ridicat până în gât. Cu un strigăt de atenționare a împins cu mâinile tare către pieptul lui. El i-a dat drumul instantaneu. Ea s-a dezechilibrat, dar și-a recăpătat stabilitatea rapid și era foarte preocupată să-și aranjeze cămașa, refuzând să se uite la el, cu toate că îi simțea privirea confuză.

Au trecut câteva momente pline de tensiune în timp ce ea își pipăia nasturii de la cămașă, iar el stătea nemișcat lângă biroul lui. Apoi, în cele din urmă, el se întoarse încet în spatele biroului și rămase acolo cu degetele așezate pe suprafața din lemn.

Ea își ridică fața ușor și îl privi printre gene.

– Te rog să-ți ții mâinile acasă. Cu bună știință a rostit cuvintele încet, pe un ton aproape prietenos, dar era sigură că avertismentul a fost auzit.

– Îmi cer scuze, doar voiam să-ți mulțumesc pentru . . . Vocea lui răgușită se stinse încet și apoi clătină din cap. Nu am vrut să te supăr cu ceva.

Ea trase adânc aer în piept și expiră treptat, încercând să se liniștească. A dat din cap în semn de aprobare înainte să arate înspre pozele împrăștiate.

– Oare vor fi acestea îndeajuns de reprezentative pentru politicienii care trebuie să schimbe legile?

Jackson își coborî privirea.

– Mike, ești sigură că vrei să te desparți de aceste fotografii?

Privirea lui pătrunzătoare îi produse fiori pe șira spinării. Făcând un pas înapoi a spus:

– Sunt sigură. Exact cum ți-am spus, le foloseam doar ca să mă rog. Dar acele imagini . . ., își lovi ea tâmpla cu degetele, sunt și aici în același timp. Și împreună cu acele imagini și alte amintiri care sunt tot la fel de greu de șters. Ea înghiți în sec. Mă pot ruga și fără fotografii.

Jackson a dat aprobator din cap. Așezând fotografiile pe birou i-a zâmbit cumva reținut.

– Îți mulțumesc Mike.

– Cu plăcere. Ea s-a întors înspre uşă. Ar fi mai bine să plec. Ai grijă de tine Jackson şi îți mulțumesc încă o dată pentru ospitalitate.

– Stai un pic. Dădu să ocolească biroul, dar se opri. Pleci din oraş?

Cu mâna aşezată pe clanță a dat uşor din cap.

– Da.

– Dar eşti aici de . . . cât timp? Trei săptămâni?

– Da.

– Dar nu mai sunt fotografii de făcut?

Maelle oftă.

– Jackson, trăiesc într-o căruță pentru că sunt fotograf *ambulant*. Ei bine, a sosit momentul să pornesc la drum.

– Dar dacă pleci acum o să ratezi oportunitatea de a surprinde o filă importantă din istorie.

Tonul său zelos a făcut-o să se oprească în loc.

– Ce oportunitate?

S-a mai apropiat cu doi paşi, dar a păstrat totuşi o distanță de câțiva paşi.

– În data de unsprezece aprilie mai mulți proprietari de ferme se vor întâlni în Shay`s Ford pentru a discuta posibilitatea de a sprijini financiar un posibil nou membru al Casei Reprezentanților din Missouri. Dacă va fi ales, acest reprezentant plănuieşte să-şi folosească poziția ca să schimbe legislația în vederea excluderii muncii prestate de către copii.

Jackson înşfăcă o poză şi o flutură.

– Dacă lucrurile merg după cum am plănuit, aceste fotografii vor fi într-o zi doar o amintire urâtă din trecut şi nu o realitate a prezentului. Şi tu ai putea fi cea care să o surprindă pentru paginile de istorie.

Furnicătura atât de cunoscută la cap arăta că era interesată. Îşi umezi buzele gândindu-se la ceea ce spunea Jackson.

S-ar părea că el a luat tăcerea ei drept o lipsă de interes deoarece îşi ridică braţul şi o imploră:

– Atunci nu vrei măcar să nu pierzi oportunitatea de a mai avea nişte publicaţii în *Shay's Ford Progress*? Ai un portofoliu cu ce ai lucrat până acum, nu?

Un zâmbet uşor a început să-i tremure pe buze. Jackson avea să fie impresionat de „portofoliul" ei. Ea îşi drese vocea.

– Desigur. Am folosit mai multe cutii de trabuc.

Pe Jackson l-a cuprins râsul.

– Observ că ai un sistem foarte interesant.

– Simplu dar eficient.

– Iar între timp, a continuat el, cu siguranţă mai sunt destule familii care pot profita de serviciile tale.

Jackson era un bun avocat—reuşise să o convingă, ceea ce era o mare realizare. Spuse cu un oftat:

– În regulă, domnule Mare Avocat. O să mai stau până la întrunirea dumneavoastră. O nouă apariţie în ziar poate fi o frumoasă adăugare la colecţia mea de articole din cutia de trabucuri. Şi oricum, mai am o parte din oraş pe care nu am vizitat-o încă.

Cartierul celor mai avuţi . . .

Jackson zâmbea. Cu mâna pe clanţă, Maelle încuviinţă privind înspre cutia de trabucuri de pe birou care stătea deschisă deasupra paginilor pătate cu cerneală.

– Să ai grijă de micuţii mei, spuse ea, şi apoi ieşi pe uşă.

20

Molly,
Shay's Ford, Missouri
Aprilie, 1903

Isabelle se uita cu jind la ultima bucățică de pâine cu scorțișoară din farfuria ei. Gustul minunat de mirodenii de pe limbă o făceau să vrea să înșface bucata și să o mănânce. Toți membrii familiei Rowley își goleau farfuriile la fiecare masă. Domnul Rowley chiar folosise o bucată de pâine ca să adune firimiturile, lăsându-și farfuria ca și cum nici nu ar fi fost folosită.

Doamna Rowley a întins mâna după farfuria goală a lui Aaron.

– Ai terminat?

– Da, doamnă, vă mulțumesc.

Isabelle se uită la Aaron, care s-a ridicat și i-a dat un sărut mamei sale pe obrazul durduliu. Gestul familial și plin de afecțiune îi provocă preț de o secundă o dorință mult mai puternică în inimă.

Doamna Rowley se adresă apoi Isabellei.

– Ai terminat și tu?

Isabelle a oftat împingând ușor farfuria.

– Da. Chiflele dumneavoastră cu scorțișoară sunt cele mai bune pe care le-am mâncat vreodată.

Doamna Rowley și-a dus mâna la gât de bucurie.

– Îți mulțumesc! Nu vrei să mănânci și bucata aceea?

Isabelle se așeză dreaptă în scaun și își puse mâinile în poală.

– Mama m-a învățat că este un semn de stângăcie și de lăcomie să îți golești farfuria.

Domnul Rowley se înecă cu cafeaua și repede Aaron îl bătu ușor pe spate. Doamna Rowley se îmbujoră toată la față. Puse farfuria Isabellei deasupra celei a lui Aaron.

– Ei, pe aici dragă, încercăm să nu irosim mâncarea. Aşa că nu te îngrijora că vei părea lacomă. Dacă mâncarea are gust bun şi ți-e foame, mănâncă.

Isabelle îşi umezi buzele uitându-se la doamna Rowley cu capul plecat.

– Voi . . . voi încerca să îmi aduc aminte.

Femeia mai în vârstă îşi relaxă fața şi îi zâmbi. Punând deoparte grămada de farfurii a atins umărul Isabellei.

– Îmi cer scuze că te-am dojenit. E evident că ai fost crescută mai altfel față de neisprăvitul meu de aici.

Ea îi trimise un zâmbet tachinator lui Aaron care i-a răspuns trăgându-i din ochi.

– Cu toții învățăm să trăim unii cu ceilalți şi cu ajutorul lui Dumnezeu ne vom descurca foarte bine.

Buzele Isabellei formau un zâmbet şovăielnic.

– Presupun că da.

Doamna Rowley îi zâmbi larg.

– Poate mai diseară dacă e mai liber putem urca să îți arat cum se fac chiflele. Aşa că o dată ce vei fi la casa ta te vei mai putea bucura de ele.

Împingând scaunul în spate, Isabelle i-a spus.

– Vă mulțumesc pentru ofertă, dar nu văd rostul. Cu siguranță voi avea un bucătar care să se ocupe de mâncare.

În momentul în care a terminat de rostit cuvintele şi-a dat seama cât de nerecunoscătoare şi de îngâmfată a părut. Obrajii i s-au roşit. S-a lăsat înapoi în scaun şi-a acoperit fața cu ambele mâini, suspinând înfundat.

Nişte brațe calde şi puternice au cuprins-o, iar vocea tandră a doamnei Rowley îi şopti:

– Spune-ne ce te supără, Isabelle. Vrem să te ajutăm dacă putem.

Ascunzându-şi încă fața în spatele palmelor tremurânde a dat din cap cu înverşunare.

– Nimeni—nimeni nu mă poate ajuta.

Cu un gest fin i-a apucat mâinile şi i-a descoperit fața, iar Isabelle se trezi în mijlocul privirilor pline de compătimire a întregii familii Rowley.

Aaron se apleca înainte.

– Isabelle, de ce te afli tu în Shay`s Ford? Ce te-a adus aici?

Ea se îndreptă în scaun eliberându-se din îmbrățișarea doamnei Rowley și o fixă cu o privire aprigă.

– Nimic nu m-a *adus* aici. Am fost *obligată* să vin aici împotriva voinței mele.

– Obligată? A întrebat-o doamna Rowley. Să vii în Shay`s Ford?

Isabelle a apucat mâna femeii.

– Fratele meu m-a dat afară din casă după ce au murit părinții noștri. Logodnicul meu a rupt logodna cu mine, m-a alungat și m-a umplut de rușine. Ei spun—ei spun că eu nu sunt Isabelle Standler. Ei spun că sunt o orfană pe nume Molly Gallagher, dar nu sunt! Vă spun eu, nu sunt!

Domnul și doamna Rowley se uitau unul la celălalt. Domnul Rowley a dat din cap și a scos un sunet de nelămurire.

– Va trebui să o iei un pic mai încet. Nu cred ca am înțeles bine.

Lacrimile îi invadară ochii Isabellei. Le-a șters repede cu mâna.

– Eu am fost crescută în Kansas City, în zona Chesterfield. După expresiile lor și-a dat seama că nu știau nimic de Chesterfield. Așa că ea le-a oferit un scurt exemplu. Tatăl meu a fost unul dintre fondatorii Căii Ferate Continentale de Vest.

Doamna Rowley s-a așezat din nou în scaun.

– Magnat al căilor ferate? a cloncănit ea apăsându-și cu o mână corsajul. Atunci nu e nicio mirare că te comporți precum o prințesă.

Isabelle zâmbi și trecu repede mai departe.

– Când el și mama mea au murit în explozia de pe vasul cu aburi, fratele meu, Randolph, a preluat conducerea afacerii de familie. În același timp m-a și dezmoștenit.

Bărbia a început să-i tremure, iar în acel moment nu se putea hotărî dacă era furioasă sau revoltată.

– El mi-a dat o Biblie care aparținuse unei familii numite Gallagher. Randolph susține că sunt unul dintre copiii familiei Gallagher menționați pe coperta Bibliei. De asemenea, mi-a arătat o serie de hârtii pe care le-a dobândit și care dovedesc că eu nu m-am născut în familia mea, ci am fost adoptată de mică. Sunt sigură că toate acele acte sunt falsuri născocite de Randolph ca să pună mâna și pe partea mea

de avere, dar nimeni nu mă crede. Când logodnicul meu a aflat că nu voi mai avea parte de moştenirea promisă a anulat nunta. Apoi el—Ea a făcut o pauză strângând din buze. Mi-a sugerat ceva imoral în locul căsniciei. A ridicat bărbia. Eu am refuzat.

– Fată cuminte. Doamna Rowley o mângâie pe umăr plină de empatie.

Trăgând aer adânc în piept, Isabelle a continuat.

– Singura alternativă care mi s-a oferit a fost să vin în Shay`s Ford şi să fiu menajeră în casa unui investitor, partener de afaceri cu tatăl logodnicului meu. Nu aveam unde să mă duc, aşa că am acceptat postul cu multă reţinere. Isabelle se cutremură. Era o situaţie deplorabilă. Dumneavoastră m-aţi salvat de acolo dar . . . Au năpădit-o lacrimile din nou.

De jos se auzi o bătaie. Cu toţi au tresărit, iar domnul Rowley a sărit în picioare.

– Clienţii bat la uşă. Trebuie să deschidem.

Aaron veni în urma lui.

– Te ajut eu, tată.

Dar domnul Rowley l-a oprit cu mâna lui mare.

– Nu. Tu stai aici—şi ai grijă de Isabelle. Pot să mă ocup singur de lucruri pentru o vreme.

Aaron se aşeză din nou şi îi zâmbi să o încurajeze.

– Continuă. Te ascultăm.

O lacrimă îi brăzdă obrazul Isabellei.

– Dar eu nu am ce căuta aici. Apăsa cu mâinile pe inimă şi avea o expresie înflăcărată. Am siguranţa că sunt Isabelle Standler, dar Biblia aceea mă umileşte prin ideea că aş fi Molly Gallagher. Mi-e aşa de dor de casa mea din Kansas încât simt o durere constantă în inimă şi totuşi nu mă pot întoarce până când fratele meu nu încetează cu acuzaţia că nu aş fi sora lui. Şi singura modalitate prin care o face este cu dovezi incontestabile. Însă cum pot dovedi că lucrurile nu stau aşa? Suspină adânc. Totul este atât de disperat.

– Nu este disperat, a spus Aaron. Cred că ştiu cum o putem dovedi.

Isabelle se uita cu ochi mari la Aaron.

– Cum? Cum o putem dovedi? Spune-mi! Şi-a dat seama de tonul poruncitor din voce, dar s-a încăpăţânat să nu-şi ceară scuze.

Aaron a ridicat din umeri.

– Am un prieten—Jackson Harders—care este avocat. El se poate uita peste hârtiile de care spuneai şi să vadă dacă sunt adevărate sau nu.

Isabelle îşi coborî privirea.

– Ai un prieten avocat?

Îl insultase, dar aceasta era cea mai mică dintre grijile ei în acel moment.

– Crezi că ar putea vorbi cu mine astăzi?

Aaron o privi cu fruntea încruntată.

– Probabil. Dar tu lucrezi astăzi, mai ţii minte?

Isabelle îşi lăsă capul în jos. Bineînţeles. Avea lucruri de făcut. Părinţii o învăţaseră să îşi onoreze responsabilităţile. Indiferent cât de disperată era să obţină răspunsurile în acel moment nu putea să îi lase pe soţii Rowley fără ajutor.

Cu capul încă plecat, admise.

– Ai dreptate Aaron. Am de lucru. A înnăbuşit oftatul care dorea să iasă şi a ridicat privirea. Crezi că data viitoare când îl întâlneşti ai putea să îl întrebi de o posibilă întrevedere cu el?

El încuviinţă din cap.

– Da, pot face asta. Mă întâlnesc cu el în fiecare vineri după-amiaza.

Isabelle nu îşi putea imagina ce treabă putea avea fiul proprietarului unui magazin cu un avocat—care să necesite o întâlnire săptămânală—dar nu avea să fie indiscretă. Vinerea era doar la două zile distanţă. Putea aştepta atât.

– Îţi mulţumesc. Ridicându-se în picioare şi-a îndreptat umerii. Îmi cer scuze că v-am împovărat cu problemele mele personale. Vă asigur că nu se va mai întâmpla. Îl voi lăsa pe prietenul acesta al dumneavoastră, avocat—s-a forţat să zâmbească—să se ocupe de aceste lucruri de acum încolo.

Aaron şi doamna Rowley se priviră. Isabelle a văzut tristeţe în ochii lor, iar inima i s-a strâns ştiind că preocuparea lor pentru ea era adevărată.

Doamna Rowley a întins mâna şi a mângâiat braţul Isabellei cu vârful degetelor.

– Draga mea trebuie să-ţi spun . . . tu ai nevoie mai mult decât un avocat.

Isabelle a înţepenit. Nu avea nevoie să i se aducă aminte de nenumăratele lucruri de care avea nevoie. Un avocat, da—dar avea nevoie de asemenea de casa ei, să i se redea locul în familie, să se întoarcă la viaţa pe care o ducea în Kansas. Căldura momentelor de dinainte s-a risipit şi ea a deschis gura ca să protesteze la observaţia insensibilă a femeii.

– Ai nevoie de Mântuitor!

Simpla afirmaţie a doamnei Rowley a făcut inima Isabellei să se zbată şi nu ştia de ce.

Aaron se ridică şi se uită în ochii Isabellei.

– Isabelle, înainte să cobori ne dai voie să ne rugăm pentru tine?

Isabelle s-a depărtat de scaunul ei şi a apucat spătarul subţire. Pastorii se rugau în biserici şi domnul Rowley se ruga înainte de masă, la fel cum făcea şi tatăl ei la ocazii deosebite precum Crăciunul sau când oaspeţi importanţi erau prezenţi. O rugăciune rostită dimineaţa părea nelalocul ei . . . şi cu toate acestea, dintr-un motiv anume, dorea ca Aaron şi doamna Rowley să se roage pentru ea. Aaron a înconjurat masa şi s-a pus între cele două femei. Luând mâna mamei sale a întins mâna liberă Isabellei. După un moment de ezitare ea l-a luat pe Aaron de mână. Apoi doamna Rowley a luat-o de cealaltă mână astfel că au format un mic cerc. Cei doi membri ai familiei Rowley şi-au plecat capetele, iar Isabelle le-a urmat exemplul, închizându-şi ochii şi ascultând cum Aaron mijlocea la Domnul pentru ea.

– Tată ceresc, Îţi mulţumim că eşti Dumnezeul căruia Îi pasă de toate nevoile noastre. Isabelle are nevoie să ştie adevărul despre trecutul ei. Tu cunoşti adevărul, Dumnezeule, astfel Te rugăm să o ajuţi să afle şi ea adevărul despre cine este şi . . . care este căminul ei.

Auzise ea cu adevărat o întrerupere în ceea ce spusese Aaron? Isabelle se lupta cu dorinţa de a deschide ochii şi de a se uita dacă arăta tot atât de afectat pe cât auzise din vocea lui.

– Dumnezeule, Tu ai un plan perfect pentru viaţa Isabellei. Mă rog să o ajuţi ca să îşi găsească rostul în viaţă şi să-i dai înţelepciunea ca să-Ţi urmeze călăuzirea. Amin.

Inima Isabellei bătea foarte tare. Dumnezeu avea un plan pentru viața ei? Lui Dumnezeu Îi păsa . . . de *ea*? Ea şi-a ridicat capul şi i-a zâmbit lui Aaron nedumerită.

– Chiar crezi că Dumnezeu are un plan pentru viața mea?

Aaron a dat din cap foarte nerăbdător.

– Bineînțeles că are. Psalmul 139 ne spune că toate zilele vieții noastre au fost rânduite în cartea Sa înainte ca vreunul din noi să fi existat. El are un plan cu privire la fiecare dintre noi.

– Cu siguranță are, a intervenit doamna Rowley strângând uşor mâna Isabellei. Şi, draga mea, El aşteaptă doar ca tu să recunoşti că El vrea tot ce e mai bine pentru tine. Asta e cea mai mare dorință a Sa cu privire la fiecare dintre noi—ca noi să urmăm căile Sale.

Isabelle îşi muşcă buza, iar sprâncenele îi erau strânse de nedumerire. Toate aceste idei erau noi pentru ea . . . şi ciudate. Nu i se părea bine ca Dumnezeu să spună unui om unde să meargă sau ce să facă. Cu toate aceste, în acelaşi timp, tânjea după cineva mai înțelept care să îi dea indicații şi să o ghideze pe drumul cel bun.

Ea a dat din cap.

– Îți mulțumesc pentru rugăciune Aaron. În acel moment şi-a dat seama că el încă o mai ținea de mână, astfel că şi-a eliberat-o şi a pus-o pe inimă, care îi bătea foarte tare.

– Dar în acest moment drumul meu îl reprezintă scările care duc în piață. Cu siguranță domnul Rowley are deja nevoie de ajutorul meu.

Doamna Rowley îşi duse mâinile la față.

– O Doamne! L-am lăsat pe săracul Ralph singur acolo prea multă vreme. Gesticulă din mâini către cei doi. Voi doi mergeți jos. Eu o să spăl vasele astea.

Aaron arătă înspre scări, iar Isabelle o luă înainte spre nivelul inferior, în totală armonie cu zgomotul paşilor săi de pe trepte din urma sa şi cu fâşâitul mâinilor sale aspre de pe balustradă. Îşi amintea cum s-au simțit bătăturile aspre pe mâna ei mai fină când s-au ținut de mână la rugăciune, părul moale de pe ceafă o furnică la acest gând, ceea ce o făcu să vrea să-şi grăbească paşii ca să scape de sentiment. Dar în acelaşi timp, o parte din ea dorea să încetinească pentru ca să poată explora mai mult acea senzație. De ce avea ea acele zile atâtea sentimente contradictorii? Rugăciunea lui Aaron—pentru ca Dumnezeu să-i dea

înţelepciune ca să accepte călăuzirea Sa—îi stimulau simţurile. Dacă Dumnezeu îi va răspunde, oare încotro va trebui să se îndrepte?

A ajuns la capătul scărilor şi a lua colţul ca să intre în piaţă dându-i voie lui Aaron să treacă pe lângă ea. L-a privit cum s-a dus drept lângă tatăl lui şi preţ de câteva momente i-a privit pe cei doi cum, obişnuiţi unul cu celălalt, îşi văd fiecare de treabă.

Niciodată nu şi-a imaginat în anii copilăriei ei că va ajunge în situaţia aceasta. Şi totuşi, în ciuda tuturor, şi-a găsit un rost aici—să îi ajute pe băieţii de pe străzi care vând ziare. Să o fi condus Dumnezeu spre acest loc?

Scuturând uşor din cap a înlăturat acest gând. Gelozia lui Randolph şi lăcomia lui Glenn fuseseră forţele care au adus-o în Shay`s Ford. Nimic altceva decât alegerile egoiste a doi bărbaţi au provocat această schimbare în viaţa ei. Dar în timp ce-şi punea un şorţ de lucru peste rochia neagră, Aaron a ciocnit două borcane din sticlă care i-au amintit de clopotul de la biserică. Acel sunet a fost cel care a dus-o la serviciul divin unde i-a întâlnit pe soţii Rowley care i-au oferit de lucru aici la piaţă. Încerca cu stângăcie să lege şorţul. Dumnezeu pusese la cale acel şir de evenimente sau a fost pur şi simplu norocul? Respira foarte sacadat în timp ce tot felul de gânduri îi treceau prin cap. Această familie îi oferise un adăpost şi un loc de muncă, iar acum Aaron se oferise să vorbească cu un avocat pentru ea—ca să vadă o modalitate prin care ea să-şi recapete statutul social şi căminul. S-ar putea ca în curând să meargă înapoi în Kansas.

A terminat de legat funda şi îşi aranja şorţul pe coapse, timp în care se postă în spatele tejghelei. După muncă şi-a pus în minte să citească Psalmul 139 în Biblia familiei Gallagher.

Dar când privirea i-a alunecat asupra lui Aaron aplecându-se să îl îmbrăţişeze pe Petey, care mai mult ca sigur intrase să bea o ceaşcă de cafea, a simţit cum inima îi tresare. Dintr-o dată, gândul că va pleca din Shay`s Ford îşi pierdu din farmec.

21

Vă mulţumesc pentru aceste izmene domnişoară.

Băiatul îi zâmbi Isabellei. Rana de pe obraz părea chiar mai profundă acum că avea faţa curată, mulţumită găleţii şi cârpei Isabellei. Isabelle se uita la băiat, care nu putea avea mai mult de zece ani şi îl frecă cu mâinile în sus şi-n jos pe materialul moale din bumbac ce îi acoperea coastele slabe. La vederea acestora simţi cum pieptul i se strânge ca apăsat de o mare greutate, îşi întoarse privirea şi spuse brusc:

– Ei bine, doar să nu i le vinzi cuiva.

Auzise deja de doi băieţi care îşi vânduseră hainele pentru mâncare.

– Dacă ţi-e foame, vino la piaţă şi o să am grijă să primeşti ceva.

Băiatul dădu din cap aprobator, zâmbetul scoţând la iveală un dinte lipsă.

– O, n-o să le vând, vă promit! E primul cadou pe care l-am primit, din câte îmi aduc aminte. N-o să le vând, nici gând!

Primul cadou pe care îl primise . . . o pereche de izmene. Isabelle îl însoţi pe băiat până la un pat de paie fără acoperitoare şi se gândi la toate darurile minunate cu care o copleşiseră părinţii ei când era mică. Se gândise vreodată cât de norocoasă—cât de răsfăţată—îi fusese copilăria? Aceşti copii îi schimbaseră perspectiva asupra lumii şi nu era sigură că îi plăcea. Se hotărâse că, odată reîntoarsă acasă în Kansas City, va continua să caute astfel de copii şi să-i ajute. Băiatul se întinse pe pat

şi Isabelle îi acoperi trupuşorul sfrijit cu o pătură groasă de lână. Acesta căscă şi îşi trase pătura până la bărbie.

– Vă mulţumesc, domnişoară.

Isabelle îl mai privi preţ de câteva momente întrebându-se de unde avea contuzia aceea urâtă. Când îl întrebă, el schimbă subiectul. Nu era îndeajuns că trăia pe străzi—mai trebuia să fie şi abuzat?

Sforăiturile şi sunetul respiraţiilor umpleau camera în momentul în care aproape doisprezece băieţi s-au întins să doarmă. Pe majoritatea Isabelle îi mai văzuse, iar câţiva, precum Petey, erau de-ai casei de când li se spusese de o cameră caldă şi sigură unde puteau dormi. Îi recunoştea pe Petey, Johnsey, Hank, Anders...Şi-a întors privirea spre băiatul cu vânătaia. Ochii i se închiseseră, gura îi era relaxată. Deja dormea dus. Dădu să plece când observă ochii strălucitori ai lui Petey care o urmăreau. Aşezându-se lângă patul lui îşi stăpâni instinctul de a-i da din ochii părul neîngrijit. Nu avea nici un sens să se ataşeze prea tare de aceşti copii de vreme ce avea să plece în curând. În schimb, arătă spre băiatul cel nou.

– Petey ştii cum îl cheamă pe băiatul acela?

Petey dădu din cap, iar părul i se scutură pe creştet.

– Ăăă... Cred că Matt.

Matt—prescurtarea de la Matthew . . . inima Isabellei începu să bată atât de tare încât îi era greu să respire. Ridicându-se repede în picioare, scurt îi ură lui Petey noapte bună şi ieşi din cameră închizând uşa în urma ei. În camera ei înghesuită apucă Biblia şi se aşeză pe marginea patului. Nu mai trebuia să o deschidă ca să-şi amintească numele scrise în interior.

Matthew Gallagher, născut în Dunshaughlin, ţinutul Meath, Irlanda, 1880 . . . Unde era acel băiat acum? Crescuse şi el pe străzi, vânzând ziare ca să supravieţuiască? Fusese el, oare, bătut, învineţit şi forţat să doarmă în frig? Îi arătase cineva măcar o urmă de bunătate?

Traversă uşor spaţiul de podea dintre pat şi lădiţele cu alimente. Dacă ea era într-adevăr Molly Gallagher, trebuia ca undeva să aibă un frate şi o soră. Cel puţin aşa credea. Potrivit documentelor pe care soţii Heaton i le arătaseră, părinţii ei muriseră într-un incendiu. Însă nu i se spusese nimic despre copii,despre Maelle şi Matthew. Poate erau încă în viaţă—poate chiar împreună.

Isabelle se opri în fața biroului și se analiză în oglinda rotundă și crăpată care era agățată de un cui bătut în peretele tencuit. Ochi verzi, păr roșcat . . . potrivit scrisorilor de la tata pentru asta o și aleseseră —pentru cum arăta. Asta însemna că sora și fratele ei nu aveau păr roșcat și ochi verzi?

O dorință subită izvorî în interiorul Isabellei, care aproape o sufocă. Nu era ceva nou. Fiind copil, o experimentase deseori când Randolf era foarte aspru cu ea. Tânjea după dragostea protectoare a unui frate mai în vârstă. Ar fi avut ea parte de ea dacă i s-ar fi permis să rămână cu Matthew?

Oftând, Isabelle se așeză în pat. Nu trebuia să se mai tortureze. Nu hotărâse odată că ea nu era Molly Gallagher—că se comisese o greșeală și că dorea să o îndrepte?

Dintr-o dată în minte îi răsunară cuvintele pe care le citise în ziua când clopotele de la capelă au încurajat-o să intre la slujbă. *„Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte . . .”* Cât de mult își dorise să cunoască siguranța unei familii, a unui protector, sau chiar a lui Dumnezeu.

– Cine sunt eu? șopti ea în liniștea încăperii. Sunt Maelle și Matthew pe undeva? Știu ei ceva despre mine?

Cu toate că rămase ceva vreme în așteptarea unui răspuns, acesta nu veni.

Isabelle își apropie degetele și apăsă cu mâna în poală. Aaron stătea liniștit în dreapta ei în scaunul din păr de cal, exact cum stătuse când ea îi explicase cum ajunsese la Shay`s Ford și să lucreze la familia Rowley. Acum așteptau până Jackson Harders va fi examinat cu atenție fiecare document în parte, cu sprâncenele lui negre și groase arcutie într-o expresie gânditoare. Acesta deschise coperta Bibliei familiei Gallagher și își trecu degetul peste lista cu nume. Inima Isabellei bătu plină de speranță. Cu siguranță scăparea îi era aproape.

Jackson închise din nou coperta și puse Biblia în vârful teancului de documente. Se uită în ochii ei și ridică o sprânceană.

– Ei bine, domnișoară Standler, dacă aceste documente sunt falsificate, atunci fratele dumneavoastră a apelat la un expert ca să le

contrafacă. Chiar şi cerneala arată învechită adeverind că acele nume au fost scrise cu ani în urmă.

Isabelle simţi cum inima i se prăbuşeşte. Mâinile începură să-i tremure.

– Atunci credeţi că sunt adevărate?

Bărbatul cu păr castaniu ridică din umeri.

– La o primă vedere par a fi în ordine. Aş vrea să le arăt şefului meu ca să văd şi opinia lui.

Aaron îşi aşeză mâna peste pumnii ei încleştaţi. Chiar dacă prietenii mamei ei de-acasă ar fi putut considera atingerea ca nepotrivit de intimă, Isabelle primi bine consolarea pe care aceasta o oferea. Ea se concentră asupra mânii înăsprite de muncă a lui Aaron care le ţinea pe ale ei, înghiţi şi se lupta să îşi reţină lacrimile care o înţepau în ochi.

– Cu toate acestea, continuă tânărul avocat, pot exista nişte demersuri legale care să contracareze evacuarea dumneavoastră neaşteptată din casă. Trebuie să văd testamentul tatălui dumneavoastră ca să hotărăsc dacă măcar o parte din moştenire vă poate fi atribuită.

Ridicându-şi bărbia, Isabelle se uită la Jackson.

– Credeţi că . . . şi dacă se dovedeşte că nu . . . m-am născut cu numele de Isabelle Standler . . . voi putea să îmi primesc moştenirea?

Dacă aceasta era adevărat nu mai trebuia să stea în Shay`s Ford. Ar avea bani să călătorească unde dorea, să-şi cumpere o casă şi să-şi recâştige statutul în elita societăţii. Jackson îşi ridică ambele mâini cu palmele în sus.

– Nu vreau să vă faceţi speranţe prea mari. Am spus că *s-ar putea*. Depinde de cum e formulat documentul.

Îşi lipi mâinile una de cealaltă şi îşi aşeză coatele pe masă, uitându-se la ea cu o expresie întrebătoare.

– Credeţi că e posibil să primesc o copie a testamentului tatălui dumneavoastră?

Isabelle îşi muşcă buza de jos. Ar trimite Randolph o copie? Probabil că nu—nu ar dori să o ajute în nici un fel. Dar într-un moment de optimism se gândi că avocatul tatălui ei ar trimite o copie dacă ar primi un onorariu generos. Moralul i se prăbuşi însă îndată. Ea nu dispunea de prea mulţi bani.

Aaron o întrebă:

– Isabelle, pe cine am putea contacta pentru o copie după testamentul tatălui tău?

Isabelle citi din nou o preocupare autentică pe expresia lui Aaron şi inima i se strânse. Chiar dacă totul avea să se prăbuşească, ea tot avea prietenia lui Aaron. Întorcându-se către Jackson Harders, spuse:

– Sunt sigură că avocatul tatălui meu ar fi dispus să ne pună la dispoziție o copie dacă . . . l-am stimula financiar. Dar eu – înghițind, a tras adânc aer în piept. Am resurse financiare limitate şi nu sunt capabilă să—

– Nu te îngrijora, interveni Aaron mângâind-o pe mâini. Putem să rezolvăm ceva. Nu-i aşa, Jackson?

Jackson îşi ridică umerii întinzându-şi sacoul.

– Bineneţeles. Doar trebuie să vă dați acordul, domnişoară Standler.

Isabele aprobă din cap şi speră să nu fi părut prea doritoare.

– Foarte bine atunci. Jackson scoase o foaie de hârtie şi un stilou cu peniță de aur din partea cealaltă a biroului. Scrieți vă rog numele avocatului tatălui dumneavoastră şi o să-l contactez. Cred ca prin telegramă ar fi cel mai rapid.

Isabelle notă datele cu mâna tremurândă.

– Acum, spuse Jackson brusc punând deoparte adresa, mă voi sfătui cu superiorul meu şi voi trimite un mesager când îmi va comunica opinia sa cu privire la veridicitatea documentelor. Probabil că până la sfârşitul zilei voi avea informația pentru dumneavoastră.

Plină de speranță Isabelle încuviință din cap.

– Vă mulțumesc frumos!

Avocatul se ridică.

– Cu foarte mare plăcere, domnişoară Standler. Sper că situația se va rectifica cu stimulul potrivit.

Isabelle privi teancul de documente şi Biblia de deasupra. Jackson a spus că va trebui să arate documentele superiorului său, dar nu putu să nu întrebe . . . Pot să iau Biblia cu mine? *Nu mi-am dat seama că m-am ataşat atât de mult de această carte mică.*

– Bineînțeles. Jackson o întinse peste birou. El se uită la Aaron. Ne vedem deseară?

Aaron aprobă, părul lui gros căzându-i peste frunte. Şi-l rearanjă folosind mâna ca pieptene.

– La opt fix.

Isabelle îşi muta privirea de la unul la celălalt. Erau atât de incompatibili. Curiozitatea îi spori, însă îşi păstră întrebările pentru ea.

Luând-o pe Isabelle de mână, Aaron o conduse afară din biroul avocatului până în stradă. Păşeau rapid pe grătarul de lemn dinspre piață, picioarele făcând lemnul umed să scârțâie. Ploaia care tot căzuse de o săptămână încetase din fericire, soarele auriu îşi răspândea lumina galbenă, dar pământul umed răcorea aerul. Isabelle strângea la piept Biblia încercând să înlăture frigul.

Aaron aruncă o privire înspre ea.

– Ți-e frig?

Aceste cuvinte simple au reuşit bine să îi surprindă preocuparea.

– Voi fi bine, spuse ea zâmbindu-i uşor. Gropițele lui, în schimb, i-au făcut inima să stea în loc. Derutată de reacția ei ciudată, ea puse o întrebare directă:

– Diseară faci curățenie pentru domnul Harders?

El ridică din sprânceană.

– Curat?

– Da. Ea îşi ridică uşor fusta când se angajară să traverseze strada. Aaron o luă de braț. Scurta atingere de gentleman îi făcu plăcere.

– Ai spus că te vezi cu el diseară la opt fix. Faci curățenie pentru el la fel ca şi pentru biserică?

Aaron râse înfundat.

– Nu. Lucrăm împreună la un proiect de lege ca să luăm copiii de pe stradă şi să-i ducem la şcoală, unde le e locul.

– Proiect de lege?

– Da. Copiii precum Petey care lucrează toată ziua nu au un viitor dacă nu învață să citească şi să scrie. Jackson încearcă să obțină promulgarea unui proiect de lege care să facă ilegală angajarea copiilor. El speră că asta îi va face pe angajatori să plătească adulților un salariu decent care să nu-i mai oblige pe părinți să-şi trimită copiii la muncă, şi în schimb să-i trimită la şcoală.

Isabelle se opri şi se uita țintă la Aaron.

– Nu aveam idee că eşti . . . De ce nu ai spus niciodată nimic?

– Nu ai întrebat. El o ținu de braț cu o expresie serioasă. Isabelle, ceea ce faci tu este minunat. Le dai copiilor haine groase, îi hrăneşti, le

oferi un adăpost . . . Acestea sunt lucruri bune, dar sunt soluţii pentru moment. Dacă aceşti copii vor să se întreţină singuri când vor fi adulţi, au nevoie de şcoală. Asta ne dorim eu şi Jackson.

Isabelle clipea repede, uimită de adevărul cuvintelor lui. Avea dreptate—lucrase vitejeşte ca să aibă grijă de copii, dar ei aveau nevoie de mai mult decât le putea oferi ea.

– Este lăudabil, Aaron. Vă pot ajuta cu ceva?

– Chiar vrei să ne ajuţi? întrebă el neîncrezător.

A luat-o din loc, iar tonul ei se înăspri.

– Bineînţeles că vreau.

– Foarte bine. Vei veni cu mine diseară şi Jackson îţi va da de lucru.

Căldura din ochii albaştri-verzui ai lui Aaron i-au dat curaj să întrebe ceva ce voise de mult.

– Aaron înţeleg de ce vrei să ajuţi copiii. Dar de ce eşti atât de bun cu mine?

Râsul lui a neliniştit-o şi se încruntă.

– Ţi se pare amuzantă întrebarea? Obrajii i se încălzeau pe măsură ce îşi înteţi ritmul paşilor ca să ocolească un vânzător de stradă şi cumpărătorii care se strânseseră în jurul lui.

Aaron o luă din nou de braţ, încetinind-o.

– Nu te purta ca un snoabă cu mine, domnişoară Isabelle, spusese el cu un zâmbet care să o tachineze. Mă întrebam dacă tu crezi că există vreun motiv pentru care să nu fiu bun cu tine?

Isabelle se linişti, respirând adânc.

– Mă nedumereşte, atâta tot. Părinţii tăi mi-au oferit o slujbă când abia mă cunoscuseră. Nu contează că de multe ori sunt obtuză. Nimeni nu mă mustră. Iar acum când ştii că, ajutându-mă să-mi recuperez moştenirea şi statutul din cadrul familiei, ar însemna să pierzi un angajat, tu tot mă ajuţi. Se opri din mers şi se uită fix la figura lui serioasă. De ce faci asta Aaron? De ce eşti atât de amabil?

Cineva a trecut pe lângă cei doi obligându-l pe Aaron să se apropie de ea. Respiraţia lui îi mângâia obrazul în timp ce îi răspunse delicat.

– Biblia ne învaţă să facem altora ceea ce ne place nouă să ni se facă. Dacă aş avea nevoie vreodată de ajutor mi-ar plăcea să cred că cineva îmi va întinde o mână de ajutor. Asta e tot ceea ce încerc să fac pentru tine.

Dar ceva din expresia plină de pasiune a lui Aaron o făcea pe Isabelle să se întrebe dacă nu era ceva mai adânc—ceva mai personal—care îl motiva. Acest gând îi făcu faţa să se îmbujoreze din nou şi îşi mută privirea spre materialul cu imprimeuri de pe pieptul lat al lui Aaron. Îşi dădu seama că ţinea în mâini Biblia cu coperţile roase. Stând pe trotuarul aglomerat cu privirea dulce a lui Aaron încălzind-o din interior, îi întinse Biblia şi îşi mai permise să pună o întrebare.

– Îmi poţi arăta unde se găsesc aceste cuvinte? Aş . . . aş dori să le citesc eu însămi.

Faţa lui Aaron se lumină de entuziasm.

– Bineînţeles că îţi voi arăta. Cum ne întoarcem de la piaţă îţi caut pasajul.

– Îţi mulţumesc.

Isabelle alerga pe lângă Aaron, la fiecare pas mare al lui ea făcea un pas şi încă o jumătate. Faldurile fustei foşneau pe trotuar şi se uita la picioare ca să nu se împiedice în vreo scândură deformată. Pe măsură ce se apropiau de piaţă, Isabelle îşi dădu seama că se schimbă sunetele de pe stradă. Un sentiment de grabă care o făcu să se uite la Aaron îngrijorată, cu toate că nu era sigură ce anume îi provocase neliniştea.

Cu sprâncenele aplecate şi gura strânsă, Aaron se uita atent la ceva în faţă, iar Isabelle îşi întoarse şi privi în direcţia în care Aaron privea fix. Agitaţia de la colţ din afara pieţei îi făcu inima să i se ridice până în gât.

– Aaron, ce—?

Degetele lui i-au cuprins bine mâna şi au tras-o în faţă.

– Haide!

Faldurile fustei Isabellei îi dansau în jurul gleznele făcându-i imposibil să se grăbească. S-a desprins de strânsoare lui Aaron.

– Du-te înainte. Te prind eu din urmă.

Fără să ezite, el a luat-o la fugă făcându-şi loc până în centrul grămezii. Deasupra celorlalte zgomote îi auzea glasul care striga după ajutor. Neţinând cont de regulile decenţei îşi ridică fustele şi începu să fugă făcându-şi loc până lângă el. Iar când văzu ce zăcea pe caldarâmul mizer, inima aproape i se opri.

22

Maelle
Shay's Ford, Missouri
Aprilie 1903

Maelle trăgea înapoi de căpăstrul lui Samson. O mulțime de persoane care se certau îi blocau trecerea. Simți pe creștet o furnicătură. Trăgând frâna, a sărit jos din căruță și se duse în spate să ia aparatul foto. După o săptămână în care a făcut portrete nu stătea foarte bine cu plăcuțele, dar dacă ar putea să-și facă loc până în mijloc ar putea să facă o fotografie sau două care să merite deranjul.

– Ma scuzați, mă scuzați, murmură ea, strângând aparatul la piept și făcându-și loc prin gloată. Când a ajuns în mijloc i se tăie respirația și pentru un moment uită de aparat.

Un băiat mic, cu fața albă era întins pe jos în strada pavată cu piatră cubică. Un bărbat grizonat era îngenuncheat lângă el ținând un ghem de zdrențe apăsat pe piciorul băiatului—picior care era vizibil mai scurt decât celălalt. Un cuplu tânăr, îngrijorat se afla în spatele bărbatului. Citea pe fața lor aceeași groază care o cuprinsese pe ea și își întoarse privirea spre copil. Stătea într-o liniște perfectă cu gura deschisă ca într-un strigăt de agonie tăcut. Ziarele împrăștiate pe jos arăta că era unul dintre mulții copii care vindeau ziare prin oraș.

Instantaneu își dădu seama de ocazia pe care o avea. Chiar în fața ochilor ei se afla dovada pericolelor pe care le înfruntă acești copii ai străzii. Vocile oamenilor se pierdură în zare când Maelle a pus aparatul pe poziție. A pus în centrul cadrului pe băiat și binefăcătorul său. Dar nu a tras obturatorul.

Chiar dacă avea o poveste de spus, poza nu o arăta în totalitate. În mintea ei se gândea cum putea să atingă cel mai bine inimile celor care

aveau să vizioneze această fotografie. Un cadru de aproape cu corpul nemişcat al copilului ar putea să provoace repulsia unora, dar ar putea stârni empatie dacă ar surprinde preocuparea autentică de pe feţele celor din mulţime. Avea nevoie de un cadru mai larg.

– Vă rog . . . daţi-vă un pic mai în spate, îi îndrumă ea uitându-se în stânga şi în dreapta. Dar nimeni nu se clintea, fiind atenţi la copil şi nu la ea.

Cineva din mulţime strigă:

– Aud ambulanţa venind.

Mulţimea se mişcă uitându-se în josul străzii. Maelle fugi înspre o deschidere dintre oameni a îndreptat aparatul şi a făcut poza. Era timp pentru o singură poză, dar întrezărirea prin vizor a făcut-o să simtă un fior din cap până în picioare. Dacă poza era bună avea să fie o capodoperă a emoţiilor.

Copilul, cu braţele întinse în lateral, neajutorat în stradă. Bărbatul în vârstă cu bărbia tremurând de disperare, cu mâinile pline de sânge presând piciorul băiatului. Bărbatul tânăr aplecat înainte, mişcând mâinile neajutorat deasupra corpului inert al băiatului. Iar tânăra femeie cu părul dezordonat, lacrimile curgându-i pe obraji, acoperindu-şi buzele cu mâna părea ca îşi reţine un strigăt de suferinţă. Femeia era chiar îmbrăcată în negru şi ţinea o Biblie, pregătită parcă pentru înmormântarea copilului.

A auzit tropăitul copitelor de cai precum şi un strigăt aspru.

– Daţi-vă înapoi! Oamenii s-au dat grăbit la o parte de pe piatra cubică până pe trotuar, împingând-o pe Maelle împreună cu ei. Îşi legănă aparatul şi îşi fixă privirea asupra bărbatului şi a băiatului care rămăseseră singuri în stradă. Mulţimea, care sporovăia agitată, acum era tăcută şi toate privirile erau aţintite asupra vehiculului care se apropia cu repeziciune.

Caii s-au oprit, iar doi oameni au sărit din spatele căruţei acoperite cu o prelată neagră. Cei doi purtau o targă de pânză care au întins-o pe jos lângă băiat. Cu grijă şi totuşi abil, au pus trupul mic şi nemişcat pe targă. Bărbatul a dat drumul cârpelor când bărbaţii au ridicat targa, dar a rămas pe genunchi în stradă ca şi cum ar fi fost prea obosit pentru a se ridica. Bărbaţii au împins targa cu băiatul în spatele ambulanţei şi au urcat lângă ea, au închis uşile, iar vizitiul a lovit spinările cailor cu hăţurile.

– Diii!

Tropăind cu copitele pe piatra cubică, caii au întors căruța o sută optzeci de grade şi au galopat în josul străzii. Mulțimea a început să se împrăştie încet, sporovăind cu îngrijorare, lăsându-i în urmă pe Maelle şi pe cei trei oameni care fuseseră în apropierea băiatului. Bărbatul tânăr care o ținea pe femeie în brațe i-a dat drumul şi a păşit în stradă ajutându-l pe omul în vârsta să se ridice. Maelle a aşteptat până cei doi au urcat pe trotuar pentru a-i aborda.

– Scuzați-mă! Îmi puteți spune ce s-a întâmplat cu băiatul?

Femeia mergea împiedicat spre clădirea din fața ei sprijinindu-se de şipca de pe margine şi cu capul plecat. Bărbatul tânăr a traversat la ea, iar bărbatul în vârstă s-a întors să răspundă la întrebarea lui Maelle.

– A sărit din tramvai cum face întotdeauna—şi cum i-am spus de multe ori să nu o mai facă—şi a alunecat. Lacrimile au umplut ochii cenuşii ai bărbatului. Tramvaiul i-a tăiat instantaneu piciorul şi şi-a continuat drumul. Nici măcar nu a oprit.

Se părea că acest bărbat îl cunoştea pe băiat.

– Îl ştiți pe băiat?

– Numele lui este . . . Petey.

Fața rotundă a bărbatului se schimbă într-o expresie plină de afecțiune şi îndurerare.

– Este un micuț foarte bătăios. Dacă cineva ar putea veni după aşa ceva zâmbind şi fluierând, acela este Petey.

– Şi dumneavoatră cum vă numiți?

Bărbatul se uită la ea foarte precaut.

Ea şi-a ridicat aparatul.

– Sper să vând poza la ziar. Un reporter va dori să pună câteva întrebări. Şi din moment ce dumneavoastră ați fost martor, ar fi bine ca dumneavoastră să furnizați detaliile.

Bărbatul a suspinat.

– Numele meu este Ralph Rowley. Eu sunt proprietarul pieței Rowley de aici. Şi arătă spre clădirea albă cu două etaje. Dar nu ştiu ce să zic despre discuția cu reporterul.

Maelle l-a rugat repede şi domol ca să coopereze.

—Domnule Rowley, explicațiile dumneavoastră împreună cu poza pot ajuta ca aceşti copii precum Petey să fie luați de pe stradă. Oamenii trebuie să înțeleagă pericolele care îi pândesc pe aceşti micuți.

Oftând, el recunoscu:

– Nici nu ştiu dacă îi va păsa cuiva destul ca să facă un articol. Se pare că nu se preocupă mulți de necazurile băieților care vând ziare, dar—dacă e cazul—vă învoiți să vorbiți cu un reporter?

Bărbatul masiv a dat uşor din cap.

– Dacă asta îl va ajuta pe Petey şi pe alții ca el, voi vorbi.

Maelle a zâmbit în semn de mulțumire. S-a dat înapoi verificându-şi aparatul.

– Mă duc să developez poza. Pot să trec mai târziu pe la magazin să aflu cum e Petey?

Bărbatul aprobă din cap.

– Soția mea este cea care a fugit după ambulanță. Ea va sta cu băiatul la spital şi sunt sigur că îmi va trimite vorbă.

– Mulțumesc!

Maelle se întoarse şi se îndreptă spre partea din spate a căruței. Scoase cu grijă placa şi o puse între două straturi de pânză, aşeză aparatul de-o parte şi închise trapa. Păşind înapoi în fața căruței, privirea i se fixă asupra unei privelişti care o țintui locului.

Acolo în stradă, înconjurați de filele ziarelor ce fâlfâiau în bătaia vântului, domnul Rowley şi tânărul cuplu au îngenunchiat formând un cerc restrâns. Cu capetele plecate şi cu mâinile apropiate, era evident că se rugau pentru Petey. Un nod i se pus lui Maelle în gât, gândindu-se pentru un moment să li se alăture. Dar şi-a adus aminte că nu îl cunoştea pe Petey. Nu era legată în nici un fel de băiat. Şi nu aparținea cercului lor.

Urcă pe bancheta vizitiului cât de liniştit putut şi ridică hățurile. Şopti:

– Hai, Samson! Căruța trecu încet pe lângă cei trei care stăteau în tăcere şi Maelle le mai aruncă o privire în timp ce trecea pe lângă ei. Chiar şi fără să fi făcut o fotografie, ştia că imaginea îi va rămâne întipărită în minte pentru totdeauna.

23

Molly
Shay's Ford, Missouri
Aprilie, 1903

Isabelle a deschis ochii şi imediat îş aținti privirea asupra mâinilor încleştate ale domnului Rowley. Mâinile îi erau pătate de sângele lui Petey. Lacrimile o împiedicau să vadă bine.

– Petey . . . O, Petey . . . Corpul nemişcat şi tăcut al copilului i-au apărut în fața ochilor. Arăta atât de mic şi de neajutorat.

Un sentiment neaşteptat îi umplu pieptul, unul atât de puternic încât aproape o doborî. Iubire . . . Îl iubea pe Petey. Cum ajunsese ea să îl iubească pe micul vagabond cu părul răvăşit? Nu ştia, dar în acele momente şi-a dat seama că ținea la băiat—la fel de mult cât ar fi putut să țină la cineva vreodată.

Aaron se ridică în picioare, o ridică uşor şi o conduse înspre curbă. Domnul Rowley se ridică şi el, venind în urma lor. I-a aruncat o privire plină de gingăşie.

– Eşti bine Isabelle? Nu e un lucru pe care ți l-ai dori să-l vezi.

Stomacul Isabellei era întors pe dos şi avea încredințarea că micul dejun nu va rămâne în stomac. Dar spuse hotărâtă:

– Sunt bine. Însă mă îngrijorează starea lui Petey. Nu ar trebui să mergem la spital? Nu ar trebui să îl lăsăm singur.

– Helen este acolo în acest moment, spuse domnul Rowley. Ea a fugit după ambulanță când . . . când s-a întâmplat. El a dat din capul său căptuşit cu părul grizonat. Nu am să o pot clinti de-acolo până când băiatul nu va fi din nou pe picioare, sunt sigur de asta. Tresări. Piciorul lui . . . ah . . .

Aaron făcu un pas înainte şi îşi îmbrăţişă tatăl. Uitându-se la ei, Isabelle simţi că lacrimile îi invadează din nou ochii. Durerea pe care o împărtăşeau, cu toate că era sfâşietoare, părea frumoasă într-un fel. Dacă ar mai fi avut şi ea tată . . . sau un frate . . . care să o îmbrăţişeze şi să o consoleze.

După câteva minute bune, cei doi s-au despărţit. Domnul Rowley îşi privi scurt mâna şi se întristă.

– Mai bine mă duc să mă spăl. Şi se îndreptă spre magazin.

Aaron îl strigă.

– Tată, vrei să stau aici să te ajut sau pot să o duc pe Isabelle la spital?

Acesta se uită la ea înţelegând privirea din ochii ei.

– Cred că ar fi mai fericită acolo cu mama.

Domnul Rowley s-a oprit în uşă uitându-se la ei.

– Pot să mă descurc cu magazinul de unul singur—oamenii vor avea răbdare având în vedere ceea ce s-a întâmplat. Du-te numai şi du-o.

Uitându-se la Isabelle, Aaron o întrebă:

– Vrei să laşi Biblia înainte să mergem?

Isabelle strângea Biblia la piept, îmbrăţişând-o în felul în care tânjea ea să fie îmbrăţişată.

– Nu, am să o iau cu mine. Haide să ne grăbim.

Aaron i-a pus mâna pe spate şi s-au întors înspre spital. Nu parcurseră o distanţă prea mare când auziră pe cineva strigându-l pe Aaron. Întorcându-se au văzut un băiat fugind înspre ei. Flutura un plic maro în aer.

– Domnule Rowley! Aşteptaţi! Băiatul s-a oprit brusc lângă ei şi aruncă plicul în mâna lui Aaron. Este de la Jackson Harders! A spus că e pentru domnişoara Standler—în legătură cu hârtiile acelea pe care i le-a dus.

– Mulţumesc! Aaron a scos o monedă din portmoneu şi i-o dădu băiatului.

Băiatul i-a zâmbit, a strâns moneda în pumn şi a ţâşnit în josul străzii.

Aaron i-a întins plicul Isabellei.

– S-a mişcat repede.

Isabelle se uită ţintă la el, iar inima îi bătea foarte tare.

El îşi coborî sprâncenele.

– Nu vrei să-l deschizi?

Isabelle îşi umezi buzele pe măsură ce confuzia punea tot mai mult stăpânire pe ea. O partea din ea dorea să sfâşie plicul, să-i devoreze conţinutul, să descopere că toate documentele erau false şi că viaţa ei va reintra în normal. Dar o altă parte din ea—a realizat ea că era mai puternică—se temea că va descoperi că se poate întoarce în Kansas, la vechea ei viaţă.

Luă plicul şi-l băgă sub coperta Bibliei.

– O să mă uit la el mai târziu, acum vreau să ajung la Petey.

Aaron a dar aprobator din cap şi schiţă un zâmbet discret. Cu toate că Isabelle şi-a îndreptat privirea înainte deoarece mergeau repede înspre spital, imaginea lui Aaron zâmbind i-a rămas întipărită în memorie. Sentimentul care o cuprinse când a îngenunchiat în stradă în apropierea locului unde Petey fusese accidentat revenise. Însă acum era cu privire la Aaron Rowley.

Isabelle îşi sprijinea capul pe spătarul tare, din lemn, al scaunului. Camera era întunecoasă şi avea jaluzelele trase. O ceaşcă de cafea, care se răcise de mult, aştepta pe o măsuţă lângă cotul ei. Petey stătea pe pat tăcut şi nemişcat, şi nici măcar şuieratul sforăitului lui atât de familiar nu îi ţinea companie.

Aaron şi doamna Rowley plecaseră cu o oră înainte. Oboseala o cuprinsese pe doamna Rowley după o zi lungă, astfel că Aaron a insistat să meargă să se odihnească. Promisiunea Isabellei că va sta ea lângă Petey o convinsese pe femeie că poate pleca. Aşa că Isabelle era acum singură, aşteptând ca Petey să se trezească.

Isabelle încerca să îşi concentreze privirea asupra feţei copilului şi nu asupra formei corpului băiatului care se profila de sub pătură. Mai devreme privise spre locul unde piciorul acestuia trebuia să facă o ridicătură, însă stomacul i s-a întors pe dos când a văzut cât de lăsată era pătura albastră. O durea inima din cauza pierderii băiatului. Cum va avea să se întreţină acum? Va cerşi? Ce fel de viaţă va fi aceasta? De

ce, se întrebă ea cu un strop de amărăciune, a permis Dumnezeu să i se întâmple aşa ceva unui băiat atât de cumsecade?

Un mic freamăt îi atrase atenţia. Şi-a îndreptat spatele şi îşi aşeză mâinile pe spătarul scaunului uitându-se la faţa lui Petey. Băiatul făcu o grimasă de durere, iar pătura a început să se frământe, arătând că Petey se mişca. Se uită spre mijlocul patului şi văzu ridicătura făcută de piciorul sănătos al lui Petey—ea îşi dădu seama că îşi mişca piciorul sănătos.

Temându-se că se va lovi la piciorul rănit, a sărit în picioare şi a traversat încăperea până la marginea patului şi puse mâna pe fruntea lui Petey.

– Linişteşte-te, dragule, nu te mişca.

Cu ochii închişi copilul a început să geamă.

– Mă doare . . . mă doare piciorul . . .

Isabelle înghiţi în sec şi puse mâna pe piciorul lui stâng masându-l prin pătură în timp ce îi şoptea sunete liniştitoare.

Dar Petey mişca din cap foarte tare, iar faţa îi era schimonosită de durere.

– Nuuu, celălalt.

Ochii Isabellei se umplură de lacrimi. Doctorul le spusese despre dureri inexistente—durerea unui membru amputat. Dar nu îi spusese cum să-i explice lui Petey. Iar ea nu îndrăznea să atingă piciorul care îi fusese amputat. Când băiatul a încercat să se ridice în fund şi să pună mâna pe rană, Isabelle a ţipat ca să-l oprească.

– Doamna asistentă! a strigat ea strângându-l pe Petey la piept. Veniti repede! Am nevoie de ajutor.

O femeie într-o rochie albastră a intrat repede pe uşă. I-a aruncat o privire Isabellei şi a ieşit repede din salon. Isabelle îl ţinea în continuare pe Petey care se văita şi se zvârcolea preţ de ceea ce au părut câteva ore, până când un bărbat a năvălit în cameră. Acesta avea în mână o seringă şi fără să spună un cuvânt a dat la o parte păturile, a ridicat cămaşa de noapte a lui Petey şi a înfipt acul în şoldul băiatului. Băiatul a ţipat de durere, ceea ce a făcut ca inima Isabellei să se strângă, iar apoi a rămas calm în braţele ei.

Cu grijă, Isabelle l-a aşezat înapoi pe pernă. Lacrimile îi înceţoşau privirea în timp ce aranja pătura sub bărbia băiatului. Ea îl privi pe

bărbat, a cărui privire era ațintită asupra feței lui Petey. În cele din urmă își îndreptă privirea asupra Isabellei. În ciuda tratamentului său rapid, văzut empatie în ochii lui.

– Asta îl va ajuta să doarmă. Somnul e un medicament bun. A spus el cu o voce blândă.

Isabelle a înghițit în sec.

– A spus că îl doare piciorul. Ce . . . ce să-i spun dacă se trezește din nou?

Bărbatul a pus mâna pe fruntea lui Petey.

– Spuneți-i adevărul. Copiii sunt optimiști. Aș putea garanta că va accepta situația mult mai bine decât mulți bărbați.

Trimițând un zâmbet scurt în direcția ei, părăsi încăperea.

Isabelle se reașeză pe scaun și privea din nou corpul nemișcat al lui Petey. A închis ochii și s-a străduit să adoarmă.

Razele soarelui luminau pe lângă marginile jaluzelelor făcând-o pe Isabelle să se trezească. Ea se întinse, strâmbându-se de durere. Spatele îi era înțepenit de la faptul că stătuse în fund toată noaptea. Încet a deschis ochii, clipind în timp ce vederea i se obișnuia cu lumina. Privirea îi trecu de la tavan la capul lui Petey și apoi la Petey. Ochii îi erau deschiși și el o privea.

Isabelle se apropie repede de marginea patului și își trecu mâna prin părul lui încâlcit.

– Petey . . te-ai trezit. Plânsul îi făcea gâtul să i se contracte și făcea ca vocea să îi fie mai groasă.

Petey a dat din cap.

– Da. Nu am făcut gălăgie ca să nu te deranjez. Ești bine?

I-au dat lacrimile din nou. Pe patul de spital, cu un picior tăiat deasupra gleznei, iar el întreba dacă ea se simte bine. Ce copil dulce.

Trecându-și mâna prin părul lui l-a liniștit.

– Eu sunt bine. Tu . . . tu cum te simți?"

El a strâmbat din nas.

– Mă doare piciorul foarte tare. Poți să dai păturile la o parte. Mă apasă foarte tare.

Bărbia Isabellei începu să tremure.

– Petey în legătură cu piciorul tău . . .

Băiatul avea nişte ochi mari strălucitori şi o privire nevinovată. Cum putea să-i spună că i s-a amputat un picior? Şi cu toate acestea trebuia—el trebuia să ştie. I-a explicat cât de delicat a putut ce i-a făcut tramvaiul.

– Ai înțeles Petey?

Petey avea o privire supărată, iar fruntea îi era încruntată.

– A tăiat-o de tot jos. Toată laba piciorului?

Isabelle a dat din cap în timp ce ochii o usturau de la plâns.

– Mă tem că da.

– Dar mă doare. O pot simți.

Mângâindu-i creştetul i-a spus.

– Ştiu. Doctorul a spus că organismul tău nu înțelege că nu ai laba piciorului. De aceea ai impresia că te doare.

El se uita la Isabelle strângând din buze.

– Deci sigur nu mai e?

Isabelle a dat din cap.

– Vreau să văd.

Trăgând aer ca să prindă curaj, Isabelle a dat păturile la o parte.

Petey s-a ridicat sprijinindu-se pe coate şi se holbă destul de mult la piciorul amputat, în timp ce ochii lui mari şi albaştri nu clipeau deloc. În cele din urmă oftă şi s-a lăsat pe spate pe pernă.

– Ai dreptate. Nu mai e.

Ea se aştepta ca el să izbucnească în plâns de durere, să condamne nedreptatea situației sau să țipe de mânie. În schimb a spus cu vocea lui obişnuită de băiețel:

– Crezi că o să pot primi un picior de lemn?”

Uimită, Isabelle a făcut un pas în spate uimită.

– Un . . . un ce?

– Un picior de lemn. Am văzut un bărbat la docuri care avea unul. L-a legat cu o curea acolo unde înainte fusese piciorul. A spus că un peşte i-a muşcat piciorul de tot dar eu nu-l cred. Dar piciorul acela de lemn . . . era tare. O să pot primi şi eu unul?

Un picior de lemn. Asta era tot ce îl preocupa pe el. Să primească un picior de lemn, să îl lege cu o curea şi să poată umbla din nou. Acest copil era uimitor. Isabelle îi mângâie obrazul palid.

– Orice vrei, Petey, o să mă asigur ca vei primi, îți promit. O să-ți fac rost de cel mai bun picior de lemn care există.

Petey îi zâmbi şovăind.

– Îți mulțumesc.

În aceeaşi clipă Petey se încruntă, dar expresia era una gânditoare.

– Nu te îngrijora. O să fiu bine, sunt sigur de asta. Aşa a spus Isus.

Isabelle a deschis ochii larg.

– Aşa a spus . . . Isus?

Petey a dat din cap.

– A venit la mine când eram căzut în stradă. A spus să nu mă îngrijorez—că voi fi bine. A spus că voi putea umbla şi sări cât ai zice peşte. Aşa că nu te îngrijora nici tu.

Prea uimită ca să îi răspundă ceva, Isabelle abia a dat din cap.

Petey a închis ochii.

– Sunt obosit. Când a adormit, de data aceasta sforăitul său şuierat a umplut camera.

24

Mattie
Ferma Rocky Crest
Aprilie, 1903

În timp ce Matt şi Clancy înaintau împreună spre casa mare, stomacul lui Matt a început să chiorăie făcându-l pe Clancy să râdă.

– Nu ştiu de ce ți-e chiar aşa de foame. Abia te-am pus să faci câte ceva azi. Dacă stau şi mă gândesc nici măcar nu ai ieşit din hambar.

Matt se uita nedumerit la el.

– Abia m-ai pus să fac câte ceva . . .? Arăta cu mâna înspre hambarul cu oi. Tunsul şi adunatul oilor nu se numeşte muncă?

Clancy râdea, întreaga față încrețindu-i-se de la râs. L-a luat pe Matt pe după umăr.

– Haide acuma, nu trebuie să te superi. Doar te tachinam. Azi îți meriți plata—din plin.

Clancy zâmbea arătându-şi dinții strâmbi şi îngălbeniți.

– Nu o să mai avem o zi din aceasta pentru încă un an, aşa că data viitoare ştiind la ce să te aştepți ți se va părea mai uşor.

Matt şi-a umflat obrajii şi a răsuflat.

– Acum înțeleg de ce le tundeți doar o dată în an. Ai de lucru, nu glumă, să te lupți cu blănoasele acelea.

– Le tundem doar o dată în an ca să aibă destulă blană la tuns, l-a lămurit Clancy. Şi a început să râdă. L-ai văzut pe bătrânul José cu oaia aceea încăpățânată? La un moment dat aveam impresia că oaia tunde părul de pe capul lui José şi nu invers.

Cei doi au râs bine pe seama lui José când intrau pe uşa din spate care ducea la bucătărie. Acolo erau domnul Harders şi fiul său, Jackson, aşezați unul lângă celălalt la masa compusă dintr-un blat aşezată pe un

piedestal, şi instantaneu Matt s-a oprit din râs. Ceva din expresiile celor doi bărbați l-a făcut să se îngrijoreze.

Se pare că şi Clancy a avut aceeaşi senzație pentru că şi-a pus mâinile în şold şi a spus:

– Să auzim ce s-a întâmplat. Ori a murit cineva ori se căsătoreşte—numai veşti bune nu pot fi.

Domnul Harders a dat din cap afişând un zâmbet forțat pe buze.

– Clancy . . .

L-a certat uşor cu acel cuvânt. Apoi se uită la fiul său, iar Jackson şi-a întors privirea înspre Matt. Pe Matt l-au cuprins nişte transpirații reci pe tot corpul. Vestea rea—oricare ar fi ea—era cu privire la el. Erau soții Jenks? Genunchii lui tremurau şi nu păreau destul de tari ca să-l susțină. Aşa că a făcut doi paşi şovăielnici înainte şi s-a prins cu mâinile de spatele unui scaun.

– Ce s-a întâmplat?

Jackson trase adânc aer în piept.

– Matt, a fost un accident în Shay`s Ford. Petey a alunecat sub un tramvai şi i-a tăiat piciorul drept jos.

Pe Matt l-au cuprins două sentimente total opuse în acelaşi timp—era uşurat că soții Jenks nu l-au găsit, dar se simțea rău pentru ceea ce i se întâmplase lui Petey. Apoi l-a mai cuprins un sentiment—se simțea vinovat că l-a adus pe Petey în Shay`s Ford.

– Se va face bine?

– Doctorul este optimist dar nu poate garanta nimic.

Matt şi-a plecat capul, povara tristeții apăsându-l din greu. *Doamne trebuia să-l las în St. Louis. Ştiu că Dave era aspru cu el, dar chiar dacă ar fi primit câteva curele ar fi fost întreg.* O mână l-a bătut pe umăr. Matt a ridicat privirea înspre fața îngrijorată a lui Clancy.

– Să nu crezi că tu eşti de vină pentru ce i s-a întâmplat băiatului. Tonul ferm din vocea lui Clancy a încălzit inima lui Matt.

– Nu aveai cum să prevezi asta. Este pur şi simplu . . . unul dintre acele lucruri.

Matt a dat aprobator din cap dar se împotrivea în interiorul lui. Nu era „unul dintre acele lucruri"—era greşit. Un băiețel ar trebui să aibă două picioare ca să poată alerga şi să se joace. Un băiețel nu ar trebui să meargă cu tramvaiul nesupravegheat. Petey avea nevoie de o casă. De un cămin.

– Cine va avea grijă de el când va ieşi din spital?

– Familia Rowley vor să-l ia la ei. Au o angajată, Isabelle, care stă cu schimbul cu doamna Rowley la spital. Tonul calm din vocea lui Jackson a mai temperat inima agitată a lui Matt. Când va ieşi din spital nu va mai vinde ziare.

Jackson a scos o bucată de hârtie din buzunar şi o împinse de partea cealaltă a mesei. Matt şi-a dat seama că era un articol din ziar. Jackson a continuat.

– Ziarul a scris despre accident. Sper că asta a trezit conştiința unor oameni despre pericolul care îi paşte pe copiii de pe străzile oraşului nostru. Poate că acum vor dori să se implice.

Mânia se acumula în sufletul lui Matt.

– În ceea ce mă priveşte, a răbufnit el, se pare că s-au trezit prea târziu. Împingând scaunul a ieşit valvârtej afară.

Molly
Shay's Ford, Missouri
Aprilie, 1903

– Gangrenă.

Când chirurgul care a operat piciorul lui Petey i-a chemat pe Isabelle şi pe Aaron pe hol ca să discute despre situația băiatului, ea şi-a dat seama că ceva se întâmplase. Iar acel simplu cuvânt îi umplu Isabellei inima de frică.

– Este grav?

Dr. Carolton se încruntă ca şi cum întrebarea ar fi fost una prostească.

– Nu există gangrenă uşoară. Este destul de gravă. Dacă băiatul ar fi fost mai sănătos, mai bine hrănit poate . . . Vocea bărbatului s-a stins şi Isabelle îi înțelegea frustrarea. Va trebui să mai amputez câțiva centimetri din picior ca să înlătur țesutul cu gangrenă, dar nu vă pot garanta că băiatul va supraviețui operației.

Isabellei i s-au tăiat picioarele. Doar mâna lui Aaron care o ținea pe după cot o mai ținea în picioare.

– Şi dacă nu-l operaţi?

– Cu siguranţă infecţia îl va ucide.

Isabelle a tras aer adânc încercând să se liniştească.

– Atunci trebuie să-l operaţi.

Doctorul a dat aprobator din cap.

– De îndată ce sala de operaţii va fi gata, infirmierele se vor întoarce după băiat. Doctor a plecat de lângă ei.

Isabelle şi Aaron stăteau fără să spună nimic lângă uşa salonului lui Petey. Bărbia Isabellei a început să tremure, dar şi-a încleştat dinţii. Când s-a mai liniştit a spus:

– Vreau să mă duc la Petey. Nu ar trebui să rămână singur.

– Desigur. Aaron a condus-o pe Isabelle în cameră. El a luat scaunul singur din colţul camerei iar ea stătea pe marginea patului.

Faţa palidă a copilului şi plină de transpiraţie o răvăşeau pe Isabelle. Un miros groaznic persista în aer, rezultat al infecţiei care se înstăpânise pe piciorul băiatului.

Sprijinindu-se cu coatele pe genunchi, Aaron i-a vorbit cu o voce groasă.

– Isabelle te simţi bine?

Isabelle a afişat un zâmbet inexpresiv pe buze.

– În dimineaţa de după prima operaţie Petey m-a întrebat acelaşi lucru. Stătea întins, mic şi fragil, cu piciorul amputat şi el se preocupa de starea mea. A scos un oftat adânc. Aaron, săptămâna aceasta a fost . . . o perioadă de creştere, presupun.

Aaron s-a încruntat.

– Cum aşa?

Vocile lor uşor şoptite, în încercarea de a nu-l deranja pe băiatul bolnav, dădeau un sentiment de intimitate decorului steril. Privirea atentă a lui Aaron, mâinile lui împreunate ca şi pentru rugăciune îi dădeau palpitaţii inimii Isabellei.

Ridicându-se de pe marginea patului a traversat încăperea până la măsuţă şi şi-a ridicat Biblia.

– Nu am avut prea multe de făcut săptămâna aceasta aşa că am citit. I-am citit lui Petey, iar când dormea am citit pentru mine. Sunt atât de multe lucruri aici, Aaron, atâtea lucruri pe care nu le-am ştiut . . .

Aaron se uita fix în ochii ei, cu ochii lui blânzi de un albastru-verzui.

– Am citit Psalmul 139, cel de care mi-ai vorbit. Este un verset acolo care spune că mâna Domnului este peste mine şi El mă înconjoară pe dinapoi şi pe dinainte. Stând săptămâna aceasta aici cu Petey am *simţit* şi eu, în cele din urmă, prezenţa Sa. Şi . . . Şi-a ridicat sprâncenele încercând să pună în cuvinte emoţiile din săptămâna care a trecut. Aşa cum eu stăteam lângă Petey—chiar şi atunci când el nu era conştient de prezenţa mea—mă gândeam că şi Dumnezeu veghează asupra mea atunci când eu nu sunt conştientă de asta.

Aaron a aprobat uşor din cap iar ochii îi străluceau.

Încurajată de aprobarea lui tăcută, a continuat.

– Când am citit mesajul de la Jackson Harders care spunea că hârtiile pe care Randolph le avea sunt autentice am . . . acceptat situaţia. Nu mi-a părut rău. Şi eu sunt convinsă că Dumnezeu mi-a dat puterea ca să accept situaţia.

Şi-a coborât încă o dată privirea asupra Bibliei. Înghiţind în sec, a continuat.

– Am fost atât de ignorantă cu privire la Dumnezeu, dar vreau să mă schimb. Vreau să-L *cunosc* aşa cum tu şi părinţii tăi Îl cunoaşteţi.

Ridicându-şi capul, privirea ei s-a întâlnit cu privirea lui.

– Aaron ce . . . ce trebuie să fac să-L cunosc şi eu cu adevărat pe Dumnezeu?

Spre amuzamentul ei, ochii lui Aaron s-au umplut de lacrimi. I-a luat mâinile şi le strângea către Biblie.

– Draga mea Isabelle, ai făcut primul pas. Ai spus cu voce tare că ai nevoie de El. Acum tot ce trebuie să faci e să-L chemi pe Fiul Său, Isus, în inima ta.

Ea şi-a înclinat capul.

– Este chiar atât de simplu?

Aaron a dat aprobator din cap.

– Pentru noi da. Pentru că a făcut Isus tot ce era de făcut când a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Când Îl rogi să intre în inima ta El vine. Asta te face şi pe tine un copil al lui Dumnezeu. Apoi El va fi cu tine în fiecare zi pe care o vei trăi pe pământ, iar când vei muri vei merge cu El în Împărăţia cerurilor.

Această dorinţă o făcea să o doară sufletul.

– O, vreau asta Aaron.

– Atunci cere-o.

Vocea lui dulce şi plină de emoţie a îndemnat-o să răspundă. Punându-se pe genunchi, a închis ochii, a strâns Biblia la piept.

– Isuse, intră în inima mea. Fii cu mine de acum încolo.

Când a deschis ochii l-a văzut pe Aaron îngenunchiat în faţa ei cu ochii strălucitori şi plini de lacrimi.

– Bine ai venit în familia lui Dumnezeu, Isabelle, a spus el.

Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji, dar ea râdea.

– O, Aaron ce cuvinte minunate! În săptămâna care a trecut mă întrebam . . . unde este locul meu? Nu sunt o Standler. Nu sunt nici o Gallagher. Dar acum . . . sunt copilul lui Dumnezeu!

Fără a spune un cuvânt Aaron şi-a întins mâinile, a cuprins-o şi o strângea la pieptul lui. Ea s-a cuibărit mulţumită preţ de câteva secunde. Când i-a dat drumul el avea ceva în privire care îi făcea inima să vibreze.

– Isabelle, am ceva pentru tine. Aaron s-a ridicat ajutând-o şi pe ea să se ridice. Apoi el a băgat mâna la cămaşă şi a scos un plic. Jackson a trimis asta mai devreme pentru tine. E un mesaj de la avocatul tatălui tău.

Isabelle şi-a dus mâna la piept. Inima îi bătea foarte tare iar gura îi era uscată. Privirea i se plimba între plic şi ochii lui Aaron. Isabelle puse Biblia pe masă şi şi-a întins mâinile tremurânde după plic. Încet, a scos scrisoarea şi a început să o citească cu voce tare.

– «Domnule Harders vă mulţumesc că m-aţi contactat în legătură cu moştenirea domnişoarei Isabelle Standler. Cu toate că domnul Reginald Standler nu a adoptat-o în mod oficial pe domnişoara Isabelle, o iubea ca şi cum ar fi fost a lui şi s-a îngrijit de viitorul acesteia. Un cont cu suma de—»” Isabelle aproape a scăpat hârtia din mână când a citit suma în dolari «— a fost deschis, urmând să intre în posesie dânsei la vârsta de douăzeci de ani.

În eventualitatea morţii timpurii a părinţilor ei adoptivi, domnul Standler a permis să se poată face o retragere anticipată a unei părţi din sumă. În cele ce urmează sunt instrucţiunile cu privire la retragerea sumelor de bani. Vă rog să îi puneţi în vedere domnişoarei Standler

să mă contacteze ca să îi facilitez accesul deplin la cont. Cu stimă, domnul Emery Murray. »

Isabelle îşi ridică privirea şi privi în ochii lui Aaron.

Aaron a dat din cap scoţând un uşor şuierat.

– Acum ştii . . . eşti Molly Gallagher. Însă soţii Standler te-au iubit ca şi cum ai fi fost a lor.

Isabelle a dat din cap. În inima ei întotdeauna ştiuse aceste lucruri. Gândurile ei o luaseră razna. Se născuse sub numele de Molly Gallagher, dar cel pe care îl iubise ca tată se îngrijise de viitorul ei. Era orfană, dar nu mai era săracă. Cu banii pe care tata i i-a lăsat putea să se întoarcă în Kansas City şi să revină la vechea ei viaţă.

Ea analiză din nou suma înscrisă pe foaie şi se simţit uşoară precum aerul. Zâmbindu-i lui Aaron, îi spuse:

– Trebuie să revendic această sumă de bani numaidecât.

– Asta . . . asta înseamnă că vei pleca? vocea lui suna ascuţit.

Isabelle i-a atins braţul şi a dat rapid din cap.

– Trebuie să intru în posesia banilor ca să plătesc pentru spitalizarea lui Petey. Şi să-i cumpăr un picior de lemn. I-am promis.

Expresia plină de nedumerire a lui Aaron o făcu să zâmbească.

– Şi apoi vom folosi aceşti bani ca să ajutăm copiii străzii. Vom construi un orfelinat sau o şcoală sau orice vom avea nevoie.

Trecându-şi privirea asupra lui Petey a continuat.

– Vom folosi banii ca să luptăm pentru copiii străzii Aaron.

25

Maelle
Shay`s Ford, Missouri
Aprilie, 1903

Şofran purpuriu şi narcise galbene o întâmpinau pe Maelle în grădinile care înlăturau maroniul iernii şi înverzeau sub lumina strălucitoare a soarelui de primăvară. Sărbătoarea Paştelui bătea la uşă şi parcă până şi florile recunoşteau că e vremea renaşterii.

Din înaltul scaun al căruţei Maelle fluiera privind la casele îngrijite, cu obloane şi ghivece de flori, străzile pietruite şi localurile proaspăt vopsite pe drumul spre spital. Shay`s Ford era o comunitate plăcută, recunoştea şi ea asta. Genul de loc unde i-ar plăcea să se stabilească.

S-a oprit din fluierat. Să se stabilească? Casa lui Maelle era la fel de ciudată precum era îmbrăcămintea ei—o cutie mare cu roţi de lemn. Chiar dacă se străduia foarte tare, abia putea să-şi amintească şi de casa din Irlanda. O colibă mică cu o vatră din pământ, pe care fierbea supa într-un ceaun, iar râsul tatei făcea toate rafturile să tremure. Însă oricât de mult se străduia multe amănunte din copilăria ei rămâneau în ceaţă. Cât de mult tânjea să-şi amintească zâmbetul gingaş al mamei, părul încâlcit al lui Mattie şi gropiţele lui Molly. Dar trecuse atâta timp, şi toate amintirile erau învăluite în ceaţă. Îşi dorea să fi avut poze care să-i aducă aminte de feţele lor şi de locurile acelea. Dar acest gen de dorinţe erau fără sens.

Exista o singură fotografie a locului unde trăiseră şi i-o dăruise lui Mattie cu mulţi ani în urmă. În călătoriile ei cu Richard de-a lungul Statelor Unite îndreptând aparatul spre oameni sau grupuri spera să îi recunoască pe Mattie sau pe Molly când se va uita prin obiectiv. Îşi imaginase de atâtea ori reîntâlnirea încât îi era întipărită în minte—

putea să audă râsetele, să simtă îmbrățișările să experimenteze vederea încețoșată datorită lacrimilor de bucurie. Îi promisese lui Mattie că nu va înceta să îl caute și nu renunțase. Oriunde a ajuns l-a căutat. Și iar l-a căutat. Însă căutarea s-a dovedit zadarnică.

Căutarea o făcuse să se plimbe din oraș în oraș în ciuda dorinței ei de a-și deschide un magazin într-un oraș unde clienții să vină la ea și nu invers. Dar știa că până nu îi va găsi pe Mattie și pe Molly nu se va putea stabili undeva. Picioarele ei neobosite și inima ei neliniștită aveau să o impulsioneze înainte. *Ajută-mă, Doamne, să-mi găsesc fratele și sora.*

A așteptat să șuiere pe lângă ea o caleașcă înainte să traverseze ultima intersecție în drumul spre spital. Lăsându-l pe Samson să moțăie în lumina soarelui de primăvară își luă aparatul și intră în spital. O femeie din spatele unui birou de lemn i-a arătat drumul spre camera lui Petey și găsi ușa deschisă.

Inima i s-a răscolit de emoție când a intrat în camera simplă. Petey stătea întins, micuț și nemișcat, în mijlocul unui pat din fier. Culoarea feței băiatului nu se schimbase cu mult de când îl văzuse prima dată întins pe drum. În timp ce ea stătea și îl privea, a deschis și el ochii.

– Isabelle?

S-a aplecat înainte ca să-i poată vedea fața.

– Nu. Eu sunt Mike. Iar tu ești Petey, nu?

Părul blond și răvășit îi acopereau ochii mari, nemișcați și albaștri.

– De unde știți cum mă cheamă?

Cu grijă s-a așezat pe marginea patului ținând aparatul în poală.

– Jackson Harders mi-a spus.

– Aaa. Copilul a dat din cap cuibărindu-se în pernă. Îmi place de Jackson. Este prietenul meu.

Maelle s-a abținut să-i mângâie creștetul.

– Pun pariu că ai mulți prieteni.

– Așa e.

Răspunsul lui debordant i-a făcut inima lui Maelle să simtă că plutește.

– Poate o să fiu și eu prietena ta, de asemenea.

Petey și-a scos mâinile de sub pături și le-a împreunat pe piept.

– Sunteți femeie?

Ea a început să râdă.

– Da sunt.

– Mike e un nume ciudat pentru o femeie.

– Presupun că da. Maelle s-a îndrăgostit de sinceritatea lui.

Privirea lui a căzut asupra aparatului.

– Ce ai acolo?

– Aparatul meu. Ea îl mângâie uşor. Cu el fac poze şi l-am adus cu mine ca să-ţi fac şi ţie poză.

– Poză mie? Băiatul a ridicat o sprânceană. De ce?

– Pentru că . . . mâine vor veni nişte bărbaţi în Shay`s Ford. Bărbaţi influenţi—care ştiu ce trebuie să facă pentru a schimba lucrurile în bine. Prietenul tău Jackson vrea ca ei să-l ajute să schimbe legile astfel încât copiii ca şi tine să nu mai fie nevoiţi să vândă ziare toată ziua şi să poată merge la şcoală.

Petey a dat uşor din cap.

– Ştiu. Aaron şi cu Isabelle mi-au spus că voi merge la şcoală după ce voi ieşi din spital. Nu voi mai putea vinde ziare pentru că am numai un picior.

Afirmaţia directă a copilului stârni o furnicătură în nasul lui Maelle.

– Ştiu. Şi mă bucur că vei merge la şcoală. Dar mulţi alţi băieţi nu vor merge dacă nu se schimbă legile. Aşa că Jackson s-a gândit că, dacă va avea o poză cu tine ca să le arate acelor bărbaţi, atunci ei vor şti ce băieţi cumsecade vor ajuta dacă vor schimba legile. Aşa că . . . e în regulă dacă îţi fac poză?

Petey îşi muşcă buza de jos şi se uită ţintă la ea.

– Cu mine tot?

– Te referi dacă vreau să surprind în poză şi piciorul?

El a dat din cap.

Maelle a tras aer adânc în piept.

– Ar fi de mare ajutor.

După câteva momente Petey a dat uşor din cap.

– Bine atunci.

Maelle a dat cu grijă păturile la o parte dezvelind trupul mic al lui Petey. Se lupta din răsputeri să nu plângă când a văzut picioarele subţiri ale lui Petey ieşind de sub cămaşa de noapte dungată, unul

cu o talpă goală iar celălalt terminându-se cu un ciot bandajat sub genunchi. Vederea îi era obturată aproape în totalitate de lacrimi când a pus aparatul în poziție şi privea zâmbetul lui Petey prin obiectiv.

– Ce crezi că faci?

La auzul vocii ascuțite degetele lui Maelle au încremenit în jurul lămpii. S-a uitat peste umăr şi a văzut-o pe femeia tânără şi roşcată căreia îi făcuse poză în ziua accidentului lui Petey. Întorcându-se, i-a zâmbit.

– Tu trebuie să fii Isabelle.

Isabelle s-a dus repede la pat şi i-a tras lui Petey foarte abil păturile până la brâu.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce crezi că faci?

Petey a luat-o pe femeie de mână.

– Îmi face poză pentru ca Jackson să le poată arăta unor bărbați. Eu i-am dat voie.

Isabelle îl privi pe băiat, şi expresia feței i s-a mai îndulcit. Dar când şi-a întors privirea spre Maelle ochii au început să-i scânteieze.

– Jackson a spus că un domn pe nume Mike Watts îi va face poză lui Petey. Lucrați pentru domnul Watts?

Maelle şi-a mai domolit zâmbetul.

– Ei bine, nu chiar. Maelle se scărpina în creştet. Eu *sunt* Mike Watts.

Isabelle a ridicat din sprâncene şi o tot măsura pe Maelle din creştet până în picioare.

– Mike . . . şi asta vine de la . . .

– De la Michael. Era răutăcioasă, Maelle ştia asta, dar se bucura de fiecare clipă în care o înțepa pe tânăra femeie care îi vorbea tăios.

Isabelle strângea din buze şi o privi pe Maelle mai multe secunde în timp ce Maelle aştepta. Apoi Petey a tras-o de mână.

– Isabelle? Nu te dai mai încolo ca Mike să-mi poată face poză?

Femeia a tras aer adânc în piept ca şi cum s-ar abține să spună ceva urât. Când a expirat ceva ce aducea a zâmbet i-a cuprins fața.

– Foarte bine. A aranjat păturile la picioarele patului şi s-a dat la o parte. Vă rog să vă grăbiți. Petey are nevoie de odihnă. A trecut prin destul de multe lucruri.

De parcă nu aş şti deja asta. Maelle a ridicat aparatul, a focalizat şi a declanşat lampa.

– Gata.

– Foarte bine. Isabelle l-a acoperit pe Petey încă o dată şi s-a aşezat lângă pat asemeni unui paznic.

Petey i-a spus.

– Voi vedea şi eu poza?

Maelle a luat aparatul sub braţ şi a traversat camera.

„Pot să-ţi fac şi ţie o copie pe care să ţi-o aduc dacă vrei. Mâine nu voi putea veni, dar aş putea duminică după-amiază.

Ochii băiatului s-au luminat de plăcere, însă Isabelle a intervenit.

– Duminică vrem să-l ducem pe Petey la piaţa familiei Rowley astfel că nu cred că va fi o zi bună pentru vizite.

Maelle s-a uitat la Isabelle surprinsă.

– Va fi externat aşa de curând? Înseamnă că s-a însănătoşit.

Isabelle a suspinat în timp ce îl mângâia pe Petey pe creştet.

– Dumnezeu ne-a răspuns la rugăciuni.

Lui Maelle i s-a părut ciudată afirmaţia. Luând în considerare reacţia ostilă a Isabellei nu a crezut că aceasta ar fi creştină. Şi totuşi afirmaţia acesteia sugera altceva.

– Şi aşa, o să poţi veni să mă vezi şi la piaţă, nu?

Maelle nu a putut să spună nu la întrebarea plină de dorinţă a lui Petey.

– Bineînţeles că pot să vin. Şi o să aduc o mulţime de poze. Ai văzut vreodată Marele Canion? Sau Oceanul Pacific? Sau Pikes Peak[1*]?

Petey a făcut ochii mari.

– Pikes Pete?

Maelle chicotea amuzată.

– *Peak*. E un munte. Un munte foarte înalt pe care l-a descoperit un bărbat pe nume Zabulon Pike. El nu s-a căţărat pe munte, dar eu am făcut-o.

Petey a dat din cap făcând părul de pe creştet să se mişte.

– Nu am văzut nici unul dintre aceste lucruri.

– Bine atunci. O să-ţi aduc pozele să le vezi înainte să plec din oraş.

– Da? Vocea lui părea foarte ascuţită din cauza entuziasmului. Mi le veţi arăta?

[1*]*peak* înseamnă „culme” în limba engleză (n. trad.)

– Bineînțeles că ți le voi arăta. Suntem prieteni, nu?

Spre uimirea ei, fața lui Petey s-a posomorât.

– Nu mă tachinați doar, nu? Pentru că uneori oamenii spun că vor face anumite lucruri pe care nu le fac. Nu spuneți doar așa și de fapt nu aveți de gând să faceți asta, nu?

– *Ai grijă de cei mici.*

Maelle l-a strâns pe Petey ușor de umăr, după care a făcut un pas în spate observând privirea dezaprobatoare a Isabellei.

– Intenționez să fac tot ce am zis, Petey. Ne vedem duminică la piața familiei Rowley.

Isabelle s-a întors dinspre Petey și a țintuit-o pe Maelle din priviri cu un aer de superioritate.

– Pot să discut ceva cu tine? Haide pe hol.

Maelle a ridicat din umeri și a urmat-o pe Isabelle.

Femeia a închis ușa de la salonul lui Petey înainte să vorbească cu Maelle.

– Ai fost foarte amabilă să te oferi să îi arăți și lui Petey acele poze.

Maelle a mutat aparatul în cealaltă mână.

– Este un băiat minunat.

– Da așa este. Dar nu sunt sigură . . . Pentru un moment femeia părea să ezite, a lăsat sprâncenele în jos iar privirea îi era ațintită spre podea. Apoi femeia și-a îndreptat umerii și o privea pe Maelle.

– Nu știu dacă ar fi o idee bună să petreci timp împreună cu Petey.

Maelle s-a încruntat.

– De ce nu?

– Deoarece . . . Privirea Isabellei coborî de la coada împletită a lui Maelle până la bocancii ei maro. Nu ești deloc . . . obișnuită. Pot fi intențiile tale onorabile, dar . . . Sprâncenele Isabellei s-au încrețit.Felul ciudat de a te îmbrăca dă impresia oamenilor că nu ești deloc decentă. Petey a avut parte de destule probleme, a fost abandonat de părinți, a trăit pe străzi, iar acum va înfrunta viața având această infirmitate. Nu mai are nevoie și de alte probleme. Nu știu dacă o prietenie strânsă cu tine ar fi în interesul lui.

Maelle a analizat cu grijă cuvintele Isabellei.

– Deci tu spui că dacă m-aș îmbrăca . . . diferit . . . nu ai mai fi atât de îngrijorată dacă aș petrece timp cu el?

– Chiar încerc să nu te judec, a spus femeia tânără, dar trebuie să recunoşti şi tu că acei—acei . . . Faţa îi era schimonosită de dezaprobare. Sunt foarte deranjanţi.

Maelle a făcut un pas înapoi. Inima îi bătea cu putere. Purta pantaloni din nenumărate motive de la unele practice la cele personale. Se obişnuise ca lumea să se uite chiorâş, dar nu o preocupase niciodată de ceea ce gândeau alţii. Acum, pentru prima dată, se întreba dacă faptul că îi purta crea mai mult decât o simplă dezaprobare. Creau aceştia o piedică în calea relaţiilor?

Se străduise atât de mult să-şi ţină promisiunea făcută tatălui ei şi anume să aibă grijă de cei mici care aveau atâta nevoie de protecţia ei. Era mai uşor să sară la bătaie îmbrăcată cu o pereche de pantaloni rezistenţi. Dar ea mai făcuse o promisiune, şi anume Tatălui Ceresc, ca să le spună tuturor celor pe care îi va întâlni despre iubirea Lui. Îi împiedica pe cei din jur să-L vadă pe Tatăl în felul ei de a fi, modul în care ea se îmbrăca?

Oricât de mult nu ar fi dorit Maelle să recunoscă, Isabelle atinsese un punct sensibil. A dat uşor din cap, gânditoare.

– Mă voi gândi la ceea ce ai spus. Îţi mulţumesc pentru sinceritate.

Isabelle, la rându-i, a dat din cap, părul ei roşcat strălucind în lumina becurilor care luminau holul.

– V-am rănit sentimentele?

O rănise pe Maelle, dar nu avea de gând să recunoască. S-a forţat să zâmbească şi s-a eschivat.

– Sunt bine precum o zi de primăvară. Nu te îngrijora din cauza mea.

Maelle s-a întors la căruţă şi a coborât trapa. A pus cu grijă aparatul în cutia lui şi s-a aşezat pe scaunul din faţă. Când a ridicat hamurile îşi privi pantalonii şi se încruntă.

– Să mergem, Samson, îşi îndemnă ea cabalina. Maelle îşi muşcă gânditoare buza de jos pe măsură ce căruţa îşi continua drumul spre biroul lui Jackson. Dirijându-l pe Samson spre aleea din spatele clădirii a oprit în acelaşi loc unde parcase în săptămâna precedentă.

Îl eliberă pe Samson din strânsoarea hamurilor şi îl duse la grajd. Îi puse o traistă mare cu ovăz pe cap şi îl scărpină între urechi în timp ce acesta ronţăia. Întorcându-se de la grajd şi-a scuturat mâinile de pantaloni. Şi se încruntă din nou.

Oftând adânc se întoarse la căruță și urcă în spate. *Tată, ajută-mă . . .* Îngenunchind lângă patul rabatabil a tras un cufăr de sub pat. Cufărul ocupa tot mijlocul încăperii căruței așa că a trebuit să sară peste el ca să-l poată înconjura și să ridice capacul greu.

Acesta era plin de haine. Pantaloni. Cămăși. Unele ale lui Richard, altele ale ei. Inima a început să-i bată de două ori mai repede când și-a băgat mâinile în interiorul lui, acestea au început să-i tremure. A dat la o parte grămezile frumos aranjate și a făcut loc prin mijloc. Și acolo, împachetată în hârtie mototolită, se afla cauza mâinilor ei tremurânde și a palpitațiilor.

Dând la o parte hârtia a scuturat și a scos la iveală pliseurile unei museline de culoare verde pal. Țesătura emana un miros de mucegai —mirosea a neglijare. Pentru câteva secunde a ridicat țesătura, și imagini vii din acea seară au năpădit-o. Când amintirile au devenit prea intense, a apropiat rochia de piept, a început să o strângă și a închis ochii.

Imaginea privirii jucăușe a lui Richard îi apăru în fața ochilor de când îi dăruise rochia. Îi auzea vocea în minte: *„Știu că nu e una dintre costumațiile din două piese pe care femeile le poartă în zilele de azi, dar dantela este foarte drăguță, iar culoarea merge bine cu părul tău care aduce a toamnă."* Cu toate că avea o voce gravă în același timp avea o expresie foarte senină când a continuat. *„Ești o fată foarte frumoasă, Mike, și ar fi vremea să te îmbraci ca și o domnișoară."*

Richard o lăuda rareori. Aceste cuvinte însemnau atât de mult pentru ea. Se bucură de această amintire în timp ce legăna rochia. Iar apoi, pe neașteptate, ultimele lui cuvinte i-au venit în minte—„Fugi Mike! Fugi după șerif!" Ea fugea ridicând rochia verde din muselină. Pe când ea a revenit cu șeriful, Richard era întins pe jos cu un cuțit înfipt în piept.

La înmormântare purtase pantaloni și una din cămășile lui. Pusese rochia în cufăr unde o lăsase în ultimii opt ani. Nu plănuise să mai poarte rochie vreodată. Dacă nu ar fi purtat rochie în acea seară poate că Richard ar mai trăi. Nu putuse să se implice în bătaie purtând rochia verde din muselină. Nici nu ar fi avut parte de atenția care a dus la bătaie dacă nu ar fi purtat rochia din muselină.

O lacrimă i se furişă pe sub pleoapă, alunecând uşor pe obraz. Supărată, Maelle a aruncat rochia în cufăr şi a şters lacrima cu podul palmei. Dorea să trântească acel capac, dar cuvintele Isabellei au făcut-o să se oprească.

Lăsând cufărul larg deschis s-a îndreptat spre pat şi a luat în mâna Biblia pe care un pastor i-o dăruise când a mers în fața bisericii ca să întrebe cum Îl poate chema pe Isus în inima ei. Undeva în cartea aceasta citise despre o piatră de poticnire.

Pe ea nu o deranjau pantalonii ei. Avea un motiv întemeiat pentru care îi purta. Dar dacă aceştia erau o piatră de poticnire pentru cei din comunitate şi îi împiedica pe aceştia să se uite la inima ei şi la mărturia ei de creştin, atunci poate era vremea să facă o schimbare. Punând Biblia deoparte, se uita la rochia şifonată aşezată pe marginea cufărului. Stomacul începu să-i freamăte.

– Nu pot purta acea rochie, Doamne, s-a plâns ea cu voce tare, stând să izbucnească în lacrimi. A făcut doi paşi până la cufăr, a ridicat rochia şi a împăturat-o cu multă grijă. A pus-o în lateral, a luat hârtia mototolită şi a întins-o pe pat cât de mult a putut. A învelit cu grijă rochia cu hârtie înainte să o aşeze din nou pe fundul cufărului.

Ea nu putea purta *acea* rochie. Nu va mai purta niciodată *acea* rochie. A băgat mâna în buzunarul pantalonilor şi a pus mâna pe agrafa cu care erau prinse mai multe bancnote. Erau în oraş cel puțin trei magazine de confecții.

Inspirând adânc a spus cu voce tare:

– Doamne, nu vreau să fiu o piatră de poticnire. Vreau ca oamenii să vadă lumina iubirii în mine. Dă-mi curaj să mă îmbrac cu hainele care le vor permite oamenilor să privească în inima mea.

26

Mattie
Ferma Rocky Crest
Aprilie, 1903

Matt şi-a pus pălăria pe cuier, s-a aşezat pe pat şi s-a lăsat pe spate pe saltea. Funiile scoteau zgomote din cauza greutăţii, dar el nu le băga în seamă. Oftând adânc, a ridicat fotografia care era pe măsuţa de lângă pat pipăind marginile ei şi muşcându-şi buzele cu dinţii.

– Iar nu vrei să mănânci de cină? Clancy se sprijinea de tocul uşii cu degetul mare în buzunarul de la pantaloni. Faţa zbârcită a bărbatului arăta preocupată.

Uitându-se din nou la fotografie, Matt mormăi un răspuns.

– Poate.

Clancy a făcut doi paşi înspre el şi s-a oprit uitându-se în jos la Matt.

– De când cu vizita lui Jackson nu ai mai mâncat destul ca să-ţi menţii corpul şi mintea în stare de funcţionare. Când cineva nu mănâncă însemnă că e sătul.

Clancy şi-a pus mâinile în şold.

– De ce anume te-ai săturat băiete?

Suspinând din nou, Matt a ridicat din umeri, a pus fotografia pe măsuţă şi a ridicat privirea spre Clancy.

– Clancy am făcut o promisiune şi nu ştiu dacă o voi putea ţine.

Clancy s-a aşezat pe pat.

– Ce promisiune ai făcut?

Matt a înghiţit în sec.

– Să îl ajut pe Jackson la întâlnirea aceea importantă pe care a organizat-o.

– Aceea cu toți proprietarii de ferme?

– Aceea.

– Dar de ce nu poți? Gerald ți-a dat voie. Chiar o să te ducă în Shay`s Ford. Nu văd care ar putea fi problema.

Matt îl privea pe Clancy.

– Problema este că acolo s-ar putea să fie cineva cu care . . . cu care nu mă pot întâlni.

Clancy a început să râdă.

– Persoana aceea este invizibilă?

Matt şi-a lăsat capul pe spate şi respira greoi. Nu mai avusese încredere în nimeni ca să îi povestească trecutul său—nici măcar soților Smallwood, iar aceştia fuseseră cele mai cumsecade persoane pe care le cunoscuse până să vină la ferma Rocky Crest. Dar dacă nu îi povestea acum, mâine avea să fie în aceeaşi încăpere cu soții Jenks şi numai gândindul acesta îl făcea să asude. *O, Doamne, ajută-mă* . . .

Clancy a întins mâna peste Matt şi a ridicat fotografia.

– Are ceva de-a face cu familia din poza aceasta? Am observat că săptămâna asta ai petrecut mult timp uitându-te la ea.

Matt se uita la fotografia pe care Clancy o ținea între degetele sale cioturoase. Bărbia începu să-i tremure în timp ce dorul îl copleşea. Cât mai avea să treacă până se va împlini promisiunea lui Maelle că îl va găsi?

– Acea familie . . . A înghițit golul din gât şi a luat fotografia ca să o țină în palmă. Aceea este familia mea, Clancy. Şi nu am mai văzut-o de când aveam şase, poate şapte ani.

Clancy a strâns din buze şi a scos un şuierat.

– A trecut ceva vreme.

– Da . . .

Matt a închis ochii pentru câteva clipe ca să-şi adune gândurile. Şi apoi, greoi, cu o voce tristă, şi-a deschis sufletul în fața lui Clancy.

– Părinții mei au murit când eram foarte mic. Eu, părinții mei şi surorile mele trăiam în New York. După ce au murit părinții mei nu a mai fost cine să aibă grijă de noi. Aşa că nişte oameni—nu îmi mai aduc aminte exact cine—ne-au îmbarcat pe un tren împreună cu alți copii care nu aveau părinți ca să venim în vest.

Clancy a rămas cu gura căscată.

– Trenurile cu orfani? Tu ai venit cu ele?

Matt a dat din cap.

– Am fost trimişi într-un oraş mic de aici din Missouri unde mai mulți oameni au venit să ne vadă. Eu am ajuns la o familie pe nume Bonham. O familie cumsecade—ei trăiau în Shallow Creek.

– Şi surorile tale?

Durerea îi străpunse inima lui Matt.

– Sora mea mai mică a fost luată de nişte bogătaşi. Matt îi aruncă lui Clancy o privire scurtă şi sfioasă. Bărbatul şi acum mai are probabil o umflătură la fluier cum l-am lovit. L-am lovit bine încercând să-l fac să o lase pe surioara mea. Dar nu a funcționat.

Uitându-se din nou la fotografie Matt a atins imaginea lui Maelle.

– Cealaltă soră a mea a fost luată de un bărbat care făcea fotografii. Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ea. Ea era îmbrăcată ca un băiat atunci.

Clancy s-a încruntat.

– Ca un băiat?

Matt a ridicat din umeri.

– E greu de explicat. Dând din cap a continuat. Sper că bărbatul nu s-a înfuriat prea tare când şi-a dat seama că a luat o fată în loc de un băiat. Sper că a fost bun cu ea . . .

– Stai un pic Matt . . . Clancy a fluierat. Mă bucur că ai ajuns la o familie bună.

Matt a dat din cap aprobator, a ridicat bărbia şi privea în gol.

– Aşa este. Mi-a plăcut foarte mult de familia Bonham. S-au comporat cu mine ca şi cum aş fi fost al lor—m-au trimis la şcoală şi de toate. Acum, doamnna Bonham era severă cu privire la cum trebuie făcute lucrurile—foarte strictă, dacă mă înțelegi. Dar nu a fost niciodată rea sau să-mi facă în ciudă. Era o femeie foarte cumsecade. Dintr-o dată, gâtul i se strânse.

– Când aveam cam nouă ani a venit o secetă mare. Nu am avut recoltă, banii erau puțini şi nu-şi permiteau să-şi hrănească propriii copii, darămite să mai hrănească şi pe alții. Aşa că m-au dus la un orfelinat în Springfield.

– Şi te-au lăsat acolo pur şi simplu?

Auzind tonul batjocoritor al lui Clancy, Matt şi-a întors privirea înspre el.

– Nu le port ranchiună. Ştiu că nu au avut încotro—doamna a plecat foarte supărată de acolo.

Amintirea feţei supărate a doamnei Bonham în timp ce se îndepărtau cu căruţa îi produse lui Matt o durere în inimă. Şi-a înlăturat imaginea din minte şi a continuat.

– Am stat la orfelinat câţiva ani până când m-a luat un bărbat. Avea o fermă pe valea râului Missouri. Acolo am învăţat să lucrez cu vitele.

– La o fermă de vite din Missouri . . . Tonul vocii lui Clancy arăta că era gânditor. Dar parcă Gerald a spus că ai venit din Texas.

Matt s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă. Asta era partea pe care nu o povestise niciodată.

– Aşa e. Am fugit în Texas de la ferma aceea. Era . . . era a unui bărbat pe nume Jenks.

Clancy a tresărit.

– Lester Jenks? Un bărbat masiv şi cu un dinte de aur în faţă?

Matt a dat din cap.

– Da la el.

Clancy a sărit în picioare.

– Ai fost adoptat de Lester Jenks? Dar atunci ce cauţi tu aici în loc să—?

– Nu!

Matt îşi frecă ceafa păşind înainte şi înapoi în camera mică.

– Clancy, el nu m-a adoptat. Doar m-a *luat*. M-a luat şi m-a folosit la muncă. Doar . . . m-a folosit la muncă.

Încet, Clancy se aşeză din nou pe pat.

Matt se sprijinea de un perete fiind prea obosit ca să mai stea drept fără ajutor.

– M-a folosit la muncă aşa cum te-ai purta cu un câine. Şi nu m-a plătit niciodată. Am văzut celelalte ajutoare aliniindu-se în ziua de salar aşa că am crezut că şi eu trebuie. Prima dată a râs de mine şi mi-a spus să plec. A doua oară a înconjurat masa, m-a luat de guler şi mi-a dat un picior de m-a trântit de pământ. A treia oară . . . Matt îşi simţea gura uscată. Şi-a umezit buzele.

– A treia oară abia am putut să-mi pun cămaşa pe mine după o săptămână din cauza crestăturilor pe care mi le-a lăsat pe spate. După asta nu m-am mai pus în rând. Bineînţeles că şi-a mai găsit el şi alte motive ca să îmi mai aplice acelaşi tratament.

Clancy îşi încleşta atât de tare maxilarele încât muşchii îi ieşeau în afară.

– Dar eu ţineam socoteala cât îmi datora. Ştiam cu cât le plătea pe celelalte ajutoare şi ştiam de cât timp eram eu acolo. Astfel că într-o noapte când . . . când el şi ceilalţi au plecat în oraş m-am furişat în biroul lui. Lui Matt au început să-i tremure picioarele. S-a lăsat pe margine patului. Am făcut un calcul pe o bucată de hârtie pe care am găsit-o pe biroul lui. Plata pentru patruzeci şi patru de luni. Apoi am scăzut preţul unui cal. Am găsit cutia lui cu bani în sertarul de jos şi am luat cât îmi datora. Am înşeuat calul şi am plecat.

– Şi de atunci ai trăit pe cont propriu?

– Da, domnule. Zâmbi şi un muşchi îi zvâcni în obraz. Nu a fost chiar atât de rău. Eram destul de înalt pentru un băiat de vârsta mea—cei mai mulţi credeau că sunt mai în vârstă decât eram de fapt, aşa că îmi dădeau de lucru. Ştiam să lucrez cu vitele mulţumită soţilor Jenks. Aşa că am lucrat la ferme de vite în Kansas, Oklahoma şi Texas. Am mers cât de departe de Missouri am putut.

– La ultima—Tripple E din Spofford, Texas—şeful ne lăsa să mergem la biserică. Sunt recunoscător pentru asta—aşa am ajuns să-L cunosc pe Isus. Acum El e cu mine oriunde aş merge, astfel că atunci când călătoresc nu sunt singur.

Matt oftă.

– Probabil aş fi stat la Tripple E doar că şeful de acolo s-a îmbolnăvit şi a murit. Soţia lui a trebuit să vândă şi noul proprietar şi-a adus ajutoarele lui. Astfel că am fost nevoit să-mi caut din nou de lucru. Am văzut anunţul domnului Harders, am trimis telegrama şi—a ridicat palmele şi în sus şi zâmbea—iată-mă.

– Şi nu ţi-ai văzut surorile de când ai fost mic?

Matt a întors privirea înspre fotografie.

– Nu.

– Nu vrei să le găseşti?

– Bineînţeles că vreau. Dar nu ştiu cum. Nici nu ştiu cum le cheamă acum. Cu siguranţă nu le mai cheamă Gallagher . . .

– Gallagher? Tonul lui Clancy trăda confuzia. Numele tău este Tucker.

Matt îşi scărpina bărbia zâmbind.

– Păi l-am inventat când am plecat de la soţii Jenks. L-am schimbat din Bonham în Tucker pentru că eram tot timpul istovit[2*] de la atâta muncă. M-am gândit că o să-i fie mai greu să mă găsească dacă am alt nume. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Însă, în acelaşi timp, îi e şi surorii mele mai greu să mă găsească.

Clipea repede uitându-se la fotografie.

– Sora mea mai mare mi-a făcut o promisiune. A spus că mă va găsi într-o zi. Eu continuu să sper . . . Dar tot mutându-mă . . . se poate ca ea să fi încercat şi pur şi simplu să nu mai fi reuşit să ţină pasul cu mine.

Matt se opri un pic.

– Trebuie să mă stabilesc undeva. Dar dacă domnul Jenks mă vede la întâlnirea de mâine ar putea să mă denunţe pentru furt. Şi atunci aş ajunge la închisoare. Îl cuprinse panica. Nu pot să îl las să mă vadă.

– Nu te îngrijora. Matt nu l-a auzit niciodată pe Clancy vorbind pe un ton atât de serios. Nu o să te deranjeze Jenks. Voi merge eu mâine să-i dau lui Jackson o mână de ajutor. Pe Gerald nu-l interesează cine merge şi cine stă atâta timp cât este cine să facă treburile pe lângă fermă. Tu o să stai aici. Clancy a început să râdă. Toată lumea ştie ce părere are Jenks despre oi. Nu va veni el aici—pentru nimic în lume. Aşa că vei fi în siguranţă atât timp cât stai aici.

Matt trase adânc aer în piept şi expiră sacadat.

– Mulţumesc Clancy.

Clancy a ridicat din sprânceană.

– Totuşi ar trebui să vorbeşti cu Gerald. El ar putea—

– Nu. Matt dădu din cap. „Nu vreau să creadă că a angajat un hoţ. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine. În felul ăsta Jenks nu va şti unde mă aflu.

– Dar Matthew, fiind avocat, Jackson . . . te-ar putea ajuta.

Dar Matt îşi încleştă maxilarele.

[2*] în limba engleză, *to tucker* înseamnă „a istovi" (n. trad.)

– Clancy, tu ştii ce le fac hoţilor de cai.

Faţa bărbatului se albi.

– Chiar dacă Jenks îmi datora acel cal şi banii, nu ar fi greu pentru un bărbat cu averea şi cu influenţa lui să convingă un judecător. Nu . . . nu trebuie să spui nimănui despre mine. Te implor.

Clancy a dat aprobator din cap.

– Nu-ţi fă griji. Nu o să mai spun nimănui.

– Îţi mulţumesc, Clancy.

– Haide acum să mergem să luăm cina, bine?

Matt îşi puse mâna pe stomac, surprins că i-a revenit foamea. O povară i s-a luat de pe suflet ştiind că nu va trebui să dea mâine ochii cu Jenks.

– Sună bine.

În timp ce mergeau împreună spre casa mare Clancy l-a lovit uşor cu pumnul în braţ.

– Ştii ce îmi doresc, Matt? Ca bătrânul Gerald să fie ales şi să poată schimba legile ca oamenii precum Jenks să nu mai poată profita de orfani.

27

Maelle
Shay`s Ford, Missouri
Aprilie, 1903

Maelle râse uşor când intră în încăperea despre care Jackson îi spusese că era folosită pentru întrunirile orăşeneşti. Pentru prima dată în viaţa ei era îmbrăcată adecvat pentru a merge la operă. Fusta evazată de culoare gri şi cămaşa pe corp îi păreau ciudate după atâţia ani în care purtase pantaloni şi cămăşi bărbăteşti, dar ar fi fost indicat ca astăzi nimeni să nu se uite pieziş la ea.

Echilibrând cutia în care se afla aparatul şi câteva plăci neimprimate păşi în josul culoarului înspre scena bine iluminată. Cortina din catifea roşie atârna de la înălţimea tavanului şi era legată în ambele părţi ale scenei. Podeaua strălucitoare din lemn a scenei era goală, cu excepţia unui rând format din trei scaune cu spătar, amplasate în spatele unui podium. Îşi aruncă privirea asupra încăperii întunecoase ca să găsească locul ideal pentru amplasarea aparatului. Cu toate că pe pereţii laterali ai încăperii erau amplasate candelabre la nivelul umărului, nici unul dintre ele nu era aprins. Maelle spera că cineva le va aprinde, pentru că altfel camera avea să fie prea întunecată pentru a putea face poze.

Oprindu-se lângă paravanul de pe scenă s-a întors cu faţa înspre scaunele întunecate acoperite cu catifea. Dorea să fotografieze atât publicul cât şi pe cei care aveau să vorbească, dar nu ar fi vrut să se mute ca să distragă atenţia de la ceea ce se va întâmpla. Maelle îşi freca bărbia gândindu-se la variantele pe care le avea.

– Mike?

Acel cuvânt exclamat a speriat-o atât de tare încât era să scape cutia din mână. Maelle se întoarse în direcţia de unde auzise vocea, fusta

învârtindu-i-se în jurul gleznelor. Jackson stătea în partea din spate a scenei cu gura deschisă de uimire.

Maelle ținea cutia pe post de scut. Inima îi bătea tare în timp ce el traversa scena spre paravan uitându-se în jos la ea, privind-o din cap până-n picioare.

– Arăți minunat!

Cuvintele îi veneau necontrolabil.

– De-a dreptul . . . minunat!

Fusta i se mişca în timp ce păşi înapoi. Fiori de frică o trecură pe şira spinării. Ridicând bărbia, ea trase aer pe nas şi îl fixă cu o privire rece.

– Am avut o mică discuție cu Isabelle şi mi-a atras atenția că unele persoane şi-ar putea face o impresie greşită despre caracterul meu din felul meu ciudat de a mă îmbrăca. M-am îmbrăcat astfel doar ca să conving bunii oameni din Shay`s Ford că nu sunt o destrăbălată.

Ea a luat o postură şi mai serioasă.

– Nu m-am îmbrăcat astfel ca să te impresionez pe tine.

Jackson arăta ca şi cum s-ar forța să nu zâmbească.

– Nu-mi permit să presupun aşa ceva.

Ea îşi coborât privirea în pământ iar brațele ei tremurânde încă erau înfăşurate în jurul cutiei. I-a scăpat un oftat.

– Îmi cer scuze pentru irascibilitate. Cred . . . cred că mă simt prea remarcată.

Jackson izbucni în râs. Ea îl privea atent cum îşi țuguia buzele ca să înăbuşe sunetul.

– Îmi cer scuze. Nu râd de tine, pe cuvânt. Ci de faptul că te simți remarcată într-o rochie prin care eşti la fel ca orice femeie din oraş. Şi în pantalonii cu care ieşeai în evidență precum o cioară într-un stol de cintezoi nu te simțeai observată.

El a început să râdă mişcând din cap.

– Nu am mai întâlnit pe nimeni asemeni ție, Mike.

Căldura îi invadă obrajii şi îşi întoarse privirea într-o parte.

– Era vorba să mă simt confortabil. Vocea ei părea într-un mod straniu atât de familială în încăperea goală şi cu ecou.

– Am purtat pantaloni de când eram foarte mică. Şi mă simt...în siguranță . . . purtându-i. În rochie . . .

Îşi întoarse privirea uitându-se în ochii lui Jackson din nou. Lacrimile îi umplură ochii, dar clipi mai des ca să le înlăture.

– . . . nu mă simt în largul meu.

Jackson se ghemui punându-şi coatele pe picioare şi îşi împreună mâinile.

– Fii tu însăţi. Dacă te simţi în largul tău în pantaloni, poartă-i. Nu o lăsa pe Isabelle să îţi spună ce să faci.

Jackson a început să zâmbească.

– Îi place să le spună tuturor ce să facă. Aaron lucrează la înclinaţia ei de a da ordine.

Zâmbetul îi reapăru uşor pe buze.

– Mă bucur să aud asta.

Dar apoi redeveni serioasă.

– Cu toate acestea are dreptate, de aceea nu vreau ca îmbrăcămintea mea să fie o piatră de poticnire care să îi împiedice pe cei din jur să-mi vadă cu adevărat caracterul. Vreau ca oamenii să-L poată vedea pe Isus în viaţa mea. Iar dacă ei se poticnesc în hainele mele atunci nu vor avea posibilitatea să-mi cunoască inima. Aşa că . . .

A tras din nou aer adânc în piept.

– Voi renunţa la pantaloni. Cel puţin când sunt în medii mai elevate.

Jackson zâmbea, iar ochii lui negri străluceau aprobator.

– Mike ai planuri pentru diseară?

Ea a mişcat un pic cutia. Era din ce în ce mai grea.

– De ce?

Rămânând ghemuit la câţiva metri depărtare a continuat: „Este un restaurant la un hotel la marginea oraşului. Are panoramă asupra Mississippiului şi poţi vedea toate barajele şi toate vapoarele cu aburi care andochează. E foarte relaxant. Ai vrea să mă însoţeşti la cină în această seară?

Maelle a început să simtă cum alţi fiori îi urcă pe spate făcând-o să respire sacadat.

– Mă inviţi pe mine la cină sau e rochia de vină?

El sări în picioare.

– Eu . . . eu . . .

– Aşa mă gândeam şi eu. Ea făcu cale întoarsă şi se îndreptă pe culoar spre spatele camerei.

Un sunet înfundat a făcut-o să-şi dea seama că el a sărit de pe scenă.

– Mike, aşteaptă!

O mâna îi cuprinse umărul făcând-o să se oprească.

– Te rog nu fugi de mine!

Eliberându-se din prinsoarea lui, se uita ţintă la el cu o privire de gheaţă.

– Nu fug de tine!

– Eşti sigură?

– Din senin mă inviţi la cină, îmi faci complimente. Ei bine asta mă face să mă simt incomod. Nu-mi dau seama dacă mă inviţi pe mine—pe Mike—la cină sau dacă rochia, pur şi simplu, ţi-a dat idei.

Jackson se încruntă.

– Nu, stai un pic, eu—

– Am îmbrăcat rochia pentru ca pantalonii să nu le distragă atenţia oamenilor din oraş. Nu am luat-o pe mine ca să atrag privirile bărbaţilor. Aşa că păstrează-ţi invitaţia, Jackson Harders, şi lasă-mă în pace!

Năvălind ca o furtună printre două rânduri se îndreptă spre culoarul lateral. Se duse până în partea din faţă a încăperii şi se opri în stânga scenei. O privire rapidă îi confirmă faptul că de acolo vedea întreaga încăpere şi scena. După ce şi-a aşezat trepiedul a pus camera pe poziţie. Odată ce a fixat-o, se aşeză în spatele ei şi începu să analizeze încăperea ca să marcheze cele mai bune cadre. Cu coada ochiului îl observă pe Jackson mergând în sus pe culoarul din mijloc, prinzându-se cu mâinile de marginea scenei şi ridicându-se pe ea. Dispăru în spatele cortinei.

În momentul în care l-a ştiut plecat, ea a lăsat capul în jos şi a închis ochii. Lacrimile încercau să-şi facă loc printre pleoape, dar ea strângea tare din ele ca să nu le dea drumul. Plânsul era pentru fetiţe. Şi nimeni nu o putea face pe Mike Watts fetiţă. Întotdeauna a fost cel mai tare copil din oricare oraş prin care trecuse. A făcut faţă pumnilor şi agresărilor verbale şi a scăpat cu bine.

Atunci de ce i-a lăsat invitaţia lui Jackson o aşa rană în inimă? Pentru că se aştepta la mai mult de la el. Ea credea că el e diferit—că înfăţişarea nu conta atât de mult pentru el cât conta pentru alte persoane. Şi a

văzut-o îmbrăcată în rochie, a făcut ochii mari de uimire şi a devenit dintr-o dată foarte dornic să o invite să-şi petreacă seara cu ea.

– Jackson, de ce mi-ai adus aminte de toţi ceilalţi bărbaţi? Aceste cuvinte erau precum un geamăt care aproape i-a smuls inima din piept.

– Care ceilalţi bărbaţi?

Maelle îşi ridică mâna şi şi-o duse la inima care-i bătea nebuneşte. Jackson stătea în mijlocul scenei cu o mână în buzunarul de la pantaloni şi sprijinindu-şi greutatea pe un picior. Grija vizibilă în ochii căprui închis o făceau să vrea să plângă.

Ea se concentra asupra aparatului jucându-se cu lentilele.

– Ce faci? De ce te furişezi aşa? Trupul ei tremura din cap până-n picioare şi îşi reproşa ei însăşi de ce s-a afişat atât de vulnerabilă.

Scârţâitul scândurilor o preveneau că Jackson se apropie. Inima lui Maelle bătea de două ori mai repede şi se agita fiind pregătită să îi ceară să o lase în pace.

Dar el stătea pur şi simplu pe margine scenei, la câţiva metri distanţă, cu picioarele atârnate.

– Nu a fost intenţia mea să mă furişez. Chiar am păşit mai apăsat ca să mă auzi că mă apropii.

– Ei bine . . . Ea a mişcat camera câţiva centimetri înspre dreapta şi privea prin vizor. Făcea orice doar ca să fie ocupată şi să nu fie nevoită să îl privească în ochi. Nu te-am auzit. Şi mi se pare nepoliticos să asculţi conversaţiile personale ale cuiva.

– Dar întrebarea îmi era adresată, i-a adus el aminte.

O urmă de tachinare se putea observa în tonul lui, dar Maelle nu avea să se lase convinsă să nu mai fie supărată. Dacă era supărată, atunci nu se mai gândea la durere.

– Gândeam cu voce tare. Nu vorbeam cu tine.

Jackson s-a aplecat în lateral punându-şi palma pe scenă.

– Mike nu am vrut să te jignesc invitându-te la cină, dar se pare că am făcut-o. Îmi cer iertare.

Ea a ridicat o sprânceană şi îi examina expresia. Faţa lui era senină, îngăduitoare şi fără urmă de falsitate. Şi cu toate acestea ea mai nutrea nişte urme de îndoială . . . Maelle a îndreptat degetul arătător în direcţia lui.

– Mi se pare foarte interesant că nu m-ai invitat niciodată la cină când purtam pantaloni.

Ridicând bărbia, îl înfruntă.

– De ce acum?

Jackson a ridicat din umeri, ridicând şi mâinile în semn de întrebare.

– Pentru că trebuie să mănânci?

Sclipirea din ochii lui a înseninat-o. A răsuflat, a început să chicotească acoperindu-şi gura cu mâna. A început să râdă şi Jackson împreună cu ea, împărtăşind un moment de bucurie.

Apoi Jackson a afişat o figură serioasă înclinând capul şi privind-o direct în ochi.

– Sincer acum, Mike, îmi dau seama că te-am speriat, dar nu asta a fost intenţia mea. Nu îmi dau seama de ce ai găsit invitaţia mea atât de înfricoşătoare.

Aplecându-se uşor înainte a adăugat încet.

– Dacă vrei să vorbeşti despre asta am două urechi numai bune de ascultat.

– Nu avem nimic ce discuta.

Datorită răspunsului ei ferm a ridicat din sprâncene, dar nu a mai insistat, ridicându-se în picioare.

– În regulă atunci. Dar să ştii că invitaţia rămâne valabilă oricând vrei să vorbim.

Ea nu i-a mai răspuns.

El zâmbea discret.

– Şi invitaţia la cină rămâne valabilă. Au o friptură de vită servită cu ciuperci prăjite deasupra pe care o recomand cu toată tăria.

Stomacul lui Maelle începu să emită nişte zgomote, după care îşi scoase limba involuntar pentru a se linge pe buze. Apoi îşi îndreptă umerii şi dădu din cap dezaprobator.

– Îţi mulţumesc, dar nu vreau.

Jackson se încruntă.

– Încă ţi-e mai frică de mine?

Frică? De Jackson care era îmbrăcat într-un costum din trei piese, cu un jabou din mătase pe faţa căruia se reflect lumina de pe scenă scoţându-i în evidenţă trăsăturile fine? Umbra de pe faţa lui îi aducea

aminte de alte fețe, de alte reflexii, dar Maelle își reprima sentimentele negative. Înghițind în sec, a răspuns hotărâtă.

– Nu, nu mi-e frică de *tine*. Doar că nu pot veni.

Jackson a înclinat capul afișând o expresie copilărească.

– De ce nu? Trebuie să mănânci. De ce să nu mănânci cu mine?

Maelle suspină. Ar face bine să fie cinstită cu el sau Jackson nu va renunța niciodată.

– Jackson, nu am mai mâncat niciodată într-un restaurant elegant precum cel de care mi-ai spus tu. Eu şi cu unchiul meu mâncam în birturi sau la foc în aer liber. Câteodată mai intram în câte-un restaurant mai mic unde persoana care gătea ne punea farfuriile pe masă. Dar localul despre care vorbeşti tu este unul cu chelneri, cu fețe de masă şi probabil cu feluri de mâncare pe care eu nici măcar n-o să le pot citi. M-aş simți incomod într-un astfel de local.

El ridică din sprânceană, privind-o în mod intenționat de sus până jos îndreptându-i atenția din nou spre rochie.

Maelle simțea cum roşeşte.

– Dacă am luat o fustă şi o cămaşă cu manşete nu înseamnă că instantaneu ştiu cum să mă comport într-un restaurant elegant. Probabil că aş înfige furculița în friptură şi aş muşca din ea punându-te într-o lumină foarte proastă.

Maelle dădea din cap dezaprobator.

– Nu, nu mă pot duce.

Jackson îşi încrucişă brațele în dreptul pieptului.

– Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine. Refuzi să iei cina cu mine pentru că îți lipseşte eticheta la masă?

Cuvântul ciudat a făcut-o să se oprească preț de câteva momente.

– Dacă etichetă înseamnă maniere atunci da. Te refuz din cauza aceasta.

– Atunci asta se poate rezolva uşor Mike. Manierele se pot învăța.

Maelle se încruntă.

– Jackson nu o să mă duc într-un restaurant sofisticat ca să învăț cum să mă comport. Trebuie să ştiu lucrul ăsta înainte să merg acolo.

– De acord cu tine. Era tot un zâmbet. Şi ştiu şi cum poți învăța.

Ea a ridicat din umeri în semn de întrebare tăcută.

– De la Isabelle.

– Eu îmi menţin părerea că angajându-i pe copii şi învăţându-i o meserie le facem un bine. Când devin adulţi vor avea un mijloc prin care se pot întreţine. Nu văd nimic greşit cu privire la aceasta.

Din diferite părţi ale încăperii se auzea un murmur în semn de răspuns. Maelle i-a făcut o poză bărbatului care fusese foarte hotărât în a susţine dreptul de a angaja pe oricine ar dori angajatorul, indiferent de vârsta angajatului. Cu toate că modul elegant de a se îmbrăca şi părul negru, lucios dat peste cap îi dădea bărbatului o înfăţişare de om de afaceri prosper, era ceva cu privire la el care o făcea să creadă că nu putea avea încredere în el.

Un alt bărbat cu câteva scaune mai în spate ridică mâna şi spuse:

– Dacă aceste legi vor fi elaborate, cine le va pune în aplicare? Cu toţii—gesticula arătând spre proprietarii de ferme adunaţi—avem ferme în afara oraşelor. Chiar dacă legile vor fi promulgate ce garanţie avem că vor fi şi puse în aplicare?

Maelle privea din nou spre bărbatul cu păr lucios. Rânjetul lui de pe buze îi spunea că va face ceea ce va dori, indiferent de legile existente.

Jackson se sprijinea de pupitru cu ambele mâini, iar ţinându-şi umerii drepţi îi răspunse.

– La fel cum orice altă lege este bună în măsură în care oamenii se angajează să o respecte. Aveţi dreptate că va fi mai uşor de aplicat în oraşe şi în fabrici.

Maelle observă licărirea unui dinte de aur când bărbatul cu păr lucios zâmbi larg.

– Dar, – a continuat Jackson cu un ton ferm – nu este imposibil. Iar copiii merită toate eforturile noastre pentru a le asigura viitorul.

În timp ce Jackson continua să roage adunarea să ia în considerare posibilele urmări ale faptului ca toţi copiii să primească o educaţie şi să devină cetăţeni eficienţi, Maelle privea la domnul Gerald Harders. Bărbatul era o ipostază mai bătrână şi mai îndesată a lui Jackson—trăsăturile de familie puteau fi observate cu uşurinţă. Dar bărbatului îi lipsea hotărârea lui Jackson. Ea se întreba de ce nu stătea bărbatul la pupitru să expună nevoia unor legi în domeniul muncii copiilor în loc să-l lase pe Jackson să vorbească.

Maelle a mai făcut o poză surprinzându-l pe Jackson aplecat în faţă cu mâinile întinse, iar chipul lui avea o expresie pătimaşă. Exact cum avusese în acea zi în parc atunci când exuberantă capacitatea de convingere i-a adus aplauzele asistenţei. Şi-a încheiat cuvântarea îndemnându-i pe bărbaţi să completeze un angajament în ceea ce privea sprijinul financiar sau personal în vederea votării lui Gerald Harders în Camera Reprezentanţilor statului Missouri unde avea să lupte pentru încetarea prestării muncii de către minori.

Maelle aşeza plăcile între straturi de pânză în timp ce un bărbat cu multe primăveri şi Aaron Rowley se plimbau prin încăpere adunând angajamentele. Jackson şi tatăl său părăsiseră de asemenea scena ca să vorbească cu cei din public, adresându-se în tăcere fiecărui proprietar de ferme. Un bărbat se apropie de ea ţinând un carneţel şi un creion în mână. Şi-a dat seama că era reporter la ziar.

Ea se îndreptă de spate şi îl întrebă:

– Când va avea nevoie ziarul de pozele pe care le-am făcut?

El a închis carneţelul.

– Eu voi preda articolul în această seară. Şeful meu probabil că va dori să-l publice în ediţia de mâine. Cu cât va fi publicat mai aproape de articolul despre copilul străzii care şi-a pierdut piciorul tăiat de tramvai, cu atât va avea un impact mai eficient.

Maelle aruncă o privire ceasului mare cu pendul din capătul încăperii. Dacă se grăbea până la primele ore ale serii putea şi ea preda pozele.

– Voi face tot posibilul ca să aduc şi eu pozele pe diseară.

– Foarte bine. Îi voi spune şefului meu.

El arătă spre cutia cu plăci.

– Aţi vrea să vă duc cutia?

– Nu, mulţumesc. Mă descurc eu cu ea.

El a dat aprobator din cap şi s-a îndepărtat.

Maelle s-a întors la stativ şi a desfăcut aparatul din strânsoare. S-a întors să pună aparatul înapoi în cutie, dar a fost oprită din drum de un bărbat care s-a interpus între ea şi cutie. Sângele i-a îngheţat în vene când a observat sclipirea dintelui de aur.

28

Mattie
Ferma Rocky Crest
Aprilie, 1903

Îmbrăcat doar cu izmenele şi cu ciorapii găuriţi, Matt se plimba în cabană, capul rotindu-i-se la fiecare întoarcere, iar privirea îi rămânea aţintită spre uşă. Clancy şi domnul Harders plecaseră la puţin timp după ivirea zorilor în acea dimineaţă, şi el ştia ca urmează să sosească în acea seară. Curiozitatea cu privire la cum decurse ziua, dacă Jackson a obţinut ajutor pentru cauza sa, dacă Clancy l-a văzut pe Jenks şi dacă domnul Harders avea ceva noutăţi cu privire la Petey îl ţinuseră treaz mult timp după ora de culcare. Ştia că nu va putea dormi până când va reuşi să vorbească cu Clancy, aşa că îl aştepta.

Luna era sus pe întunecata boltă cerească atunci când mânerul s-a rotit, iar scârţâitul balamalelor au anunţat sosirea lui Clancy. Bărbatul în vârstă s-a furişat înăuntru ţinând bocancii în mână şi îndoit de spate. Aproape şi-a aruncat bocancii peste umăr când l-a văzut pe Matt stând în mijlocul încăperii.

– Doamne fereşte, băiete, ce faci treaz la miezul nopţii? M-ai speriat de moarte!

În ciuda orei târzii şi a chestiunilor care l-au ţinut treaz, Matt chicoti. Încrucişându-şi braţele, Matt a început să vorbească apăsat.

– O singură dată am mai văzut un bărbat furişându-se aşa cum ai făcut tu şi avea o femeie de la fermă cu el.

Clancy şi-a dres glasul aruncând bocancii din mână cu zgomot.

– De parcă o femeie respectabilă ar vrea să fie văzută cu mine.

El dădu din cap şi respiră adânc.

– Acum că ne-am pus de acord că nu m-aş furişa cu nici o femeie de la fermă, spune-mi ce faci plimbându-te în izmene prin cabană?

Matt îşi frecă bărbia.

– Doar mă întrebam cum au mers lucrurile. Şi dacă l-ai văzut . . .

Clancy îşi ridică una dintre sprâncenele lui stufoase.

– Pe Jenks?

Matt încuviinţă din cap simţind cum i se uscă gâtlejul.

– Da, l-am văzut.

Horcăind scurt, Clancy a traversat încăperea până la masa mică din mijloc şi a tras un scaun. După ce se aşeză, îl privi pe Matt plin de înţeles.

– Bărbatul ăla nu ţine cu tot dinadinsul să se facă iubit de oameni, ştii asta?

Ştia şi Matt. Jenks se gândea că banii lui spală multe dintre păcate. Aşezându-se vizavi de Clancy, îi spuse acestuia.

– Nu şi-a oferit sprijinul?

– Nu a completat talonul nostru de susţinător. Şi trăncăneala lui despre cum copiii învaţă o meserie dacă se angajează cât sunt mici i-a mai făcut pe mulţi alţii să nu ne susţină.

Tonul ironic al lui Clancy i-au răscolit lui Matt sentimentele pe care le nutrea pentru la Lester Jenks.

– Iar asta nu a fost tot. A trebuit să îl opresc ca să nu o agreseze pe o doamnă de la ziar.

Matt a rămas cu gură căscată de uimire. Clancy dădu din cap.

– Ai auzit bine. A îmbrâncit-o pe femeie într-un colţ şi a speriat-o, izbindu-i aparatul de pământ. Nici măcar nu şi-a cerut scuze—spunându-i doar că propria ei stângăcie a făcut-o să cadă.

El dădu din cap încleştându-şi dinţii.

– Mi-a părut rău pentru ea. Nimeni nu merită un asemenea comportament. Bărbatul este o persoană dezagreabilă. Ai avut dreptate să te ţii departe de el.

Fiind beneficiarul aceluiaşi tratament meschin din partea lui Jenks, inima lui Matt s-a umplut de empatie faţă de femeia necunoscută.

– Acea doamnă . . . este bine?

– Desigur. Jackson a văzut şi el ce s-a întâmplat—şi a asigurat-o că îi va înlocui aparatul. Se pare că Jackson o chemase să facă poze, aşa că

s-a simțit responsabil pentru ceea ce i se întâmplase. Clancy a început să râdă ușor.

– I-a spus bătrânului Jenks ce părere are despre mitocăniile lui, fără rețineri. Nu cred că Jenks își va mai arăta fața prin Shay`s Ford prea curând.

Matt nu putea spune că îi părea rău pentru aceasta dar și-ar fi dorit ca să nu se fi întâmplat ceva atât de grav pentru ca Jackson să-și verse supărarea pe Jenks. Matt a spus:

– Sper că acum Jenks nu le va face probleme lui Jackson sau domnului Harders. Pentru că este obișnuit să obțină ceea ce vrea."

– Impresia asta mi-a lăsat-o și mie, a recunoscut și Clancy încercând să se rețină să caște, dar, după cum văd eu treburile, femeia i-ar putea înainta plângere pentru comportament indecent. Astfel că ar face bine să-și vadă de treabă și să plece.

– În afară de faptul că Jenks a făcut scandal a decurs totul bine?

– Bineînțeles. Clancy a pus un cot pe masă și își freca bărbia păroasă. Avem câteva angajamente de sprijin financiar pentru campania lui Gerald. Unii chiar au spus că vor dona școalii de orfani pe care prietena lui Jackson vrea să o înființeze.

– Școală pentru orfani?

Clancy îl privi mirat.

– Nu ți-a spus nimeni despre asta? Jackson o ajută pe Isabelle—cea care are grijă de Petey—să intre în posesia moștenirii, iar ea o va folosi să-și facă un rost în viață—și școala pentru orfani. A cumpărat ceva teren în afara orașului și vrea să construiască niște dormitoare, săli de clasă, un atelier de tâmplărie și grajduri. În felul ăsta copiii vor putea să învețe să scrie și să citească, și vor putea învăța și o meserie.

Clancy a îndreptat arătătorul în direcția lui Matt ținând bărbia aproape de gât.

– Este o fată foarte ambițioasă—și e și educată. Spune că ea îi va învăța pe copii, dar cred că va mai avea nevoie de ajutor. Nu îmi pot imagina că se va ocupa de toate de una singură. Cu ajutorul lui Jackson speră că și alte orașe vor urma exemplul odată ce vor vedea că e o bună modalitate de a-i ține pe copiii abandonați departe de străzi și că îi va ajuta să-și facă un viitor. Un căscat interveni după ce bărbatul termină de vorbit.

Matt mai avea întrebări pentru Clancy, însă după cum observa bărbatul mai avea puţin şi se prăbuşea din scaun, aşa că i-a zâmbit:

– Du-te la culcare. Mai putem vorbi şi mâine.

Clancy îl lovi afectuos pe umăr, intră în camera lui şi închise uşa. Matt a stins lampa şi se duse în cameră, însă în ciuda faptului că era târziu şi era obosit, a rămas treaz. Gândul la şcoala pentru orfani îi ocupa toate gândurile şi îi risipea somnul.

29

Maelle
Shay`s Ford, Missouri
Aprile, 1903

Îmbrăcată cu cămaşa ei obişnuită din flanelă şi cu pantalonii de culoarea bronzului, ghemuită pe marginea patului, Maelle privea drept la lumina care pâlpâia din lampă. Ochii îi ardeau, dar îşi dorea ca ochii să nu i se închidă şi îşi prelungea fiecare clipit din ochi, temându-să că întunericul nopţii o va copleşi şi o va face să adoarmă. Oamenii din oraş dormeau de mult, dar ea era neliniştită. Fiecare zgomot— cântecul unei păsări de noapte, mieunatul unui motan, şuieratul vântului—toate păreau amplificate. Şi ostile.

Din acea noapte în Littleville, New Mexico, nu mai experimentase o asemenea frică. Amintirea clipelor din ultima zi din viaţa lui Richard îi trecea prin minte, amestecată cu momentele întâlnirii din acea zi cu bărbatul cu dintele din aur, creându-i o confuză încâlceală a gândurilor.

Rochia de un verde crud din muselină care îi îmbrăcau formele de fată; cămaşa de un gri de culoarea turturelei care îi acoperea corsajul; doi bărbaţi turmentaţi îmbrăcaţi cu nişte haine zdrenţuite care au apucat-o de braţ, luând-o în derâdere, respiraţiile mirosindu-le la fel de urât pe cât le erau complimentele indecente; un bărbat cu un costum elegant ce-i mângâiase braţul cu degetele, înghesuind-o şi făcându-i complimente îngreunate de oboseală în timp ce îi şoptea invitaţii nedorite. Apoi, pe aleea întunecată se auzea muzica din bar şi sunetul râsetelor de bărbaţi; o scenă bine luminată, scârţâitul scaunelor şi vocile joase ale bărbaţilor asigurau muzica de fundal; strigătul lui Richard: „Fugi după şerif, Mike!"; vocea angajatului familiei Harders: „Ia mâna de pe doamna,

Jenks!". . . strălucirea argintie a lamei cuțitului; strălucirea aurie a unui dinte. Richard căzut în praful de pe sol, nemişcat; camera spartă, aruncată pe mocheta cu imprimeuri de trandafiri, distrusă.

Două întâmplări atât de diferite şi în acelaşi timp atât de asemănătoare.

Maelle înghiți în sec strângând pumnii sub bărbie. În ambele situații primise o atenție pe care nu o ceruse. În ambele situații pierduse ceva de preț.

Lacrimile o forțau să clipească de mai multe ori. Inima o durea din nou din cauza pierderii lui Richard şi o durea acum din cauza distrugerii aparatului. Nimic nu îl putea aduce înapoi pe Richard, însă în cazul aparatului Jackson se oferise să îl înlocuiască. Maelle aprecia gestul, însă nu era acelaşi lucru. Faptul că purtase cu ea aparatul cel vechi—aparatul lui Richard—era ca şi cum ar fi avut cu ea o bucată din trecut. Acesta îi conferea siguranță şi stabilitate. Un aparat nou avea să facă fotografii la rândul lui, dar nu va mai purta aceeaşi semnificație ca cel pe care îl moştenise de la Richard.

Moştenire. . . A întors şurubul de la lampă ca să o aprindă, ridicând fitilul. Întreaga încăpere s-a luminat instantaneu, risipind umbrele şi oferindu-i o mică măsură de linişte. Fixă cu ochii cutia de trabucuri în care era singura ei legătura cu viața sub numele de Maelle Gallagher şi o trase lângă pat. După ce se aşeză puse cutia în poală şi îi luă capacul. Funda ce fusese odată de un roz aprins era acum de un portocaliu prăfuit imprimat din loc în loc cu pete ce aduceau a rugină. Dar scrisul de pe scrisorile care adăposteau iubirea părinților ei era acelaşi—numele tatălui scris de mâna mama ei.

Maelle nu se deranjă să desfacă funda. Era de-ajuns pentru moment doar să țină pachetul—ceea ce o făcea să se simtă în prezența părinților ei. Ea închise ochii şi strânse scrisorile la piept cu bărbia tremurândă.

„Tată, dacă ai fost aici, astăzi, bărbatul acela niciodată nu ar fi îndrăznit să pună mâna pe mine." Cuvintele ei sunau a vaiet, frica rememorată făcându-i inima să bată de două ori mai repede. „Tu m-ai fi protejat."

Erai protejată.

La gândul acesta a deschis ochii repede. Strângând încă scrisorile la piept se gândea la această nouă idee. Era ea protejată? A deschis gura

dându-şi seama că avut parte de ajutor chiar dacă tatăl ei nu mai era. Angajatul familiei Harders l-a luat pe proprietarul acela bogat de fermă de lângă ea. Jackson îi adresă nişte vorbe foarte dure şi îl făcu să plece.

Fragmente şi frânturi din Biblie recitate de la amvon chiar în duminca trecută îi reveniră în minte. *„Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea . . . Domnul Dumnezeu este tăria mea . . . El m-a mântuit."* Amintindu-şi aceste cuvinte pacea a coborât peste ea. Lăsă capul în jos şi şopti:

– Tată, iartă-mă! Cum am putut să uit că Tu eşti cu mine? Am permis fricii să îmi ia privirea de la Tine. Nici tata şi nici Richard nu au fost aici—dar Tu eşti aici. Tu întotdeauna vei fi.

Firave dâre de lacrimi calde au început să-i curgă din ochii închişi.

– Îți mulțumesc că mi-ai trimis ajutor astăzi—şi pentru că nu i-ai dat voie acelui bărbat să-mi facă rău. Şi, Tată, ajută-mă să pot lăsa aceste amintiri ca să-mi găsesc pacea. Acea zi din Littleville a pus . . . a pus stăpânire pe mine. Maelle îşi ținea respirația, stăvilind frica ce amenința din nou să pună stăpânire pe ea. Vreau să fiu iarăşi întreagă, Doamne. Te rog . . .

Cu mâinile împreunate pe piept şi cu ochii închişi, Maelle se lăsă copleşită de căldura şi liniştea care o cuprindeau. După ceva vreme a mai slăbit strânsoarea, muşchii i s-au relaxat, pacea instaurându-se peste toată inima. Într-un final, a deschis ochii doar ca să observe că lampa se stinsese. Încăperea era scăldată în întuneric, însă acesta nu o mai speria.

Cu acea cutie de trabucuri la subsioară, Maelle păşea către intrarea de la piața familiei Rowley, cu mâna liberă ținându-şi fusta ca să nu o împiedice la mers. Un clopoțel agățat deasupra uşii sună în semn de avertizare, iar domnul Rowley apăru instantaneu dintre rafturile înalte.

– Cu ce vă pot ajuta?

Maelle a întins cutia de trabucuri.

– Am venit pentru că i-am promis lui Petey că îi voi arăta nişte poze. Poate primi musafiri?

O strălucire apăru în ochii bărbatului masiv.

– Petey a stat treaz ca să vă aştepte. Este în fosta cameră a fiicei mele—intraţi pe uşa aceea şi urcaţi scările. E a doua cameră pe stânga. Uşa e deschisă.

După care bărbatul se întoarse la treburile lui.

Maelle trecu repede pe lângă tejgheaua înaltă de la capătul magazinului şi îi zâmbi femeii care stătea în spatele acesteia numărând monedele dintr-o cutie din tablă. A trecut printr-o uşă lată şi a văzut scările închise care erau puţin în stânga. La capătul lor a intrat într-o încăpere mare care era evident bucătăria şi camera de zi a familiei Rowley.

Se opri pentru un moment şi se holbă cu o vizibilă gelozie la cât de bine era dotată bucătăria şi la cât de spaţioasă era încăperea. În acel spaţiu intrau probabil douăsprezece căruţe, iar asta doar în camera de zi. *Doamne, voi putea eu vreodată să renunţ la căile mele pribege şi să mă aşez la casa mea, una care să nu aibă roţi?* Apoi, aducându-şi aminte de scopul vizitei sale, îşi urni picioarele ca să o ia pe holul din dreapta sa. A doua uşă era deschisă aşa cum spusese domnul Rowley şi îl văzu pe Petey sprijinit pe o grămadă de perne într-un pat mare. Maelle ţâşni pe uşă.

– Bună, Petey! Îmi cer scuze că am întârziat. Eu—Se opri când îşi dădu seama că Petey nu era singur.

Începu să păşească mai cu grijă şi zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– Bună şi ţie, Isabelle!

Femeia tânără se ridică în picioare de pe scaunul din colţul camerei şi o fixă cu privirea pe Maelle.

– Te aşteaptă răbdător de douăzeci de minute întrebându-se dacă ai uitat de el. Dacă îi faci o promisiune unui copil ai face bine să te ţii de ea.

Cuvinte pline de mânie îi puneau un nod în gât lui Maelle. Cum îndrăznea această fetişcană să o ia la rost? Dar mai puternică decât mânia era sentimentul de vinovăţie. Care aproape i-au făcut genunchii să se îndoaie. Cuvintele Isabellei îi sunau lui Maelle în minte, aducându-i aminte de un alt băieţel, de o altă promisiune pe care o făcuse aproape acum douăzeci de ani. Oare se întrebase Mattie vreodată dacă a uitat de el? Îi purta el pică oare pentru că nu îşi împlinise promisiune faţă de el?

Înghițind în sec, Maelle începu să se ocupe de Petey. Băiatul se uita la ea cu coada ochilor şi cu bărbia tremurândă. Făcând abstracție de Isabelle, Maelle se aşeză pe marginea patului din pene şi luă mâna micuță a lui Petey într-a sa.

– Chiar ai crezut că am uitat de tine?

Petey a ridicat din umeri cu privirea ațintită în jos.

– Aşa am crezut.

El rosti cuvintele atât de fin încât Maelle aproape că nu le-a auzit.

– Îmi pare rău că am întârziat. Aparatul meu a suferit un accident, iar prietenul tău Jackson a vrut să-mi cumpere unul nou. Am fost în fiecare magazin din oraş şi a durat mai mult decât am crezut. Dar nu am uitat de tine, Petey. Am venit cât de repede am putut. Şi l-am adus Pikes Peak cu mine. Maelle a întins cutia cu trabucuri.

Petey zâmbi.

– Muntele acela mare?

Maelle luă capacul de pe cutie.

– Vrei să-l vezi?

Băiatul a dat aprobator din cap, dar apoi şi-a întors privirea înspre Isabelle.

– Pot să mă uit la poze?

Maelle a surprins privirea rece a Isabellei. Pentru câteva secunde a crezut că Isabelle îi va cere să plece. Dar Isabelle i-a zâmbit şi a dat aprobator din cap.

– Bineînțeles că poți.

Aplecându-şi bărbia, a mai spus.

– Şi mă voi uita şi eu cu tine.

Maelle şi-a întors capul ascunzându-şi zâmbetul. Dacă Isabelle dorea să o intimideze trebuia să facă mai mult decât să se uite de sus la ea. Maelle era o bătăuşă de profesie, ea-i rezolvase pe mulți bătăuşi şi era apărătorul celor slabi. Privirile acelea obraznice puteau să îi întindă nervii, dar nu aveau să o facă să plece. A aşezat cutia de trabucuri pe pat lângă ea şi îi spuse:

– Ia loc atunci. O să ai parte de o adevărată tratație. Sunt un fotograf foarte bun.

Aranjându-şi fusta neagră, Isabelle se aşeză cu multă eleganță pe parte cealaltă a patului lui Petey. Au petrecut jumătate de oră uitându-se

la fiecare fotografie în parte, iar Maelle le-a spus câte o mică poveste despre fiecare. Petey a râs foarte tare când Isabelle i-a mărturisit că s-a împiedicat de o stâncă şi a căzut pe un cactus când se dădea în spate ca să aibă o mai bună privelişte la Great Salt Lake.

S-a abţinut să râdă şi ea de bucuria lui dezlănţuită.

– Nu e chiar aşa de amuzant!

În realiate situaţia nu păruse atât de amuzantă pe cât părea privită acum prin ochii băieţelului.

Petey şi-a acoperit gura cu ambele mâini iar ochii îi străluceau puternic de sub claiele de păr blond.

– Ţi-au intrat ghimpi în fund? Cum i-ai scos?

Maelle îi aruncă o privire Isabellei. Femeia părea ca şi cum ar fi înghiţit un ac, atât de tare strângea din buze. În loc să-i dea un răspuns clar lui Petey i-a spus acestuia:

– Nu a fost uşor. Dar a meritat poza. Nu-i aşa că e frumoasă?

Atenţia lui Petey se îndreptă din nou asupra pozei. Cea cu munţii falnici din fundal, care se reflectau în apa lacului, era una dintre preferatele lui Maelle. Petey a ridicat o sprânceană.

– Ai pescuit cât timp ai stat acolo?

Maelle a început să chicotească.

– Nu. Peştii nu pot să supravieţuiască în acel lac. Are salinitatea prea ridicată.

Băiatul a făcut ochii mari.

– Dar atunci la ce e bun lacul?

Zâmbindu-i plin de blândeţe, Maelle i-a răspuns.

– E frumos să îl priveşti.

El s-a mai uitat o dată la poza din mâna lui Maelle şi a dat aprobator din cap.

– Presupun că ai dreptate. Petey s-a întins lovind cutia de genunchii lui Maelle. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat pozele, Mike.

Maelle s-a ridicat în picioare ridicând şi cutia.

– Cu multă plăcere, Petey. Mă bucur că ţi-au plăcut.

El şi-a ridicat pătura până la piept.

– Pariez că faci şi portrete frumoase. Îmi faci şi mie o poză cu Isabelle?

Maelle o privea pe Isabelle care încă stătea aşezată pe pat cu mâinile în poală şi cu spatele drept ca o scândură.

– Poate . . . dacă vrea şi Isabelle.

Femeia mai tânără şi-a ridicat sprâncenele delicate.

– Din felul în care i-ai răspuns lui Petey pot să presupun că ai avut succes în căutarea unui nou aparat?

– Nu am găsit nimic potrivit în oraş, dar am găsit unul în catalogul Sears&Roebuck.

Maelle îşi reţinea în continuare oftatul care se chinuia să iasă.

– Acum trebuie să aştept să mi-l expedieze şi nu am nimic de făcut între timp .Nu sunt obişnuită să nu fac nimic, spuse ea chicotind jucăuş.

Isabelle îşi prinse bărbia între degete şi căzu pe gânduri.

– Ai un scris frumos?

– Dacă am un scris frumos?

Maelle se uită la Isabelle.

– Ce legătura are aceasta cu ce spuneam?

Isabelle s-a ridicat şi a ocolit patul, fusta mişcându-i-se graţios. Îşi puse mâinile în şold şi cu capul înclinat spuse:

– Am nevoie de . . . un fel de secretară.

Să lucreze pentru Isabelle? Maelle a făcut un pas înapoi.

– Nu sunt sigură că –

– A vorbit Jackson cu tine despre casa pentru orfani care va fi ridicată la nord de oraş?

Întrebarea atât de directă i-a stârnit lui Maelle curiozitatea.

– Nu, nu mi-a spus nimic.

Isabelle aruncă o privire în direcţia patului. Petey stătea cu ochii închişi deoarece i se făcuse somn. Ea se îndreptă înspre hol făcându-i lui Maelle semn cu capul ca să o urmeze. Isabelle închise uşa în urma ei şi continuă cu o voce înceată.

– În câteva săptămâni va avea loc o ceremonie de începere a lucrărilor la o şcoală pentru orfani şi pentru copiii nevoiaşi. Şcoala va oferi copiilor cazare şi masă, o educaţie adecvată şi posibilitatea de a învăţa o meserie care să îi ajute să îşi asigure traiul când vor termina cursurile.

– E o idee foarte bună.

– Bineînțeles. Cu toate că Isabelle vorbea încet, vocea acesteia era plină de zel.

– Este condamnabil faptul că aceşti copii sunt lăsați să trăiască pe străzi, noapte şi noapte, nesupravegheați şi lăsați să îndure greutăți. Petey al nostru ar fi avut acum două picioare dacă ar fi existat o astfel de şcoală care să-l ajute. Sper ca nici un copil din Shay`s Ford să nu mai treacă prin ceea ce a trecut Petey.

Maelle îşi încrucişă brațele.

– Sunt de acord cu o astfel de şcoală. Dar care e rolul unei secretare în toată această poveste?

– După cum spuneam, inaugurarea este doar peste câteva săptămâni. Am suficiente mijloace financiare ca să construiesc clădirea şi să o pun în funcțiune, dar va fi nevoie de fonduri considerabile ca să susțină funcționarea şcolii pe termen lung.

Isabelle strângea din buze.

– Există numeroşi oameni de afaceri prosperi care contribuie la cauze nobile. Am convingerea că această cauză este cea mai nobilă având în vedere că priveşte bunăstarea copiilor. Dar aceşti oameni de afaceri nu vor afla despre această posibilitate dacă nu sunt informați.

—Deci ai nevoie de cineva care să le aducă la cunoştință, spuse Maelle nedumerită.

– Da. Am nevoie de cineva care să mă ajute să scriu scrisori de invitație oamenilor de afaceri prin care aceştia se angajează să contribuie lunar. Timpul este foarte prețios, iar eu pur şi simplu nu am destule ore libere între lucrul la piață şi ajutorul pe care i-l dau lui Petey până se reface.

Maelle ridică din umeri întrebătoare.

– Nu poți merge la ziar să tipăreşti nişte pliante?

Isabelle se încruntă şi strânse din dinți.

– Un pliant ar oferi informațiile necesare, dar ar fi foarte impersonal. O invitație scrisă de mână poate favoriza un răspuns pozitiv, nu crezi?

Un zâmbet ştrengăresc îi apăru scurt pe buze.

– Îi cunosc îndeajuns pe cei înstăriți ca să ştiu că le place să creadă că ei sunt singurii cărora li se cere să ia parte la o cauză anume. Astfel apoi se pot mândri şi îşi pot întreține sentimentul de importanță a propriei persoane.

– Isabelle o prinse pe Maelle de mânecă.

– Poţi să mă crezi pe cuvânt, domnişoară Mike, o invitaţie scrisă de mână e singurul mijloc de informare acceptabil.

Maelle îi privea mâinile Isabellei. Aceasta avea unghiile tăiate, pielea era roşie şi crăpată. Mâinile de fată muncitoare nu se potriveau cu vorbirea educată şi alura de fată înstărită a acestei tinere femei. O privi pe Isabelle în ochi.

– Cum ai ajuns să fii implicată în acest proiect?

Isabelle se uită la Maelle momente îndelungate, cu ochii ei de un verde puternic, mari şi nemişcaţi, ca şi cum ar fi căutat după motive ascunse. În cele din urmă a ridicat mâna şi a arătat spre camera de zi a apartamentului.

– Dacă tot vorbim, ar fi bine să ne facem comode.

Cele două femei stăteau faţă în faţă, în două scaune din păr de cal, în faţa unui geam deschis aşezat într-un cadru ornat cu dantelă îngălbenită. Partea de jos a cadrului se umflase şi căzuse, într-o notă disonantă, iar de afară le tachina un miros de prospeţime.

Isabelle îşi aşeză mâinile în poală şi o fixa pe Maelle cu o privire imperturbabilă.

– Dacă e să te implici în acest proiect cu şcoala poate ar fi bine să cunoşti toate detaliile. Isabelle a tras aer adânc în piept, ca şi cum şi-ar face curaj pentru o luptă.

Maelle îi răspunse foarte calm:

– Isabelle, nu trebuie să te simţi obligată să împărtăşeşti cu mine problemele tale personale.

Isabelle afişă un zâmbet fin.

– Îţi mulţumesc. Dar dacă vei auzi toată poveste poate vei fi dispusă să faci mult mai mult decât să scrii doar invitaţii.

Maelle s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat picioarele.

– Nu sunt o întreprinzătoare avută aşa că nu cred că te voi putea sprijini financiar.

Isabelle zâmbea diafan.

– A, nu aveam nici cea mai mică intenţie să îţi solicit sprijinul financiar. Dar—a ridicat graţios degetele—o să am o cerere cu privire la tine odată ce vei şti toată povestea. Astfel că te rog să ai răbdare şi voi face tot posibilul să fiu succintă.

Maelle se muşcă de partea interioară a obrazului ca să nu râdă. În scurta perioadă de când o cunoştea pe Isabelle observase că tânăra femeie numai succintă nu era.

– Vezi tu, cu mai multe luni în urmă fratele meu m-a dat afară din casa noastră din zona oraşului Kansas. Părinţii noştri muriseră într-un accident, iar el era executorul testamentar al tatălui nostru. Niciodată nu a ţinut la mine . . .

Preţ de o secundă tonul hotărât al Isabellei a început să tremure, durerea făcându-i sprâncenele să se încrunte. Dar şi-a revenit repede şi a continuat la fel de hotărâtă.

– El a profitat de oportunitatea de a scăpa de mine o dată pentru totdeauna. În urmă alungării mele de acasă m-a părăsit şi logodnicul meu.

Uitându-se la Isabelle, Maelle nu ar fi ghicit că o astfel de durere se ascundea în inima ei sub acea înfăţişare. Probabil că aroganţa tinerei femei era într-o anumită măsură o măsură de protecţie.

– Kansas este în partea cealaltă a statului. Cum ai ajuns în Shay`s Ford?

– Am acceptat postul de servitoare la o familie de aici. În fine, după câteva săptămâni de muncă mi-a atras atenţia clopotul unei capele.

Maelle simţi o furnicătură în vârful creştetului. Sunetul clopotului îi atrăsese atenţia şi ei. Încă o asemănare cu Isabelle . . .

– La serviciul de la capelă am făcut cunoştinţă cu soţii Rowley care mi-au oferit posibilitatea de a locui în camera lor liberă şi de a lucra pentru ei. Isabelle zâmbi trist Propunerea, cu toate că era una modestă, era de preferat în locul condiţiilor care îmi erau oferite la reşedinţa Drumfeld astfel că am acceptat. Apoi, într-o noapte, Petey—în acel moment pe faţa femeii apăru primul zâmbet adevărat pe care îl văzuse pe chipul ei, iar acesta îi transformă înfăţişarea—s-a aşezat în patul meu neinvitat, şi astfel m-am trezit implicată în munca de ajutorare a copiilor străzii. Mulţumită soţilor Rowley şi Bibliei, care mi-a fost dăruită înainte să plec de acasă, L-am întâlnit pe Dumnezeu şi am devenit parte din familia Sa.

Închise ochii pentru câteva secunde trăgând aer pe nas cu o expresie de mulţumire pe faţă. A deschis ochii şi a continuat.

– Inițial îmi propusesem că îmi revendic partea de moştenire şi locul în societate ca să mă pot întoarce în Kansas, dar după ce am deveni un copil al Lui Dumnezeu nu mai era la fel de important să mă întorc în cartierul Chesterfield. În schimb deci, îmi voi folosi moştenirea ca să construiesc—îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia—„Căminul Reginald Standler pentru orfani şi copii abandonați."

Standler. O furnicătură puternică îi radie capul lui Maelle. Aceasta îşi scărpina creştetul.

– Reginald este fratele tău?

– O, nu. Reginald a fost tatăl meu, un bărbat minunat, iubitor şi darnic. Sunt sigură că ar fi în întru totul de acord cu modul în care folosesc banii pe care mi i-a lăsat.

Îşi ridică sprâncenele de culoarea focului, iar cu ochii mari şi sinceri spuse:

– Niciodată nu m-aş fi gândit să încep un astfel de proiect dacă Dumnezeu nu m-ar fi adus în acest loc, la aceşti oameni. Sunt sigură că acesta este scopul lui Dumnezeu rânduit mai dinainte pentru mine.

Maelle se gândea la cele două săptămâni pe care le petrecuse în Shay`s Ford. Niciodată în toți anii în care călătorise nu mai rămăsese atâta vreme într-un singur loc. Mai era şi furnicătura pe care o simțise în timp ce Isabelle îi povestea, furnicătură pe care o simțise de nenumărate ori în acest oraş . . . Era planul lui Dumnezeu ca ea să se implice în proiectul acelei şcoli? Ea se înclină uşor în față.

– Cu bucurie te voi ajuta la redactarea acelor scrisori.

Isabelle îşi înclină capul, iar ochii i se luminară.

– Îți mulțumesc. Iar cea de-a doua rugăminte este cu privire la abilitatea ta de a face poze.

Maelle ridică din sprâncene şi aşteptă în tăcere.

– Mi-ar face mare plăcere dacă ai surprinde ipostaze de la construirea căminului. Există vreo posibilitate să te conving să rămâi în Shay`s Ford până la ridicarea căminului?

30

Mattie
Ferma Rocky Crest
Aprilie, 1903

Ce vrea să . . .

La auzul vorbelor lui Clancy, Matt se opri din bărbierit şi se întoarse cu faţa înspre prietenul său.

– Ce s-a întâmplat?

Bătrânul ţinea în mână o hârtie.

– Am primit scrisoare asta cu poşta de ieri, dar este un pic neclară. Din ce înţeleg eu, ei bine . . . nu are cum să fie ce cred eu.

Clancy îşi freca bărbia, înclinând-o în faţă.

– Te poţi uita şi tu la ea şi să-mi spui ce părere ai?

Matt aşeză briciul deoparte şi traversă camera până la Clancy. Aruncă o privire notei scrise de mână de la sfârşitul scrisorii şi simţit un fior rece pe şira spinării când văzu semnătura: Lester Jenks. Luă scrisoarea de la început şi se puse să citească rar.

Clancy stătea lângă Matt şi murmura.

– Să mă acuze pe mine de vătămare corporală? Nu am făcut nimic altceva decât să să-l iau de lângă domnişoara fotograf. Nu l-am rănit cu nimic. Nu cât aş fi vrut . . .

După ce termină de citit scrisoarea, Matt i-o întinse lui Clancy, iar acesta din urmă se uită atent la el.

– Se pare că Jenks ameninţă că va face plângere împotriva ta, Clancy.

– Ce plângere poate face? El era cel care o deranja pe domnişoara. Şi el e cel care a distrus aparatul. Eu şi Jackson am încercat să o ajutăm. Cu siguranţă oamenii legii vor putea vedea asta.

Matt sesiză îngrijorarea din vocea lui Clancy şi, cu toată dorinţa de a-l linişti pe Clancy, văzuse puterea pe care Jenks o exercitase asupra altora. Se temea că Jenks va acţiona exact cum ameninţa că o va face, iar Clancy va pierde lupta. Acesta arătă înspre scrisoare şi zâmbi uşor, ca să-l încurajeze.

– Aici scrie că va vrea să vorbească înainte cu tine. Crezi . . . crezi că va veni aici? Stomacul lui părea să deruleze nenumărate tumbe în aşteptarea răspunsului lui Clancy.

Clancy se încruntă la vederea scrisorii.

– Nu scrie, dar dacă vrea să vorbească cu mine va trebui să vină aici. Eu cu siguranţă nu voi merge la el. Am o slujbă care îmi ocupă tot timpul.

În acel moment ochii i s-au făcut mari.

– Dacă va veni aici, atunci . . .

Matt încuviinţă din cap. Dacă Jenks va veni aici, atunci avea să-l vadă pe Matt. Şi poate îl va recunoaşte. Stomacul i se răscolea de două ori mai repede.

Clancy cuprinse cu palma lui înăsprită antebraţul lui Matt.

– Să nu-ţi fie frică acum, Matthew. Voi vorbi cu Gerald, Gerald va vorbi cu Jackson şi vom rezolva această problemă fără ca acel bărbat să trebuiască să vină aici.

Matt voia din tot sufletul să îl creadă pe Clancy, dar ştia că Jenks nu va lăsa familia Harders şi nici pe Clancy să ia iniţiativa. Însă nu dorea să-i spună asta lui Clancy. Săpunul de pe faţă i se uscase făcându-i pielea feţei să se contracte, dar se sili să zâmbească.

– Nu-ţi fă griji cu privire la mine, Clancy. Gândeşte-te la situaţia ta—cum să rezolvi situaţia ca să scapi de plângere. Dacă Jenks o să vie pe aici, eu m-oi duce în hambar să stau cu oile. Nu cred că are să vină până acolo.

Clancy începu să râdă.

– Bineînţeles că nu. Ar putea să-şi murdărească mâinile. Bărbatul dădu din cap, îndoi scrisoarea şi o puse în buzunarul cămăşii. Nu pot să respect un om care nu lucrează niciodată, ci doar stă şi dă indicaţii

altora. Un bărbat ca acesta . . . sentimentul pur şi simplu mă răscoleşte . . . A continuat să bolborosească în timp ce ieşea agale pe uşă, luând-o pe drumul spre casa mare.

Matt îşi spălă săpunul uscat de pe faţă fără ca să se mai bărbierească. Poate că îşi va lăsa barbă. Niciodată nu-i plăcuse să aibă barbă—îi irita pielea –, dar dacă asta îl va împiedica pe Jenks să îl recunoască, atunci poate că merită să o păstreze.

Maelle
Shay's Ford, Missouri

Maelle stătea în faţa unei oglinzi mici prinsă de peretele căruţei, cu pieptenele ridicat în aer, când o bătaie din capătul căruţei îi întrerupse şirul gândurilor.

– Cine e?

– Jackson Harders, Mike.

Punând peria deoparte, lăsă trapa în jos şi îi zâmbi lui Jackson.

– Nu-mi spune că Isabelle te-a mai trimit cu o serie de adrese.

Ea lăsă să-i atârne degetele şi îşi mişcă mâna înainte şi înapoi.

– Mă doare mâna de la atâtea scrisori de redactat.

Jackson nu i-a zâmbit înapoi şi un sentiment de nelinişte o cuprinse. Se ghemui pe trapă lăsându-se la nivelul lui.

– Ce s-a întâmplat? E ceva cu Petey?

Cu toate că băieţelul era mult mai bine—şi chiar reuşise să facă câţiva paşi sprijinindu-se pe nişte cârje—, fragilitatea băiatului era un motiv de îngrijorare pentru toţi cei ce-l cunoşteau.

Jackson dădu din cap.

– Nu. Petey e în regulă. E vorba despre . . .

El îi întinse un plic.

– Am primit asta cu poşta de ieri, dar nu am apucat să mă uit la ea decât târziu. Îmi este adresată, dar cred că ar fi mai bine să o vezi şi tu.

Jackson îi înmână plicul.

Maelle se ridică şi se aşeză pe trapă. Şuviţe mari de păr îi căzură pe faţă, iar ea le prinse cu mâna şi le trecu peste umăr. Ea văzu că Jackson a observat mişcarea şi, dintr-un motiv necunoscut, Maelle roşi. Dar îşi ignoră sentimentul ciudat de ruşinare şi deschise plicul. Pe când terminase de citit plicul se îmbujoră mai tare, însă de această dată motivul era mânia.

– Cine se crede acest om, să te acuze el pe tine—ea căuta cu privirea cuvintele de pe pagină—„de intenţie calomniatoare la adresa caracterul lui."

Fluturând scrisoarea ofensatoare, ea exclamă:

– Acest bărbat nu are caracter! Tot ce ai făcut este să îmi sari în ajutor când el . . . el . . .

Ea înghiţi în sec retrăind sentimentul de frică de atunci când el şi-a plimbat degetele fine în sus pe braţul ei. Împingând scrisoarea în mâna lui Jackson, exclamă:

– Nu are nici un temei.

– Se pare că el e de altă părere, continuă Jackson înverşunat, arătând înspre ea cu scrisoarea, şi va merge până în pânzele albe. O cută îi apărut lui Jackson între sprâncene. Acest tip de audieri creează o publicitate negativă.

– Crezi că va dăuna campaniei tale de stopare a muncii efectuate de minori?

Briza de dimineaţă îi ridică o şuviţă de păr şi i-o suflă sub bărbie. Jackson părea fermecat de şuviţa purtată de vânt. Maelle se ridică în picioare şi luă o bucată de sfoară. Se întoarse cu spatele la Jackson, îşi legă părul în coadă la baza gâtului, şi apoi se întoarse pe trapă.

Jackson îi răspunse ca şi cum ea nu ar fi lipsit nici o clipă, însă vocea îi părea foarte încordată.

– Există posibilitatea ca acesta să ia amploare şi să ne facă probleme deoarece presupusul atac a avut loc la o întrunire cu privire la munca prestată de copii.

El a oftat adânc, vesta din brocart apăsându-i pieptul de la prima tentativă de a inspira.

– Nu vreau să te expun unor întâlniri neplăcute, Mike, dar e posibil să trebuiască să depui plângere împotriva lui Jenks ca să pot dovedi că am fost provocat înainte să acţionez.

Maelle își mușcă buza de jos cu ochii ațintiți la pumnii încleștați din poală, gândindu-se la ceea ce spusese Jackson. Se implicase în dispută când îi dăduse lui Jackson fotografiile și încondeind nenumărate scrisori. Îi păsa foarte mult de copiii în dificultate care prestează munci periculoase, solicitante, dar gândul că va trebui să îl vadă din nou pe bărbatul cu dintele din aur, fără inimă, care o tratase ca pe o prostituată ordinară o făcea să vrea să-și închidă căruța și să plece cât de repede ar fi putut.

– Mike?

Jackson își așeză mâna lui caldă peste pumnii ei. Când ea își ridică privirea și se uită în ochii lui, el continuă:

– Sper să pot rezolva asta fără implicarea instanței dar dacă Jenks va vrea să se judece vei depune mărturie cu privire la motivul pentru care l-am agresat verbal?

Undeva într-un ungher mai dosit al creierului, Maelle înregistră imaginea unui bărbat care îi ținuse mâinile într-a lui. Și totuși nu îi era frică. Ea aprobă ușor din cap.

– O să fac tot ce e nevoie, Jackson. Nu-l putem lăsa să împiedice promulgarea acestei legi.

El își retrase mâna.

– Îți mulțumesc!

Emoții ciudate și de nerecunoscut treceau prin inima lui Maelle. De ce atingerea mâinii lui pe a ei nu produse aceeași reacție pe care o produse atingerea lui Jenks? Maelle coborî de pe trapă și o închise. Degetele îi tremurau ușor când a pus cuiele la loc. Ea își împreună mâinile în timp ce se întorcea către Jackson și începu pe un ton obraznic:

– Ei bine, oricum sunt prinsă aici până îmi sosește aparatul. Și i-am promis Isabellei că voi surprinde ridicarea căminului pentru orfani, așa că mai bine mă fac folositoare cu ceva atât cât mai sunt prin oraș.

Mișcându-și brațele înainte conchise.

– Și tot vorbind de utilitatea mea . . . sunt sigură că Isabelle mai are scrisori pe care să le redactez.

Ea se grăbi să se depărteze fără a-i da ocazia să mai răspundă. Ghetele i se izbeau hotărâte de aleea din lemn în timp ce înainta cu pași mari, cât de mult îi permitea fusta. I se părea frustrant că trebuia

să facă paşi mai mici din cauza fustei lungi când ar fi putut purta nişte pantaloni. Iar cu pantalonii nu avea material care să i se înfăşoare în jurul gleznelor. Când purta fustă nu putea umbla repede. Mersul lent le crea gândurilor, altfel răzlețe, ocazia să o năpădească şi să o capteze.

Simți cum o cuprindea roşeața în obraji când îşi aminti de răspunsul ei la simpla atingere a lui Jackson. Ultima oară când o atinsese—îmbrățişarea din birou—aproape căzuse pe podea încercând să se depărteze de el. Dar de data aceasta nu se grăbise deloc să scape. În schimb, stătuse tăcută, cu mâinile ei sub palma lui mare, dând voie atingerii să continue. Pentru un moment trecător îşi dorise ca Jackson să încerce să o îmbrățişeze doar ca să vadă dacă încă i se părea respingător. Dorința de a fi îmbrățişată o luase prin surprindere. Când devenise ideea de a avea brațele unui bărbat în jurul ei ceva de dorit şi nu ceva respingător?

Alungă aceste gânduri ciudate în momentul în care intră pe uşa deschisă a pieței familiei Rowley şi se îndreptă direct spre capătul magazinului.

Cocoțat pe un scaun înalt lângă tejgea, Petey izbucni într-un zâmbet larg când a văzut-o.

– Bună, Mike!

Maelle aruncă o privire prin magazinul cufundat în linişte.

– Unde sunt restul? Te-au lăsat cu toții singur-singurel?

Petey început să chicotească.

– Eu am grijă de magazin. Dacă vine cineva să cumpere ceva trebuie să sun din clopoțel.

El a arătat înspre un clopoțel vechi din alamă de pe tejghea, iar apoi îşi încruntă fața, concentrându-se, înainte să înceapă să enumere.

– Tata Rowley este în magazie. Mama Rowley trage un pui de somn. O doare rău capul. Aaron este plecat la biserică să facă un pic de curățenie. Iar Isabelle a plecat până sus să vadă cum e mama Rowley.

Maelle se propti cu cotul pe tejghea.

– Atunci o s-o aştept pe Isabelle aici, dacă nu te superi.

– Nu mă deranjează.

Petey îi imită poziția punându-şi şi el cotul pe tejgheaua din lemn.

– Ți-a sosit aparatul?

– Nu, încă nu.

Băiatul suspină.

– Abia aştept să-mi faci poză. Isabelle a spus că vom fi toți în poză— eu, mama şi tata Rowley, Isabelle şi Aaron. Va fi ca o poză de familie.

Un zâmbet trist se aşternu pe fața lui Maelle. În timp ce pe de o parte era mulțumitoare că acest copil al străzii şi-a găsit un cămin, o cuprinse dorința de a revedea poza pe care i-o dăruise lui Mattie. Ca să-şi aducă aminte de vremuri când făcea şi ea parte dintr-o familie.

– E o idee foarte bună. Atunci va trebui să revin prin Shay`s Ford peste un an sau doi să mai fac una ca să vezi cât ai crescut.

Petey îşi îndreptă spatele şi ridică din sprâncene.

– Pleci?

– Mă tem că da, Petey.

Maelle îşi dădu seama acum că într-adevăr se gândea cu părere de rău la faptul că părăseşte acea comunitate. Şederea prelungită i-a stârnit dorința, pe care o înăbuşise atâta vreme, de a se aşeza undeva. Cu toate acestea ştia că nu se stabili aşeza undeva până nu îşi va fi găsit fratele şi sora.

– Sunt fotograf ambulant. Trebuie să călătoresc.

Fără să o prevină, Petey sări din scaunul înalt în brațele lui Maelle. Se dădu un pas înapoi din cauza greutății copilului, dar îl prinse şi-l strânse în brațe.

El îşi puse brațele subțiri în jurul gâtului ei şi o strângea tare.

– Atât de tare îmi doresc să nu trebuiască să pleci, Mike.

Respirația lui îi mângâia urechea lui Maelle, iar vocea îi tremura de emoție.

Maelle îşi înghiți lacrimile care o amenințau să se ivească.

– O, Petey . . . Ea inspiră mirosul băiatului, bucurându-se de senzația trupului său în brațele ei. Cu doar câteva minute în urmă îşi dorise ca cineva să o strângă în brațe. Acum, se gândea ea că a ține pe cineva în brațe era la fel de bine ca şi a fi ținută în brațe. Brațele lui strânse în jurul gâtului ei au slăbit legătoarea care îi strângea părul şi bucle mari de păr îi coborâră peste umăr în timp ce se aplecă să-l aşeze pe scaun.

Aplecându-şi capul la câțiva centimetri de al băiatului, ea îi spuse:

– Îți promit că voi reveni, Petey. Eşti prietenul meu şi voi reveni să văd ce mai faci.

Cu seninătatea unui copil, fața i s-a luminat toată.

– Şi-mi vei vedea noul meu picior de lemn. Peste puțină vreme va trebui să ajungă.

Maelle începu să râdă.

– Şi da voi veni să-ți văd piciorul de lemn. Imaginează-ți că, pe când voi reveni, tu vei putea alerga.

Petey afişă un zâmbet larg şi adorabil.

Un tropăit pe scări îi anunță că cineva se apropie. Isabelle a apărut de după colț, iar fața i se înroşi.

– Petey, îmi pare rău că am stat atât. Eşti—

Privirea îi căzu asupra lui Maelle şi s-a oprit atât de brusc încât părea că se izbeşte de un zid de cărămidă. Ea făcu ochii mari, cu gura căscată de uimire.

– Mike . . . Ce . . .

Maelle se încruntă uitându-se la Petey..

Isabelle păşi înspre ea întinzând mâna. Ea luă o şuviță din părul lui Maelle între degete şi îl lăsă să cadă.

– Ai un păr atât de minunat. Are o culoare atât de bogată—e de un roşu aprins cum e frunza de stejar la sfârşitul lui octombrie. Buclele acelea sunt naturale? Ținându-l tot timpul prins în coadă nu mi-am dat seama . . .

Isabelle o prinse pe Maelle de umeri şi o întoarse, iar apoi Maelle simți degetele Isabellei mângâindu-i pe lungime părul desfăcut. Atingerea uşoară îi produse un fior în tot corpul. Isabelle trebuie să îşi mai fi băgat încă o dată degetele în părul ei pentru că simți o mică smucitură, ceea ce-i aminti de obiceiul tatei de a o trage uşor de bucle, ca să o tachineze. Lui Maelle i se aşeză un nod în gât.

– E doar păr, a spus ea îndepărtându-se de Isabelle. Căuta pe jos bucata de ață.

Isabelle îşi împreună mâinile sub bărbie.

– Asta îmi aduce aminte de părul mamei mele, cu toate că al ei nu era atât de des precum al tău şi nici aşa de lung. Ea mă lăsa să îl periez şi apoi să îl aranjez în coc la spate.

Remarca sinceră a Isabellei a dus-o pe Maelle cu gândul la Irlanda, la o colibă mică, la un scaun de lângă foc şi la imaginea mamei ei din

fața licăririi flăcărilor, răsucind o panglică roz în jurul cozii lungi până la brâu de un roşu strălucitor . . .

Capul început să o furnice de la această amintire şi dădu din cap alungând imaginea.

– Eu prefer coada.

Îşi legă repede coada şi o strânse bine.

Imaginea aceea de dor din ochii verzi ai Isabellei dispăru. Ea îşi îndreptă umerii înguşti şi spuse brusc:

– Atunci eşti pregătită să redactezi scrisori?

– Da. Câte mai avem?

O licărire apăru în ochii Isabellei.

– Îndeajuns cât să te țină ocupată în această dimineață.

Maelle scoase un geamăt puternic care îl făcu pe Petey să râdă. Maelle se îndreptă spre masa din colțul micului dormitor al Isabellei, scoase capacul călimării cu cerneală şi îşi începu scrisoarea pe care deja o ştia pe dinafară. *Stimate domn* . . .

31

Mattie
Ferma Rocky Crest
Aprilie, 1903

Sătul după un mic dejun copios, Matt luă colţul din spate al casei uriaşe, în timp ce se îndrepta spre hambar. El şi Russ aveau să—şi petreacă dimineaţă ducând oile la păscut pe pajiştea din nord. O trăsură care se apropia i-a atras atenţia, aşa că se opri, înclinând pălăria ca să se ferească de razele soarelui.

Îl observă pe Jackson în faţa trăsurii şi ridică mâna ca să-l salute. Jackson opri trăsura lângă Matt şi îl privi cu o căutătură serioasă.

– Matt, îl cauţi te rog pe Clancy şi să-l aduci la casă? Trebuie să vorbim.

Jackson nu îi urase bună dimineaţa lui Matt, ceea ce îi produse îngrijorare acestuia din urmă. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

– Desigur, ştiu unde este. Este totul în regulă?

– Nu. Jackson îşi freca ceafa. Ridicând hăţurile, spuse.

– Grăbeşte-te, bine Matt?

Jackson plescăi din limbă şi murgul se azvârli ascultător înainte.

Matt aşteptă ca trăsura să pornească înspre casă înainte ca să o ia în direcţia hambarului cu oi. L-a găsit pe Clancy în primul staul cu grebla în mână, adunând paiele murdare. Dar a lăsat-o instantaneu din mână când Matt i-a spus că Jackson e la casa mare şi îl caută.

– Trebuie să fie cu privire la scrisoarea de la Jenks, se văită el şi îşi flutură braţele în timp ce se îndrepta spre uşa mare. Gerald mi-a spus că Jackson va rezolva toate treburile.

Matt păşea tropăit pe lângă Clancy.

– Jackson nu părea prea fericit. Crezi că nu va reuşi să le rezolve?

Clancy îi aruncă lui Matt o scurtă privire.

– Bineînțeles că le poate rezolva. El cunoaşte legea, iar legea nu mă poate pedepsi pentru că am făcut ceea ce trebuie.

Matt îl cuprinse pe Clancy cu o mână.

– Ai dreptate Clancy. Totul se va rezolva.

Cei doi au ajuns la intrarea din spate, iar Clancy se opri pentru un moment frecându-şi bărbia.

– Eu ți-aş spune să intri dar—

– Nici gând. Matt făcu un pas în spate. Am treburi de rezolvat. Îmi poți spune la prânz cum au decurs treburile.

Clancy dădu repede din cap, deschise uşa şi ieşi.

Matt revenit la treburile lui, dar în timp ce privea cum câinii mânau oile spre locul de păscut gândurile îi erau tot la casa mare. Cum îl va împiedica Jackson pe Jenks să înainteze plângere împotriva lui Clancy? Ce va face domnul Harders dacă Jenks va reuşi să-l bage pe Clancy în puşcărie? Cei doi erau mai mult decât şef şi angajat, erau buni prieteni. Celelalte două ajutoare, José şi Parker, erau mai apropiați ca vârstă de Matt şi erau la fermă doar de câțiva ani. Domnul Harders şi Clancy lucraseră împreună de mai mulți ani decât avea Matt însuşi. Matt a tresărit în şa alungând gândul neplăcut.

– Trebuie să încetez să mă gândesc că se va întâmpla ce e mai rău, a mormăit el, mângâind cu mâna cu mănuşă gâtul lucios al lui Russ. Biblia spune că lucrurile lucrează spre binele celor care Îl cunosc pe Dumnezeu şi fac voia Lui. Clancy cu siguranță se încadrează. Va fi bine.

Aceste vorbe rostite cu voce tare i-au adus pacea, şi restul dimineții a trecut uşor.

Când s-a întâlnit cu ceilalți pentru prânz expresia apăsată a lui Clancy i-a alungat pacea din acea dimineață.

– Clancy? Eşti bine?

Domnul Harders a întins farfuria cu chifle din mălai.

– Am avut o dimineață grea Matt. Nu doar că Lester Jenks aduce acuzații nefondate, dar a făcut o ofertă pentru un teren pe care o tânără dorea să îl cumpere ca să construiască o casă pentru orfani.

Bărbatul a suspinat.

– Trebuie să recunosc că nu sunt dornic să-l am ca şi vecin.

Matt şi-a pus o chiflă în farfurie cu toate că pofta de mâncare tocmai îi dispăruse. Mâinile îi tremurau când i-a întins farfuria lui Clancy.

Smulgând farfuria din mâinile lui Matt, Clancy izbucni,

– Bărbatul acela aduce o grămadă de necazuri!

Domnul Harders luă o expresie posomorâtă.

– Ai dreptate, Clancy, dar mă tem că de data asta este în avantaj.

Clancy i-a împins farfuria lui José fără ca să îşi ia vreo chiflă şi îi aruncă lui Matt o privire neîncrezătoare.

– El îi va pune pe câțiva bărbați să spună că doar s-a oferit să-i care aparatul domnişoarei—iar eu am început cearta pentru că voiam să o duc eu.

Matt se uită uimit la domnul Harders.

– E în stare de aşa ceva?

Şeful ridică din umeri punându-şi fasole şi şuncă în farfurie.

– A făcut asta deja. Din spusele lui Jackson fiecare dintre bărbații care au fost martori la altercația dintre Clancy şi Jenks au împrumutat bani de la Jenks în trecut. Îi sunt datori, iar acum îşi colectează datoriile cerându-le sprijinul.

– Dar nu e corect!

Matt îşi puse instinctiv un polonic de fasole în farfurie când domnul Harders i-a întins oala, dar nu şi-a ridicat lingura ca să mănânce.

– Cineva trebuie să-l oprească. Nu poate pur şi simplu să continue să le facă rău oamenilor!

Se lăsă liniştea după izbucnirea lui Matt. José şi Parker mâncau în linişte şi priveau pe furiş în jurul mesei. Farfuria lui Clancy era tot goală şi îşi ținea pumnii încleştați în poală. Domnul Harders ținea furculița în mână, dar nu o folosea ca să ia din grămada de fasole din farfurie. Privirea domnului Harders se întâlni cu a lui Matt.

– Eşti foarte pornit pe tema aceasta.

Bătăile alarmate ale inimii lui Matt dovedeau spusele şefului.

– Poți să-mi spui de ce?

Matt simțea privirea lui Clancy fixându-l, dar nu se uită la colegul său de cabană. Se forța să privească în farfurie şi suflă printre dinții încleştați.

– Pur şi simplu . . . nu-i corect.

Domnul Harders făcu o grimasă, mişcându-şi mustaţa. Îl fixă pe Matt făcând ochii mici.

– Sunt de acord cu tine, fiule. Jackson va face tot posibilul să o ajute pe Isabelle să cumpere terenul şi să demonstreze ca acuzaţiile lui Jenks sunt neîntemeiate. Şi pe el îl paşte un proces pe care Jenks vrea să i-l intenteze.

Lui Matt i-a căzut faţa de uimire.

– Un proces? Pentru ce?

– Pentru calomnie în ceea ce-i priveşte caracterul.

– Omul ăsta nu are caracter, bolborosi Clancy. Matt îl aprobă.

– Astfel că sunt multe în joc. Dar rămân încrezător. Şi vi-aş fi recunoscător dacă ne-am uni cu toţii în rugăciune—expresia lui plină de pasiune îi emoţionă pe toţi—ca săptămâna viitoare când Jenks va veni aici să putem rezolva toate problemele fără să implicăm instanţa.

Dintr-o dată lui Matt i se păru că aerul din piept i se blocase. Se chinuia să respire. El . . . el va veni aici?

– Da, marţi. Domnul Harders se încruntă.

– Matt te simţi bine?

Broboane reci au început să-i curgă pe spinare. Pe spinarea lui plină de cicatrice. Îndepărtă scaunul de lângă masă, picioarele acestuia scârţâind pe podeaua de lemn.

– Nu, domnule. Vă rog să mă scuzaţi. Matt ţâşni pe uşa din spate, luă colţul casei şi se aplecă peste tufişuri în timp ce stomacul i se crispa, expulzând puţinul conţinut. O mână îl atinse pe spate, iar el tresări, îndreptându-se, cu ochii închişi şi chinuindu-se să inspire.

– Matt? Era vocea lui Clancy.

– Îmi pare rău, Clancy.

Îşi sterse gura cu dosul palmei şi se întoarse încet cu faţa înspre prietenul său. Pământul părea că se roteşte, aşa că îşi puse mâna pe peretele rece din piatră ca să se sprijine.

– Vreau să te ajut, dar . . . nu pot să fiu aici când va veni Jenks. Dacă mă recunoaşte . . .

Clancy dădu din cap, cu ochii plini de tristeţe.

– Ştiu, Matt. Dacă vrei să pleci, îi explic eu lui Gerald după ce vei pleca. N-o să-ţi poarte ranchiună. Este un bărbat corect.

Matt dădu amărât din cap. Ştia că domnul Harders este un om corect şi îl durea sufletul să-şi dezamăgească şeful, dar cum putea să stea?

O, Dumnezeule, mi-am dorit atât de mult să-mi fac din locul ăsta casa mea . . .

32

Maelle
Shay`s Ford, Missouri
Aprilie, 1903

Din scaunul înalt al căruței, Maelle pocni din hățuri și spuse:
– Haide Samson, să mergem și să facem poza aceea.

Ea zâmbi când Samson porni a traversa drumul de piatră cubică ce ducea către piața Rowley. Nu doar că ziua era frumoasă și adia o briză plăcut mirositoare, iar soarele scânteia și îi încălzea părul, dar îi sosise și noul aparat. Acum era așezat în spatele căruței, într-o cutie special făcută pentru transport.

Jackson îi cumpărase un aparat Eastman Century View, cel mai bun model disponibil în catalog. Maelle își petrecuse aproape toată dimineața citind manualul de utilizare ca să se obișnuiască cu el. Vechiul ei aparat folosea plăci uscate, dar acesta folosea film drept, motiv pentru care, spera Maelle, să fie mai ușor de folosit și de depozitat. Poza lui Petey și a familiei sale adoptive—prima pe care avea să o facă cu noul aparat—o va ajuta să-și dea seama dacă se va putea de folosi noul și modernul său aparat.

Maelle trase de hățuri făcându-l pe Samson să se oprească în dreptul pieței. Toată familia Rowley o aștepta pe trotuar. Aaron îl căra pe Petey, iar acesta își ridică mâna, așezat cum era pe umerii lui Aaron, ca să-i ureze bun venit lui Maelle.

– Mike! Ai ajuns! Mama Rowley vrea să ne faci poza aici în fața pieței. Se poate?

Maelle coborî din căruță și se îndreptă spre familie.

– Bineînțeles. Pot să vă fac poza oriunde doriți.

Doamna Rowley puse mâna pe medalionul prins în mijlocul unor volănaşe vaporoase de sub bărbia ei dublă.

– Nu va arăta foarte natural dacă ne plasăm pe un fundal pictat. Vrem să apărem aşa cum suntem, proprietarii modeşti ai unui magazin.

Maelle zâmbea. Nu o văzuse niciodată pe Helen Rowley la lucru în magazin ca să poarte bluza albă cu volănaşe şi fusta neagră plisată, şi nici pe Aaron sau pe domnul Rowley purtând haina de costum când aranjau rafturile. Dar trebuia să recunoască faptul că aceştia alcătuiau o familie chipeşă, incluzându-l pe Petey, care purta un costum Lord Fauntleroy pentru copii cu materialul de la piciorul drept îndoit la spate şi prins cu o agrafă ca să nu încurce. Acesta avea mai multe volănaşe sub bărbie decât doamna Rowley.

Maelle îi mişcă uşor marginea pălăriei.

– Ce drăguț arăți la costum!

Baiatul îi zâmbi. Mama Rowley m-a obligat să îl port. Eu aş fi preferat să port cămaşa şi pantalonii mei.

Familia Rowley i se alătură lui Maelle râzând pe seama lui Petey. Aaron îl lăsă pe băiat jos, iar acesta îşi puse cârjele la subsiori. Ochii lui Petey de un roşu aprins străluceau când se uită întrebător prin preajmă.

– Unde e Isabelle? Vreau să apară şi ea în poză.

– Mă duc eu să o chem, spuse Aaron şi dispăru înăuntru.

În timp ce Maelle îşi pregătea trepiedul, la colț se strânsese deja un grup de oameni care o priveau. Fiind obişnuită cu spectatorii a ignorat şoaptele şi privirile în timp ce măsura la ce distanță de geam va trebui să aşeze familia ca să nu fie acoperiți de umbră şi totuşi frontispiciul pieței să fie vizibil în poza finală.

A vizualizat în minte amplasarea familiei şi a decis să-l pună pe Petey în mijloc, pe cei doi bărbați în spatele lui şi pe cele două femei în margine. Fețele lor—parte focalizată a pozei—vor forma litera M.

„Aici," a arătat ea indicând locul de pe trotuar, „şi aici." Ralph şi Helen Rowley şi-au luat locurile ascultători. „Iar tu, Petey, vei sta în mijloc." Băiatul se deplasa mişcând cârjele în față şi apoi balansându-şi corpul după ele. Maelle l-a făcut să chicotească atunci când l-a prins de subsiori şi l-a mutat câțiva centimetri. În secunda în care a terminat de aranjat pe Petey, Aaron şi Isabelle au păşit afară.

Isabelle ținea o carte mică legată în piele.

– Pot să țin şi Biblia în poză?

Maelle nici nu se uit[la ea.

– Bineînțeles. Acum, tu Aaron vei sta lângă Petey, iar—

– Nu! Fața lui Petey afişa o expresie posomorâtă. Vreau ca Isabelle să stea lângă mine. Se poate?

Maelle se încruntă. Dacă ar fi pus-o pe Isabelle în mijloc se pierdea distribuția echilibrată a fotografiei. Dar privind fața lui Petey şi-a dat seama că nu-i poate refuza cererea. Ea oftă.

– Atunci, domnul şi doamna Rowley vor schimba locurile între ei.

Ei au făcut întocmai în timp ce doamna Rowley se foia şi îşi aranja volănaşele. Apoi Maelle se întoarse înspre Isabelle.

– Stai lângă Petey, te rog, iar Aaron va sta în margine.

Petey zâmbea.

– Îți mulțumesc, Mike!

El îi aruncă o privire Isabellei, iar aceasta îi întoarse zâmbetul. Ceva în aspectul femeii mai tinere—linia maxilarului, înfățişarea părului de un roşu rezonant, tandrețea din ochii de culoare verde—o făcură pe Maelle să simtă furnicături în creştet. Îşi scutură capul ca să înlăture senzația.

Maelle păşi apoi în spate ca să vadă poziționarea lor şi făcu ochii mici. O umbră mică se profila lângă piciorul lui Aaron din pricina capetelor celor din asistență care blocau lumina soarelui.

– Nu faceți vă rog câțiva paşi mai în spate? Ea îşi întoarse privirea înspre trotuar, încruntându-se.

– Încă puțin, vă rog.

Zona din jurul picioarelor lui Aaron se lumină.

– Acum e bine. Vă mulțumesc.

Păşi mulțumită în spatele aparatului şi privi prin vizor. Ținea un ochi închis, iar cu ochiul deschis focaliza pe fiecare persoană în parte trecând cu privirea de la stânga la dreapta, de la domnul Rowley, la doamna Rowley, la micuțul Petey, la Isabelle care strângea în mâini Biblia . . . şi îngheță.

Creştetul o semnaliza din nou,,ca şi cum ar fi fost lovit de fulger. Urechile îi şuierau de la intensitatea senzației. O amintire îi reveni în minte—propriile ei mâini, tinere şi delicate care întindeau o Biblie

neagră şi veche unui bărbat înalt. Ecoul vocii ei de copil se auzea şoptit în minte: *„Luaţi vă rog Biblia familiei … . pentru Molly?”*

Se îndreptă instantaneu de spate uitându-se peste aparat la Isabelle, la expresia de pe chipul ei în timp ce îi zâmbea lui Petey. Mâinile începură să-i tremure în timp ce imaginea Isabellei apărea şi dispărea suprapunându-se cu o altă imagine. O imagine alb negru. Imprimată pe hârtie. A unei alte femei, într-un alt loc—într-o altă ţară—care ţinea în poală un bebeluş şi îi zâmbea exact în felul în care zâmbea acum Isabelle. *O, Tată Ceresc, de ce nu am observat mai devreme?*

Respiraţia o luase razna în timp ce păşi în faţa camerei. Maelle se temea că picioarele ei care tremurau vor ceda. Dar cumva a reuşit să străbată câţiva metri în faţă, în vreme ce privirea i se plimba între Cartea din mâinile Isabellei şi faţa acesteia. *Se poate aşa ceva?* Speranţa prinse viaţă în inima ei şi se forţă să rostească un cuvânt:

– M . . . Molly?

Mattie
Ferma Rocky Crest

Matt se încheie la cămaşă, iar privirea îi era îndreptată înspre poza de pe măsuţa de lângă pat. El oftă adânc, având o greutate mare pe inimă.

– Maelle, a spus el cu voce tare, nu-i aşa că nu îţi uşurez cu nimic situaţia?

Cu toate că trebuia să se întoarcă la ţarc—i se dăduse voie să îşi schimbe cămaşa după ce şi-a agăţat mâneca într-o sârmă ghimpată care aproape îi sfâşiase mâneca în două—a mai stat un minut şi luă în mână poza familiei în timp ce era aşezat pe marginea saltelei deformate. Uitându-se la feţele imprimate în alb şi negru pe hârtie încercă să le readucă la viaţă în mintea sa. Dar trecuseră prea mulţi ani.

Cum arată oare acum Maelle, se întreba el în timp ce trecea degetele peste buclele fetiţei Maelle. Apoi trecu cu privirea asupra bebeluşului Molly. Şi-a adus aminte că bebeluşa Molly avea un păr roşu aprins, iar ochii erau verzi de culoare trifoiului. Oare chiar îşi amintea cum tatăl

lor spunea că fetița era la fel de frumoasă precum mama lor, sau doar își imagina?

Cel puțin putea vedea singur cât de frumoasă fusese mama lor. Avea dovada în mână și petrecuse mai multe minute privind la imaginea lui Brigid Gallagher.

Matt mai oftă încă o dată, de data aceasta încărcat cu regrete. Cât de diferită ar fi fost viața dacă mama și tata nu ar fi murit în incendiu . . . Nu ar fi ajuns la orfelinat, nu ar fi fost îmbarcați pe tren, nu ar fi fost despărțit de Maelle și de Molly, nu ar fi ajuns la Jenks . . .

Un val de îngrijorare îl izbi când își aduse aminte de vizita la fermă planificată de Jenks pe ziua următoare. Nu putea sta, nu acum când avea să vină Jenks. Strânse fotografia la piept și o întrebare atât de cunoscută îi reveni în minte sub forma unei rugăciuni.

– Cum mă va găsi Maelle, Doamne, când îmi găsesc mereu alte interese și mă tot mut?

Matt izbi fotografia de masă și se ridică. În ciuda nevoii sale de a rămâne nu avea de ales. Dacă Jenks vine, el trebuie să plece cât mai departe. Clancy spunea că domnul Harders va înțelege. Ieși din cabană, hotărârea făcându-l să-și țină umerii drepți. Avea să se comporte exemplar în ultimele ore pe care le va petrece la ferma Rocky Crest.

Maelle
Shay's Ford, Missouri

Isabelle își înclină capul cu sprâncenele arcuite de uimire.

– Cum mi-ai spus?

Maelle își umezi buzele uscate privind la fața Isabellei. Nedumerirea femeii mai tinere era evidentă. Rușinea puse stăpânire pe ea. Anii în care a sperat, s-a rugat și și-a dorit să o găsească au făcut-o să vadă lucruri care nu erau reale. Maelle dădu din cap.

– Nu, nu am spus nimic. Și se întoarse înspre aparat.

O mână mică a prins-o de braț și a oprit-o. Privea mâna—mâna de femeie muncitoare a Isabellei. Degetele subțiri și feminine în ciuda

pielii uscate şi a unghiilor neîngrijite. Maelle a ridicat privirea înspre faţa Isabellei, iar ochii ei verzi ai Isabellei o pătrundeau adânc.

– Mi-ai . . . mi-ai spus cumva . . . Molly?

Neîndrăznind să respire, Maelle se strădui să dea afirmativ din cap.

– De unde o cunoşti—pe Molly?

Maelle închise ochii şi începu să lăcrimeze. Nu o cunoştea. Nu o mai cunoştea. Nu aşa cum ar trebui—nu aşa cum ar trebui să se cunoască surorile. Dar cât de mult tânjea să o cunoască.

– Nu o cunosc . . . Am crezut . . . Am văzut . . . Ea este . . . Maelle dădu din nou din cap cu o grimasă de dezamăgire.

– Nu contează.

Ochii Isabellei o implorau.

– Te rog spune-mi. Dacă o cunoşti pe Molly atunci poate . . . poate îi cunoşti şi pe—ridică Biblia şi îi deschise coperta—Maelle şi pe Matthew?

Maelle privea cu ochii pironiţi pe pagina deschisă în faţa ei. Registrul de familie unde era scris numele ei şi al fraţilor ei, notate cu mâna de tatăl lor. Genunchii începură să-i tremure şi lumea începu să se învârtă cu ea. Dar cumva a reuşit să rămână în picioare. Cu mâinile bâjbâide cuprinse braţele Isabellei—Molly. Se agăţă de ea, ameţind la gândul că degete ei tremurânde o atingeau pe sora ei, carne din carnea ei şi sânge din sângele ei. Era o realitate. Nu doar imaginaţie.

O, Tată, Îţi mulţumesc! Doar Tu ai putut face posibilă reîntâlnirea noastră.

– Mike? Isabelle se îmbujorară de un roşu aprins pe faţa ei albă, iar coloratura devenea stridentă. De unde o ştii pe Molly?

– O ştiu pentru că este surioara mea, fetiţa pe care am dus-o din blocul cuprins de flăcări, fetiţa bebeluş pe care am fost forţată să o dau unor oameni înstăriţi, cu toate că i-am implorat să nu mi-o ia. O cunosc pentru că eu sunt Maelle Gallagher.

Isabelle făcu ochii mari când o auzi pe Maelle şi rămase cu gura căscată de uimire. Maelle îi dădu drumul surioarei sale ca să-i cuprindă faţa cu mâinile. Faţa aceea care era la fel de frumoasă precum fusese a mamei lor. Termină spunându-i şoptit:

– Toată viaţa mea ţi-am dus dorul, toată viaţa.

– Maelle . . . a mea . . .? Tremurând de uimire, Isabelle căzu în brațele lui Maelle. Maelle își luă sora în brațe, neputând parcă să o țină îndeajuns de aproape. Biblia din mâna Isabellei o apăsa pe Maelle pe coloană, aducând cu sine și prezența părinților lor în îmbrățișare, amintindu-i lui Maelle că Dumnezeu răspunde rugăciunilor. Momente îndelungate au stat pur și simplu îmbrățișate, cu lacrimi șiroindu-le pe obraji.

Apoi o voce subțire le întrerupse.

– Ce faci, Mike? Am crezut că ne faci poză.

Râzând, Maelle făcu un pas înapoi. Lovi ușor vârful pălăriei lui Petey.

– O să vă fac poza, dar trebuie să-mi permite-ți să-mi trag răsuflarea. Tocmai am avut parte de o surpriză.

Isabelle răsufla greu, frecându-și nasul cu mâna.

– Nu am cum să apar în poză așa. Chiar trebuie să arat rău.

Maelle atinse obrazul surorii ei.

– Ești la fel de frumoasă precum era și mama noastră. Tata spunea întotdeauna că mama e mai frumoasă decât primăvara.

Isabelle îi zâmbi și o prinse pe Maelle de mână. „Vreau să știu totul despre mama . . . și despre tata. O să-mi povestești, nu-i așa?

– Pot să fac mai mult de-atât. Maelle zâmbea printre lacrimi. Pot să-ți arat scrisorile trimise de mama tatei, cu propriile ei cuvinte.

Vocea ei era molipsitoare.

– Le-am păstrat în speranța că într-o zi le voi împărtăși cu tine.

– Iar fratele nostru Matthew?

Ochii Isabellei se luminară de nerăbdare.

– O să-mi faci cunoștință și cu el?

O înțepătură de durere a străpuns inima lui Maelle.

– Isabelle . . . cu privire la Mattie . . .

– Facem poza sau nu?

Vocea plângăreață a lui Petey le-a mai întrerupt încă o dată. Băiețelul se mișca nerăbdător.

– Mă dor subsiorile! Haideți să ne grăbim!

– O, Petey, îl certă doamna Rowley cu o voce vizibil emoționată, lasă-le pe surori să aibă momentul lor. Poza mai poate aștepta.

În ochii ei străluceau lacrimi când se aplecă şi atinse umărul băiatului.

– Am asistat la o mare binecuvântare, înțelegând că Isabelle şi-a găsit sora.

Petey a ridicat din umeri.

– Nu era chiar aşa de greu de găsit. Mike stătea pe totuar.

Cei în vârstă au început să râdă. Maelle a mai îmbrățişat-o încă o dată pe Isabelle—scurt, tare şi din toată inima—şi i-a dat drumul.

– Avem destul timp să mai povestim. Haide să facem poza.

33

Molly
Shay's Ford, Missouri
Aprilie, 1903

Isabelle închise uşa de la piaţă şi răsuci cheia în broască. Apăsând obrazul pe geamul din uşă, privea în întuneric cum Mike—sora ei Maelle—urcă în căruţă, ridică hăţurile şi se îndepărtă în asfinţit. Doar când tropăitul copitelor de cal pe piatra cubică nu mai putea fi auzit s-a întors şi s-a sprijinit pe uşă, a închis ochii şi a răsuflat cu mulţumire.

După-amiaza şi seara lungă petrecute împreună cu Maelle i-au descoperit atât de multe lucruri. Era mulţumitoare încă o dată pentru tot ceea ce primise. Copilăria ei comparată cu a lui Maelle o făcea să se simtă vinovată, dar sora ei nu i-a permis să se adâncească în aceste gânduri.

– Fii mulţumitoare pentru că ai fost iubită. Este ceea ce mi-am dorit pentru tine, îi spuse Maelle strângându-i mâinile. Trebuie să fi fost ceea ce şi-a dorit şi Dumnezeu pentru tine.

Isabelle o contrazise.

– Dumnezeu a vrut să fiu despărţită de tine şi de fratele nostru?

– Dumnezeu a ştiut că trebuie să primeşti educaţia şi de mijloacele financiare cu care să îi poţi ajuta pe copiii care au nevoie de acestea, a lămurit-o Maelle. El a avut un plan cu privire la tine. Acum trebuie să-l duci până la capăt.

Isabelle înainta încet prin piaţa cufundată în întuneric înspre micul ei dormitor meditând la puterea şi credinţa care o anima pe sora ei. Când Isabelle şi-a exprimat dezamăgirea cu privire anii pierduţi, Maelle i-a spus că nu trebuie să privească înapoi şi să se gândească „ce-ar fi fost dacă". Isabelle a renunţat să-şi mai pună problema în felul acesta când

Maelle a fost prezentă, dar acum îi era greu să-şi înfrâneze gândurile negative. Cum ar fi fost dacă ei ar fi putut să stea împreună? Dacă i-ar fi avut în viaţa ei pe Maelle şi pe Matthew în locul lui Randolph? Dar dacă—

Un scârţâit pe scări i-a alungat gândurile. Se întoarse şi observă o umbră neclară care se îndrepta spre ea.

– Cine este?

– Sunt eu—Aaron.

– Aaron.

Ea îl aşteptă să se apropie. În lumina difuză, ochii lui de un albastru-verzui păreau aproape negri.

– M-ai speriat.

– Îmi cer iertare.

El vorbea aproape şoptit. Era atât de aproape încât respiraţia lui îi mângâia obrazul.

– A plecat Mike?

– Da.

Isabelle îşi puse braţele în jurul trupului.

– Cred că am fi putut vorbi toată noaptea, râse ea încet. E un lucru foarte ciudat, Aaron. Când am întâlnit-o prima dată pe Maelle nu mi-a plăcut de ea. Era atât de . . . diferită. Cred că mă făcea să nu mă simt în largul meu deoarece era atât de independentă, iar eu fusesem crescută să mă comport atât de convenţional. Dar în momentul în care am aflat că este sora mea, ceva în interiorul meu s-a deschis faţă de ea. Iar acum, după doar o seară împreună simt că o iubesc.

Zâmbetul blând al lui Aaron îi arătă că înţelegea.

– Într-adevăr este o persoană uimitoare. Isabelle mişcă din cap uimită. Ştii că singura casă pe care a avut-o de când a fost mică este căruţa aceea? Nu a locuit niciodată într-o casă, nici nu a mers vreodată la şcoală . . .

– Aveţi mulţi ani de recuperat.

– Da. Pieptul i se umplu de voioşie. O să avem destul timp. Ea a spus că va sta în Shay`s Ford şi îşi va deschide un studio pentru fotografii aici. Nu vrea să mai fie departe de mine niciodată.

– Foarte bine.

– Dar asta înseamnă şi că nu-l va mai căuta pe fratele nostru Matthew.

A urmat o pauză lungă în care Isabelle simţi că şi Aaron avea ceva pe suflet. În cele din urmă îi spuse:

– E târziu. De ce nu te-ai dus la culcare?

– Aşteptam ca tu să . . .

Se opri pentru câteva momente, strângând din buze. Apoi o luă de braţ.

– Vreau să vorbesc cu tine. Ai vrea să ne . . . aşezăm?

Isabelle dădu din cap, iar el o conducea către scări prin magazinul întunecos, ţinându-i mâna la spate. O lampă lumina undeva sus în capătul scărilor, răspândind suficientă lumină ca să poată urca scările în siguranţă. Dar picioarele încă îi tremurau ca şi cum nu ar fi fost sigură pe paşii ei. Gândul că Aaron se află în urma ei îi dădea fiori pe spinare şi pe ceafă. Locul unde el îşi ţinuse mâna încă era sensibilizat, ca şi cum i-ar fi lăsat o urmă în carne. Sentimentul o nedumerea, şi în acelaşi timp îi făcea plăcere.

Când au trecut de colţ în vârful scărilor ca să intre în camera de zi, Isabelle se îndreptă spre canapea şi se aşeză spre marginea ei. Aaron ezita, examinând parcă fiecare piesă de mobilier înainte ca să se aşeze pe cealaltă jumătate de canapea. În afară de momentele când stăteau la masă nu mai fuseseră niciodată atât de aproape unul de celălalt. Isabelle era sigură că faţa ei era mai strălucitoare decât lampa amplasată în capul scărilor.

Aaron îşi împreună mâinile şi le aşeză în poală înainte ca să se rotească uşor pentru a sta cu faţa către ea.

– Ceremonia de inaugurare a şcolii este la sfârşitul săptămânii.

Dintr-un motiv necunoscut, aceste cuvinte i-au provocat o oarecare dezamăgire. Dar la ce altceva se aşteptase ea să aducă în discuţie? Alungând aceste gânduri îi spuse:

– Aşa este.

Se încruntă, fiind cuprinsă de îngrijorare.

– Doar nu crezi că acel bărbat . . . domnul Jenks . . . îl va convinge pe proprietar să-i vândă lui şi nu mie?

Aaron a dat din cap.

– Jackson spune că ați făcut târgul, v-ați înțeles și ai plătit un avans. Astfel că este obligat să respecte contractul. Dacă va vrea să rupă înțelegerea, se va discredita în ochii tuturor orășenilor.

Isabelle răsuflă ușurată, ducându-și mâinile la gât.

– Slavă Domnului!

– Nu te îngrijora. Jackson se va ocupa de Jenks.

Isabelle zâmbi lăsându-și mâna în poală.

– Nu mă îngrijorez. Doar că sper ca orașul și comunitățile din jur să primească bine toate aceste lucruri. Am primit deja răspuns de la mai mulți antreprenori care s-au angajat să investească financiar în școala noastră. Cu siguranță că școala va fi un succes.

– Nu am nici cea mai mică îndoială.

Cu toate că subiectul era destul de impersonal, tonul lui cald aducea a intimitate.

– Sunt foarte mândru de tine că vrei să-i ajuți pe acești orfani.

Isabelle își coborî bărbia în piept, fiind flatată de acest compliment care o lăsă fără cuvinte.

El continuă.

– Am vorbit cu tata și cu pastorul Shankle, dar am vrut să te întreb și pe tine . . .

Când vocea lui se pierdu în aer, Isabelle își ridică privirea ca să se uite în ochii lui.

– Da? Acest singur cuvânt îl spusese cu o voce tremurată.

– M-am întrebat . . . dacă nu ai avea nevoie . . . de un bărbat acolo.

În acel moment orice urmă de ezitare dispăru. Cuvintele îi veneau ca și cum s-ar fi revărsat dintr-un butoi sub presiune.

– E în afara orașului unde ar putea să-și facă apariția oameni fără scrupule, dar dacă ai avea un bărbat pe acolo ai fi protejată. Clădirile vor trebui întreținute și reparate, iar acestea sunt treburi care țin de un bărbat. În plus, băieții vor trebui să învețe și altceva în afară de citit și scris. Trebuie să învețe să folosească uneltele, să planteze și. . . alte lucruri de bărbați. Lucruri pe care tu nu ai putea să îi înveți. Și—trase el aer adânc, ca și cum ar fi rămas fără suflare—din când în când ai putea avea nevoie de o mână autoritară. Copiii sunt copii, știi tu, și

uneori s-ar putea că vor avea nevoie de câte-o corecție. Nu sunt aşa de sigur că ai fi în stare să faci asta.

Isabelle vru să-l contrazică—să-i spună categoric că era capabilă să conducă şcoala de una singură—însă ştia că are dreptate. Ea nu învățase niciodată să folosească un ciocan sau să are pământul. Băieții ar avea nevoie într-adevăr să învețe şi aşa ceva. Fusese atât de prinsă cu planurile pentru deschiderea şcolii încât nu făcuse un orar zilnic. Cu siguranță va avea nevoie de mai mulți oameni. Nu doar de un bărbat care să asigure protecție şi întreținere, dar şi de o persoană care să gătească şi să întrețină curățenia, de profesori familiarizați cu materii de studiu care depăşesc lucrurile elementare. Coborî umerii când îşi dădu seama că avea nevoie de mult mai multe decât le putea ea oferi.

Suspină resemnată.

– A avut pastorul Shankle sau tatăl tău vreo sugestie?

– De fapt . . . Aaron începu să ezite, ceea ce alertă pulsul Isabellei.

– Eu am avut o sugestie cu care pastorul Shankle şi tata au fost de acord. Doar trebuie să-mi spui ce părere ai tu.

El înghițit în gol, cu un ecou care se auzi foarte clar în camera cufundată în linişte.

– Îți aduci aminte de ziua aceea de la spital când ai primit scrisoarea de la avocatul tatălui tău adoptiv? Când ai aflat că ți-a lăsat o sumă de bani.

Isabelle încuviință din cap.

– Ai spus . . . ai spus că vom lupta pentru copiii străzii împreună.

El a mai făcut o pauză în timp ce ea se uita în ochii lui nemişcați.

– Ai vorbit serios?

Isabelle simți că limba i se lipeşte de cerul gurii. A reuşit să dea din nou din cap. Bineînțeles că vorbise serios. Ştia că inimile lor erau unite în dorința de a ajuta copiii orfani şi cei abandonați. Acum îşi dădea seama că dorea să fie unită cu Aaron şi în alte privințe.

– Atunci . . . El înghiți din nou în sec. Atunci ce ai spune dacă aş locui şi eu cu tine la şcoală . . . să te ajut să o conduci?

O parte din ea dorea să strige din toată inima *da!* Îl ştia pe Aaron, avea încredere în el, credea din toată inima că prezența lui le va face bine copiilor în multe feluri. Cu toate acestea, ținu răspunsul pentru ea, o undă de teamă reducând-o la tăcere.

Trăind aici, în magazin, cu familia lui Aaron, petrecând timp cu el în fiecare zi a ajuns să îl admire. Cât de diferit era el de Glenn Heaton. Banii ei nu însemnau nimic pentru Aaron—îl interesa persoana Isabelle. Credea cu toată ființa ei că Aaron era un om de onoare. Mai mult, îl iubea. Şi cât de greu îi va fi să lucreze cot la cot cu el în fiecare zi şi să-şi țină aceste sentimente ascunse. Nu va putea să o facă.

Aaron aştepta un răspuns. Ea îşi umezi buzele şi îi vorbi foarte calm.

– Sunt sigură că ai fi un câştig pentru şcoală, Aaron, şi sunt onorată că te-ai gândit să renunți la slujba ta de aici, de la piață şi biserică doar ca să mă ajuți pe mine. Dar . . . dar nu sunt sigură . . . că e înțelept.

Fața lui blândă se întristă, ceea ce îi produse durere Isabellei. El îşi întoarse capul privind în gol peste camera slab luminată, înspre fereastră.

– Am înțeles.

Oftă adânc, şi umerii i se înălțară, după care se ridică abrupt în picioare. Evitând să o privească direct, întrebă:

– Ai vrea să te ajut să angajezi muncitori?

Tonul lui trist o făcu pe Isabelle să se ridice în picioare.

– Aaron nu vreau să spun că nu am nevoie de ajutorul tău, doar că—

El îşi ridică mâna.

– Isabelle, am spus că înțeleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama că cineva ca tine, niciodată nu—

Isabelle îşi ținea respirația aşteptând ca el să termine ce avea de spus, dar el îşi închise gura şi se abținu să mai continue. Cu inima bătându-i atât de tare încât o simțea în creştet, ea îndrăzni să şoptească un pic mai tare.

– Că nu aş fi niciodată . . . interesată . . . de tine?

Muşchii feței lui tremurau. Privind drept înainte încuviință scurt din cap.

– Ştiu că sunt doar băiatul unui proprietar de magazin, nimeni deosebit. Dar țin la tine. Şi la copii. Şi m-am gândit . . . speram . . .

Încă o dată lăsă neterminat ceea ce avea de zis.

Degetele Isabellei tremurau când le aşeză pe antebrațul lui Aaron.

– Sperai . . .? *Spune-mi, Aaron. Spune-mi că mă iubeşti. Te rog . . .*

Ca şi cum i-ar fi răspuns la rugămintea din gândul ei, el se întoarse cu faţa înspre ea. Lampa licărea în ochii lui. El îi scălda chipul cu privirea, iar respiraţia ei devenea tot mai scurtă şi mai sacadată. Trebuie că el îşi găsise cuvintele pe care le căuta, pentru că îşi înclină capul înainte şi recunoscu.

– Speram să ţii îndeajuns la mine încât să lucrăm . . . în echipă.

– O . . . echipă?

Buzele lui se despărţiră şi îi luă mâna.

– Ca soţ şi soţie, Isabelle.

Cuvintele spuse uşor îi umplură Isabellei sufletul cu valuri de emoţii—fericire, mulţumire, împlinire. Ea închise ochii meditând la minunăţia momentului—*mă iubeşte!*—iar apoi îi deschise ca să-i trimită un zâmbet.

– Chiar îţi doreşti aceasta?

Vocea lui deveni gravă.

– Mai mult decât orice.

– Atunci întreabă-mă. Ea îl apucă de mână. Te rog întreabă-mă.

Aaron îi prinse umerii şi o apăsă uşor pe canapea. Apoi, în timp ce ea privea cu ochii mari de uimire, el a îngenunchiat în faţa ei. Luându-i mâna o duse blând la buzele lui ca să o sărute uşor. Ea îşi ţinea respiraţia, iar el o privea drept, cu ochi liniştiţi.

– Isabelle Standler, vrei să-mi faci onoarea de a fi soţia mea?

Cu toate că atunci când visase la acest moment întotdeauna lăsase o pauză mai lungă înainte de răspuns, acum că se întâmpla în realitate nerăbdarea o făcu să răspundă imediat:

– Nimic nu m-ar împlini mai mult decât să fiu doamna Aaron Rowley.

El îşi desfăcu braţele, iar ea se topi în îmbrăţişarea lui. Mâna lui mare îi cuprinse capul din spate şi o ţinea către umărul lui. Lacrimi calde îi curgeau îmbibând cămaşa lui Aaron, iar ea simţea cum creştetul capului i se umezea de la lacrimile ce se prelingeau de de pe obrazul lui. Cu ochii închişi, Isabelle memora fiecare detaliu—senzaţia mâinii sale aspre pe părul ei, umărul lui ferm sub obrazul ei; mirosul de ciorbă de miel de la cină amestecat cu mirosul de mosc al lui Aaron care îi invadau nările—un miros de cămin, o aromă

liniştitoare; bătaia constantă a inimii lui care pulsa în consonanţă cu bătaia din pieptul ei.

Mâinile lui Aaron îi coborâră pe umeri, iar apoi, cu degetele mari îi mângâie obrajii, ştergându-i lacrimile. El îşi sterse obrajii cu mâneca de la cămaşa înainte să o ridice în picioare. Mâinile lor erau încă unite când el îi zâmbi şi îi spuse:

– Presupun că vrei ca Mike să ne facă pozele la nuntă.

– Da. De îndată ce îi va fi gata studioul.

Fruntea lui Aaron se încreţi preţ de câteva secunde.

– Nu vrei să aşteptăm până e gata anul de doliu?

Isabelle nu avea nici un motiv să aştepte.

– Probabil nu e potrivit cu tradiţia, dar cred că părinţii mei ar fi fost de acord. Mama şi tata întotdeauna au vrut să ştie că sunt fericită. Din ce îmi spunea Maelle deduc că asta şi-au dorit şi soţii Gallagher.

Lacrimi îi izvorau acum din ochi.

– Iar tu, Aaron, eşti fericirea mea.

34

Mattie
Ferma Rocky Crest
Aprilie, 1903

Matt se forță să înghită îmbucătura de ou, dar avea sentimentul că va veni înapoi. Stomacul i se întorcea pe dos deoarece ştia că aceasta avea să fie ultima sa zi la Rocky Crest. Ultima zi cu Clancy şi cu domnul Harders. Ultima lui zi de linişte. Deoarece azi urma să vină Jenks.

Înfipse furculița în grămada de ou şi se mai chinui să mai mestece o îmbucătură. Dacă avea de gând să călătorească azi, avea nevoie de mâncare în stomac. Nu îi va mai permite acelui bărbat să-l alunge încă o dată cu stomacul gol, aşa cum făcuse data trecută.

Îl măcina gândul că va trebui să se furişeze ca şi cum ar fi fost acoperit de ruşine. Îşi amintea de momentele când a fugit de la ferma lui Jenks, uitându-se tot timpul peste umăr, temându-se să nu fie urmărit. Şi astăzi avea să se uite peste umăr, dar nu de frică. Ci de dor. Cu siguranță îi vor lipsi Clancy şi domnul Harders. Ei deveniseră familia lui.

Îi privea pe cei care luau masa şi toți mâncau în linişte. Nici una dintre conversațiile vesele cu care se obişnuise nu se auzea în acea dimineață. Un văl de oprimare întuneca încăperea. Toate din cauza lui Jenks.

Bărbatul avea mult prea multă putere. Matt luă un biscuite şi-l vârî în gură. *Iar tu îi dai putere asupra ta.* Acest gând fulminant îl făcu pe Matt să se oprească din mestecat. Se poate să fie adevărat? *Avea* Jenks putere sau Matt îi *dădea* putere asupra sa? Matt a înghițit biscuitele şi se întoarse să privească fața lui Clancy. Acesta îi spusese că domnul

Harders avea să înțeleagă dacă va pleca, dar acum Matt se întreba dacă acesta era cel mai bun lucru pe care îl putea face. Ar trebui el să-l lase pe Jenks să-l alunge?

– Domnule Harders?

Bătrânul tresări la auzul vocii lui Matt. Acesta își așeză furculița în farfurie.

– Spune, fiule.

Tonul lui blând îi așeză lui Matt un nod în gât. Cum putea el să plece și să dezamăgească un bărbat care avea atâta încredere în el?

– Mă întrebam . . . pe când așteptați musafirul azi?

Domnul Harders afișă o expresie tristă.

– Jackson a spus că va merge după trăsură de dimineață ca să-l aducă pe Jenks la fermă. Ar trebui să sosească puțin după ora amiezei.

Gura lui Matt se uscă. Doar peste câteva ore . . . Ridică ceașca cu cafea și luă câteva guri înainte să vorbească.

– Mă întrebam . . . dacă s-ar putea . . . să rămân și eu prin preajmă când vă veți întâlni cu el.

Clancy se uită ca trăsnit la el și rămase cu gura căscată.

Matt reuși să scoată un zâmbet.

– S-ar putea să am și eu un motiv sau două să vorbesc cu acest om.

Cu sprâncenele coborâte, domnul Harders se uită țintă la Matt.

– Dacă vrei să iei parte la întâlnire ești binevenit.

– Vă mulțumesc. Matt a împins scaunul în spate. Cred că ar fi mai bine să mă duc acum la pășune. Vreau să termin ce am de făcut înainte ca Jenks să vină.

Matt îl strânse ușor pe Clancy de umăr, își puse pălăria pe cap și ieși pe ușă.

Matt stătea pe scaunul din colț, ținând cotul pe brațul scaunului, iar cu degetele își freca bărbia. Până acum Jenks abia se uitase în direcția sa, ceea ce îi convenea de minune. Îi dădea șansa de a-l vedea mai bine pe bărbatul care i-a furat copilăria. Avea posibilitatea de a se ruga și de a prinde putere să își înfrunte dușmanul.

Jenks îmbătrânise. Părul îi era brăzdat de şuviţe cărunte la rădăcină şi îi strălucea de la uleiul care îl făcea să stea dat peste cap. Burta îi era mai mare şi guşa mai pronunţată. În schimb dintele de aur încă strălucea. Jenks se fălise întotdeauna cu acel dinte de aur. Matt avu ocazia să-l zărească din nou când bărbatul îşi încordă buzele ca să rânjească peste de masă, în direcţia domnului Harders.

– Indiferent dacă voi câştiga procesul sau nu, păgubit tot el va fi. Numele fiului dumneavoastră va fi mânjit. În consecinţă, numele pe care îl purtaţi va avea o meteahnă care îl va hăitui până în Casa Reprezentanţilor. Credeţi că vă va mai sprijini cineva când se va afla că un ajutor de-al tău şi fiul tău au agresat un fermier nevinovat?

Jackson îşi încleştă pumnii apăsând cu ei pe braţul de lemn al scaunului său.

– Numai nevinovat nu eşti, Jenks, şi o ştii şi tu. Domnişoara aceea fotograf va depunde mărturie cu privire la intenţiile tale.

Acesta a răsuflat arogant.

– Eu doar am invitat-o la cină. O invitaţie pe care multe alte femei ar fi acceptat-o cu bucurie. Oricare dintre ele va putea depune mărturie cu privire la *intenţiile* mele care erau doar de a ne simţi bine. Mărturia prietenei dumneavostre va fi fără sens.

Jenks arătă înspre Clancy, care stătea fără să spună ceva lângă scaunul domnului Harders.

– Iar bărbatul ăsta va fi ruinat. Niciun judecător de pe lumea aceasta nu va crede cuvântul unui cioban trecut de vreme în defavoarea vorbelor mele. Rânjetul i-a revenit şi îşi strânse ochii.

– E cu tine de multă vreme, Gerald—cam de când îl ai pe fiul tău. A fost alături de tine în vremuri grele, când ţi-ai îngropat nevasta şi fata în '84, şi în vremuri bune, atunci când Jackson a absolvit dreptul. Cu siguranţă vrei să-l răsplăteşti pentru toţi aceşti ani în care ţi-a fost credincios şi să faci ca acuzaţiile acestea să dispară înainte să degenereze în altceva.

– Şi ce vrei Jenks, mai exact? Domnul Harders aproape îi aruncă în faţă cuvintele.

– Ştii tu deja. Vreau ca tu şi Jackson să terminaţi cu prostia asta, cu munca prestată de copii. Amândoi ştiţi că nu veţi rezolva nimic. Fabricile vor continua să angajeze forţa de muncă pe care şi-o vor

permite să o plătească. Părinții își vor trimite copiii în continuare să muncească pentru ca să mai adauge ceva bani la venitul familiei. Nu ai cum să schimbi asta, Gerald, așa că de ce să i te împotrivești?

– Dar de ce vă împotriviți dumneavoastră atât de vehement?

Matt se ridică încet de pe scaun, doar câțiva centimetri odată, inima îi bătea cu putere, dar vocea îi era fermă. Așteptă până când Jenks își întoarse privirea înspre el. În privirea lui nu văzu nici un indiciu cum că l-ar fi recunoscut. Ocolind capătul canapelei, Matt adăugă:

– Dacă domnul Harders nu are nici o șansă să facă vreo schimbare cu acele legi, de ce vă pasă dacă el continuă să lupte pentru aceasta?

Jenks făcu ochii mici până când privirea îi deveni de-a dreptul răuvoitoare.

– Ești foarte obraznic.

Îl săgetă pe Harders cu privirea:

– Întotdeauna îți lași ajutoarele să vorbească atât de obraznic cu musafirii?

Domnul Harders se lăsă pe spate și arboră pe chip o expresie foarte liniștită.

– Este o țară liberă, Lester. Fiecare poate să spună ce are de zis și să își dea cu părerea.

Privirea lui Jenks scânteia de mânie dar își strânse buzele și tăcu.

Matt mai făcu un pas înainte.

– Deci care e motivul dumneavoastră? De ce luptați atât de mult împotriva acestor legi?

Jenks i-o aruncă încă o dată ironic.

– Pur și simplu vreau să-l scutesc pe Harders de o umilire care stă să vină. Își cheltuie timpul și banii pe ceva care nu se va întâmpla niciodată!

– Este vorba de timpul și de banii lui. Nu ar trebuie să le poată folosi după bunul plac?

– Pfui! Jenks își ridică mâna vânjoasă, iar un inel cu rubin de pe degetul mic străluci în lumina soarelui. Este o prostie.

Așezându-și coatele pe genunchi îl privea pe domnul Harders în ochi.

– Renunță acum, Harders, și scutește-i pe toți cei dragi ție de multe dureri de cap.

Domnul Harders deschise gura, dar Matt interveni din nou.

– Domnule Harders, eu cred că Jenks are un motiv mult mai egoist pentru care vrea ca aceste legi să nu fie promulgate. Cred că exact în acest moment are la ferma lui un băiat sau doi care lucrează. Pe care îi pune la munci mult mai grele decât pe celelalte ajutoare, fără ca să le dea măcar un ban. Şi ar vrea să îi pună la muncă în continuare. Asta e tot ce-l interesează pe el.

Instantaneu Jenks se îndreptă în scaun şi falca îi căzu.

– Tu . . . sări el în picioare. Cum te numeşti, tinere?

Domnul Harders sări şi el în picioare înclinându-şi corpul ca să-l ferească pe Matt.

– Lester, acest tânăr este Matthew Tucker.

– Matthew . . . Jenks a dat din cap uşor dându-şi seama. Însă nu te cheamă Tucker, nu-i aşa băiete?

Pieptul lui Matt se contractă, însă continuă calm.

– Acum este Tucker.

– Dar nu a fost dintotdeauna.

– Nu, domnule. Nu a fost dintotdeauna Tucker.

Jenks îndreptă degetul înspre Matt şi se răsuci înspre domnul Harders.

– Acest bărbat mi-a furat un cal şi un pumn de bani! Îți pretind să mi-l încredințezi ca să-l dau pe mâna legii!

Domnul Harders se uită uimit la Matt.

– Matthew?

Clancy făcu un pas în față.

– Trebuie să îl asculți, Gerald. Matt nu a furat nimic din ceea ce nu i se cuvenea.

Îl cuprinse pe Matt pe după umăr cu mâna sa cioturoasă.

– Spune-le, Matt. Spune-le ce ți-a făcut Jenks.

Jenks se inflamă.

– Nu am făcut altceva decât să-l iau la mine, i-am oferit un cămin. Şi l-am învățat o meserie, aşa că—

– Ca să mă puteți pune la muncă, interveni Matt cu calm.

Trupul îi tremura din fiecare fibră, şi cu toate acestea simțea cum puterea îi umplea oasele. Întorcându-se spre domnul Harders îi spuse:

– Da, Jenks m-a luat la el. M-a luat de la orfelinatul din Springfield. M-a ținut aproape patru ani fără ca să-mi plătească vreun ban. În schimb mă muncea fără milă şi—

– Ți-ai primit plata oferindu-ți acoperiş deasupra capului şi de mâncare, urlă Jenks. Nerecunoscătorule . . . Îşi încleştă pumnii aplecându-se spre Matt. Doar datorită generozității mele ştii să te descurci la o fermă! Cum îndrăzneşti să mă acuzi că ți-am făcut rău?

Dintr-o dată îşi relaxă umerii. Se aşeză pe canapea, îşi încrucişă picioarele şi îşi vârî degetele mari sub vesta din brocart. Avea înfățişarea unui om de afaceri educat când afişă un zâmbet viclean.

– Dar de ce m-aş contrazice eu cu unul de teapa ta, un orfan hoț şi bun de nimic? Nu poți dovedi că te-am abuzat. E cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

Matt înghiți cu greu. *Doamne întăreşte-mă.* Uitându-se direct în ochii lui Jenks îi spuse:

– Ba da, am dovada.

Jenks îşi puse mâinile în poală în timp ce Matt începu să-şi desfacă nasturii de la cămaşă. Matt îl privea pe Clancy. Bărbia bătrânului începu să tremure. Clancy ştia fără nici un dubiu ce avea de gând să facă Matt. Dar a fost nevoie de un curaj mult mai mare decât ştia că are ca să-şi dea cămaşa jos de pe umeri şi să se întoarcă cu spatele înspre bărbații din cameră.

O răsuflare întretăiată a rupt tăcerea—a lui Jackson. Apoi a urmat o voce gravă:

– Doamne din ceruri . . ., era a domnului Harders. Matt era sigur că Clancy îşi ține respirația.

Matt îşi trase din nou cămaşa pe el şi se întoarse cu fața înspre Jenks.

– Port în carne semnul generozității tale. Crezi că prietenii tăi, proprietarii de ferme, te vor mai respecta când vor vedea ce mi-ai făcut? Ce vor zice când vor afla ce le faci băieților care lucrează la ferma ta? Câți băieți ai acum la fermă Jenks?

– Nu te priveşte!

Matt a imitat tonul şi intensitatea vocii lui Jenks.

– Câți?

O încruntătură fioroasă îi dădu lui Matt răspunsul de care avea nevoie. Matt se întoarse înspre stăpânul său.

– Încă face asta, domnule Harders. Are băieți orfani care lucrează pentru el şi îi ține la respect cu biciul de călărie sau cu un bici croit pentru aşa ceva aşa, întocmai cum mi-a făcut mie.

Domnul Harders îl luă pe Matt pe după umăr.

– Jenks, oamenii cumsecade nu închid ochii când e vorba de abuzul copiilor.

Jackson făcu doi paşi ca să stea lângă tatăl său.

– Ce se va alege de reputația ta dacă se va auzi una ca asta?

Clancy se aşeză în partea cealaltă a lui Jackson formând un front comun.

– Dacă ai un pic de minte, Jenks, vei renunța să mai încerci să cumperi pământ în zonă. Şi vei pune acei băieți pe trăsură către Shay`s Ford ca să meargă la noua şcoală pe care o va construi domnişoara Isabelle ca să poată astfel duce o viață decentă.

Tonul său deveni amenințător.

– Să ştii că, dacă nu va apărea nici un băiat care să spună că tu l-ai trimis, o să vin eu să-i caut. Şi o să mă asigur c-o să-ți pară rău că m-ai făcut să vin până acolo.

Jenks se ridică în picioare arzându-l din priviri pe domnul Harders.

– Ai de gând să stai pur şi simplu şi să-ți laşi angajații să profereze amenințări la adresa mea?

Domnul Harders îi răspunse calm:

– Eu nu am auzit nici o amenințare, Lester. Am auzit doar o promisiune. Şi bazându-mă pe vechea mea prietenie cu Clancy, te asigur că el îşi ține promisiunile.

Matt a adăugat:

– În locul tău aş face cum mi se spune.

Jenks se uita de la un bărbat la celălalt cu o privire neîncrezătoare.

– Oricine ți-ar fi putut lăsa acele urme pe spate. Nu poate dovedi că eu ți le-am făcut!

– Dar nici tu nu poți dovedi că nu i le-ai făcut, îi răspunse Jackson. Aşadar, oricum ai lua-o, reputația ta va fi pătată. Fie că vom câştiga fie că nu, oamenii nu te vor mai privi niciodată la fel.

Fața lui Jenks se făcu stacojie, fiind scos de rușine din propriile cuvinte. Își mișcă fălcile în gol preț de câteva secunde, și în cele din urmă le uni strângând din dinți. Ieși ca o vijelie pe lângă bărbați spre ușa salonului. Fără să se mai întoarcă, urlă:

– Jackson, du-mă înapoi în Shay`s Ford. Nu mai am ce face aici.

– Așa să și fie, îi zise Clancy trimițându-i lui Matt un zâmbet trist.

Jenks trânti ușa, iar Jackson îl urmă.

Domnul Harders se întoarse spre Matt cu ochii mâhniți.

– Matt, aș vrea să fi fost altă cale de—

Matt dădu din cap.

– Nu putem schimba ce s-a întâmplat, domnule Harders. Tot ce putem face este să privim înainte. Iar dacă putem să-i luăm pe acei băieți de la ferma lui Jenks și să le dăm o șansă să crească având un pic de liniște și fericire se va fi meritat.

Clancy răsuflat zgomotos.

– Pfuu, Matthew, nu știu cum ai putut să-l înfrunți după tot ceea ce ți-a făcut, dar îți spun că sunt foarte mândru de tine, fiule.

Matt chicoti frecându-se cu un deget sub nas.

– Trebuie să recunosc, Clancy, că și eu sunt mândru de mine. *Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai dat puterea de a-mi înfrunta coșmarul.*

35

Maelle
Shay's Ford, Missouri
Mai, 1903

Maelle mai izbi de două ori cu ciocanul pentru a întări decorul din material suspendat pe perete. Coborând de pe scară, își puse ciocanul pe umăr și își admiră munca. Fundalul pictat cu un stâlp alb cu umbre care semănau cu liniile unui drapel era preferatul ei dintre cele patru pe care le folosise Richard.

Celelalte trei erau rulate în spatele tejghelei. Până la urmă avea să monteze un scripete ca să poată schimba decorurile mai ușor, dar pentru moment avea nevoie de cel cu stâlp.

Maelle se mișcă într-un cerc examinând fiecare detaliu din încăperea care acum îi servea drept studio. În fața ferestrei erau două fotolii ce flancau măsuța pe care se regăseau albume cu mostre a ceea ce lucrase până acum. De partea cealaltă a încăperii era un dulap ce ajungea până la nivelul cotului unde se regăseau cutiile de trabucuri, albumele cu pozele lui Richard și o cutie cu bani. Ușa din colțul încăperii ducea într-o cameră mică ce îi servea drept cameră obscură. Totul era pregătit. Singurul lucru de care avea nevoie acum erau clienții.

Era nerăbdătoare să pună afară nota pe care scria deschis și pe care i-o dăruise Jackson, dar trebuia să mai aștepte. Dorea ca primii ei clienți să fie o anumită mireasă și un anume mire cărora să le facă poză pe fundalul cu stâlpul decorativ. Mai era doar o săptămână până la nuntă. Mai putea aștepta atât.

Un zâmbet i se așternu pe față la gândul cuplului proaspăt căsătorit căruia îi va face poze în fața fundalului. Inima îi trepida de fericire gândindu-se la nunta planificată a Isabellei și Aaron. Isabelle îi ceruse să o ajute. Surioara ei crescuse, iar acum se mărita . . .

Mintea îi hoinărea acum retrospectiv la toţi acei ani pe care îi pierduse, dar în cele din urmă alungă acele gânduri. Nu era momentul să fie tristă. Era timpul să sărbătorească noile începuturi—începutul afacerii, a relaţiei cu Isabelle; începutul vieţii de soţ şi soţie a Isabellei şi a lui Aaron; începutul construcţiei Casei Reginald Standler pentru Copiii Orfani şi Abandonaţi unde Isabelle şi Aaron vor sluji ca îngrijitori şi pedagogi.

Maelle înălţă o rugăciune de mulţumire pentru toate lucrurile minunate care i s-au întâmplat ei, surorii ei şi copiilor abandonaţi din Shay`s Ford. Un singur nor de furtună mai ameninţa la orizont. Mattie . . . Maelle stătea într-unul dintre fotolii şi privea pe stradă. Acum că o găsise pe Molly dorinţa de a-l găsi pe Mattie era cu atât mai pregnantă. *Doamne se va reuni vreodată toată familia noastră?*

Uşa se deschise, iar ea se ridică în timp ce Jackson îşi făcea intrarea. Îl întâmpină în mijlocul camerei şi îşi întinse braţele.

– Ei bine, ce părere ai?

El măsură încăperea cu o privire lungă şi se întoarse spre ea zâmbindu-i.

– Ai fost ocupată.

Maelle ridică din umeri, zâmbetul lui cald provocându-i palpitaţii. Îşi scutură praful de pe pantaloni şi îi aruncă lui Jackson o privire.

– Tot ce am făcut în ultima săptămână a fost să lucrez aici. A ieşit bine. Ea îi făcu semn cu degetul îndoit:

– Vino. O să-ţi ofer un tur al magazinului. Ea îi arătă fiecare colţişor al studioului şi al camerei obscure şi îi dădu voie să se uite până şi la camera din spate care avea să-i servească drept locuinţă.

– Ştiu că e mică, dar e de cel puţin patru ori mai mare decât căruţa. O să mă descurc până voi reuşi să economisesc ca să-mi cumpăr o casă mai mică.

Jackson o apucă de mână.

– În legătură cu casa aceea mică . . .

Ceva din tonul vocii lui îi făcu inima să îşi înteţească bătăile.

– Da?

– Haide să mergem în studio şi să ne aşezăm. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Jackson a urmat-o până în camera inundată de lumina soarelui. Maelle se aşeză, iar Jackson trase al doilea fotoliu mai aproape. Când se aşeză, genunchii lor se atinseră. Ea a rămas pe loc.

– Maelle . . .

Cât de bine suna numele după ce ani de zile fusese Mike! Îşi închise ochii savurând momentul.

– . . . ştii că de sâmbătă într-o săptămână Aaron şi Maelle se vor căsători.

Ea deschise ochii şi se uita ţintă la el.

– Da. Şi mă bucur că am cam terminat cu treaba pe aici, iar asta înseamnă că o pot ajuta pe Isabelle la ultimele pregătiri. Pentru că a programat nunta în aceeaşi zi cu ceremonia de inaugurare a căminului s-au aglomerat multe lucruri pe care trebuie să le facă în acest interval.

– Ştiu sigur că îţi va fi recunoscătoare. Îşi întinse mâna şi o aşeză pe genunchiul ei. Atâtea lucruri se schimbă . . . pentru Aaron şi Isabelle.

– Şi pentru mine, zise ea încet, pe deplin conştientă de prezenţa mâinii lui pe genunchiul ei.

– Da. Jackson trase aer adânc în piept. Ştiu că eşti fericită să îţi ajuţi sora şi să ai acest studio.

– Două vise pe care le-am avut de când mă ştiu.

El dădu aprobator din cap. Degetele lui au fremătat pentru câteva secunde.

– Şi eu am parte de o schimbare, de asemenea.

Maelle a înclinat capul încruntându-se.

– Da?

El şi-a tras mâna şi şi-a îndreptat spatele. Ea simţi absenţa acelei simple atingeri.

Da.

Se ridică din scaun şi începu să se plimbe prin cameră părând să examineze în tot acest timp tavanul. El îşi ţinea privirea îndreptată în sus, iar vocea lui se auzea ca şi un foşnet înfundat.

– Lupta pentru copii trebuie să fie dusă cât de departe posibil, iar tatăl meu . . . În cele din urmă mi-a spus că nu se simte în stare. Sufletul lui e legat de fermă. Presupun că bănuiam şi până acum, doar că nu am vrut să recunosc. Speram că . . .

Inima lui Maelle îi stătea în gât. Ea se ridică în picioare, iar picioarele îi tremurau.

– Jackson nu vrei să renunți, nu?

Se întoarse brusc uitându-se în ochii ei.

– Să renunț? Nici gând. Nu renunț până când legile nu se schimbă. Dar asta înseamnă că altcineva va trebui să candideze pentru Casa Reprezentaților, cineva care să fie hotărât să facă o schimbare. Maelle . . . acel cineva sunt eu.

În acel moment ea şi-a dat seama ce îi spunea el de fapt. El avea să plece din Shay`s Ford. Un val de dezamăgire o cuprinse când înțelese lucrul ăsta. Făcu un pas înainte şi îşi întinse mâna înspre el.

El i-a cuprins mâna cu o dorință care o făcu pe Maelle să lăcrimeze.

– Mi-e foarte greu să . . . te părăsesc.

Ea citi mesajul ascuns din ochii lui. Îi prinse privirea şi speră că el va citi răspunsul din inima ei. Ea îşi alese cuvintele cu mare grijă.

– O să-mi fie dor de tine, dar înțeleg de ce trebuie să pleci. Copiii au nevoie de vocea ta. Dacă cineva poate să aducă schimbările necesare, acela eşti tu.

– Îți mulțumesc.

Ochii lui căprui o țineau țintuită şi ea uită să mai respire când o trase înspre el ca s-o îmbrățişeze. Inima ei săltă de bucurie când găsi puterea de a-l cuprinde peste mijloc, de a-i înveli spatele cu palmele sale, strângându-l cu putere. *Îți mulțumesc, Doamne, pentru vindecarea pe care ai început-o.*

După mai multe momente în care au rămas îmbrățişați, el a cuprins-o de brațe şi o trase în fața lui. Ea îşi strânse mâinile la piept luând o postură care, credea ea, îi va potoli bătăile inimii.

– Când vei pleca?

– Voi fi aici la ceremonia de inaungurare. Isabelle m-a rugat să spun câteva cuvinte. Iar după-amiaza voi fi la nunta lui Aaron şi a Isabellei. Aaron m-a rugat să-i fiu alături. În lunea de după evenimente voi începe un turneu prin statul nostru prin care voi cere sprijin pentru campania mea şi pentru schimbarea legilor referitoare la munca prestată de copii.

Maelle şovăia. Rămăsese mai puțin de o săptămână . . .

– Dacă sunt ales va trebui să mă mut temporar în Jefferson City.

– Ce înseamnă temporar?

– Pe durata mandatului. El ridică din umeri. Un mandat este de doi ani. Şi dacă sunt reales . . .

Nu mai era nevoie de nici o explicaţie. Maelle se strădui să zâmbească.

– Să ştii că mă voi ruga pentru tine.

Jackson îi cuprins braţele.

– Şi eu mă voi ruga în fiecare zi ca fratele tău să găsească drumul către tine într-o bună zi. De fapt . . .

El strângea din buze, trăsăturile feţei trădând regretul pe care îl simţea.

– Trebuia să mă fi oferit mai demult. Dar am fost prea concentrat pe legislaţie. Aş vrea să-mi întind antenele—să te ajut să-l găseşti pe cale legală dacă îmi vei da voie să te ajut.

– O, Jackson . . . Maelle se lipi de el, agăţându-se de el, iar pieptul i se umplea de preţuirea pentru acest om bun. Îţi mulţumesc.

El o strângea aproape de el, bărbia lui îi atingea părul, iar mâinile îi mângâiau spatele. Fiori de plăcere urcau şi coborau pe spinarea ei. Rămase în braţele lui, bucurându-se de apropierea dintre ei, în vreme ce timpul trecea zăbavnic, alinându-i un strop din durerea sufletească.

– Mai este ceva ce am vrut să-ţi spun.

Îi putea simţi vibraţiile vocii în piept când îi vorbea. Ea zâmbi, nedorind să se mişte.

– Da?

El se îndepărtă.

– Este vorba despre casa mea.

Se uită în jur şi îşi încreţi fruntea.

– Ai muncit foarte mult, iar dacă vrei vrea să rămâi aici, voi înţelege.

Ea îl trase brusc de mâini.

– Despre ce vorbeşti?

– Mă gândeam dacă ai vrea să te muţi la mine şi să ai grijă de casă cât timp voi fi plecat.

Maelle făcu ochii mari.

– Să locuiesc . . . în casa ta?

– Când voi veni în vizită voi sta cu tatăl meu la fermă. Aşa că nu trebuie să te îngrijorezi din cauza lipsei de decenţă.

Asigurarea aceasta îl făcea să-i fie mai drag.

– O, Jackson, o *casă adevărată* . . . ea îşi întoarse privirea spre fereastră gândindu-se la avantajul de a locui într-o casă cu cameră de zi, cu dormitor separat, cu o baie adevărată, o bucătărie complet echipată unde ar putea găti la aragaz, iar apoi ar putea mânca la masă. Maelle îşi permise să viseze cu ochii deschişi.

Jackson îi atinse braţul, trezind-o la realitate.

– Maelle . . . ? Ai mai avea şi ceva responsabilităţi în plus.

Ea aştepta tăcută.

– Vezi tu, cel mai nou angajat de la ferma tatălui meu a salvat doi băieţi de la proprietarul unei ferme de vite. Îl ştii pe bărbat: Lester Jenks.

Maelle se încruntă. Îl ştia pe Lester Jenks. Slavă Domnului că rugăciunile îi fuseseră ascultate cu privire la nevoia de a depune mărturie împotriva bărbatului în sala de judecată. În mod miraculos îşi retrase acuzaţiile împotriva lui Jackson şi a argatului de la ferma tatălui său, a renunţat la oferta de a mai cumpăra terenul din nordul oraşului. Cu siguranţă Dumnezeu lucrează pe căi miraculoase.

– În acest moment băieţii stau la ferma tatălui meu, dar trebuie să meargă la şcoală. Dacă ar avea unde să stea aici în oraş ar putea merge la şcoala din Shay`s Ford până când se va deschide şcoala Isabellei.

– Şi ţi-ai dori ca ei să locuiască în casa ta?

Jackson a ridicat din umeri.

– Este o casă mare şi am destule camere. Dacă crezi că ar fi prea mult pentru tine, atunci aş putea vorbi cu Isabelle şi cu Aaron să se mute ei în casă cu băieţii.

Maelle gândea cu voce tare.

– Dar când căminul pentru orfani va fi gata, ei vor locui acolo. Şi casa ta va rămâne fără cineva care să aibă grijă de ea.

– Nu vreau să te simţi obligată, de aceea nu trebuie să-mi răspunzi acum, îi mai spuse Jackson. Gândeşte-te, roagă-te şi mă anunţi la inaugurare. Tata îi va aduce pe băieţi la inaugurare ca să-i cunoşti.

Maelle încuviinţă cu o aplecare a capului.

– Ei bine . . . Jackson se întoarse înspre uşă. Te las să-ţi termini treaba. Ne vedem mâine la biserică?

– Bineînţeles, adăugă ea cu un zâmbet. Voi veni îmbrăcată în rochie şi nu cu aceşti pantaloni.

Jackson a ridicat din umeri cumva indiferent.

– Cum vrei. Mie îmi pari la fel de frumoasă precum o zi de primăvară şi în pantaloni.

Ducându-şi mâinile la obraji, îl certă.

– Du-te odată!

El începu să râdă şi ieşi.

Maelle se duse lângă geam şi privi pe stradă. Un sentiment de împlinire sufletească îi inundă inima. Faptul că va rămâne aici, că nu va mai hoinări, că va fi parte a unei comunităţi o umplea de bucurie. *Îţi mulţumesc, Doamne, că m-ai ajutat să găsesc un loc pe care să îl pot numi casă.*

Îşi strânse lucrurile şi le duse în încăperea care avea destinaţia de dormitor şi depozit. Gândindu-se la oferta lui Jackson de a o lăsa să stea în casa lui cât timp el avea să călătorească a întins mâinile şi a exclamat.

– O casă pentru mine!

Dar nu avea să fie doar a ei . . . Curând avea să devină mamă adoptivă pentru doi băieţi. Încă o dată va avea prilejul să asculte de cuvintele tatălui său care i-a spus să aibă grijă de cei mici. *O, Doamne, cât de minunat lucrezi!*

36

Molly
Shay`s Ford, Missouri
Mai, 1903

Isabelle îşi puse mâinile pe umerii lui Aaron şi îl lăsă să o ridice de la pământ. Îşi umbri ochii de soarele puternic de dimineaţă şi se uită la rândul de căruţe şi trăsuri parcate haotic pe marginea drumului. Un nor de praf înnegrea orizontul arătând că mai mulţi oameni veneau înspre ei.

Aruncând o privire înspre platforma pe care Aaron şi Jackson o contruiseră la umbra a trei arţari înalţi a observat că majoritatea trăsurilor transportaseră mai mult de o persoană. Grupuri de oameni, cei mai mulţi în ţinute distinse şi cu pălării elegante pe cap, umblau agale împrăştiate pe teren. Scrisorile redactate de Maelle fuseseră un succes. Stomacul îi fremăta de emoţii.

Aaron fluiera uitându-se în jur.

– Sunt deja foarte multe persoane.

– Exact cum am sperat. Suspinând cu regret, Isabelle adăugă: Dar mi-aş fi dorit ca şi părinţii tăi să fi fost cu noi.

Hotărând asupra faptului că Petey nu putea face faţă la două ceremonii în aceeaşi zi, domnul Rowley a rămas la piaţă ca să îl supravegheze pe băiat. Doamna Rowley era la bucătărie şi gătea pentru masa de la nunta lui Aaron şi Isabelle.

Aaron o atinse uşor pe braţ.

– Ştiu, iubito. Dar se vor ruga pentru tine şi discursul pe care îl vei ţine.

Stomacul i s-a mai liniştit reamintindu-şi că viitorii ei socri se roagă pentru ea. Isabelle presa cu mâinile înmănuşate volănaşele care o

împodobeau de la gât până la centura din mătase şi trase adânc aer în piept, ceea ce o făcu să se simtă mai stăpână pe situaţie. Când îşi trase mâinile, schiţă un zâmbet pentru că mănuşile ei albe aveau pe ele un strat de praf.

Lovindu-şi mâinile una de cealaltă a înlăturat aproape tot praful. Apoi, apucând fusta de la noul său costum, o scutură bine, înlăturând praful. Apoi aranjă fusta admirâdu-i culoarea. După ce purtase mai multe luni doliu îi făcea plăcere să poarte o culoare mai puţin sobră.

Costumul compus din fustă şi taior de un verde închis de lână avea să-i fie şi rochie de mireasă în acea după-amiază. Doamna Rowley o întrebase dacă era înţelept să o poarte la ceremonia de inaugurare, dar Isabelle îşi dorea să arate cât mai bine la ambele evenimente. S-a gândit ea că avea timp destul între evenimente că să îl poată peria minuţios.

Convinsă că a reuşit să înlătură mare parte din praful de pe drum îşi întoarse privirea înspre Aaron.

– O vezi pe Maelle?

Aaron se ridică pe vârfuri şi se uită peste crupa calului făcând ochii mici. Apoi a dat din cap.

– Da, este cu Jackson lângă scenă. El a început să râdă. Poartă pantaloni.

– Mi-a spus că va purta. Nu se poate urca şi coborî repede din căruţă în rochie. Dar—Isabelle îşi încrucişă braţele şi luă un ton poruncitor—va purta rochie la nuntă.

Isabelle îşi aruncă privirea peste peluză spre locul unde erau Jackson şi Maelle, cu capetele apropiate, evident adânc cufundaţi în conversaţie. Ea s-a abţinut să nu râdă. Chiar dacă nici Jackson şi nici sora ei nu-şi dăduseră seama de idila care s-ar putea înfiripa între ei, Isabelle bănuia că ei aveau sentimente puternice unul faţă de celălalt. Ea ajunse să îl respecte pe Jackson în săptămânile de când se cunoşteau şi nu s-ar supăra ca el să facă parte din familie. Atunci ar avea un cumnat. Nu ar fi la fel ca şi cum l-ar avea pe fratele ei, dar—

– Vai! Aaron i-a întrerupt gândurile. Maelle vrea să folosească platforma de la căruţă ca să-şi monteze aparatul şi să poată vedea mai bine ceremonia. Merg să-i duc căruţa şi s-o întreb unde exact vrea să o pună. Ai dori să vii cu mine?

Isabelle îşi duse degetele la buze şi căzu pe gânduri.

– Nu. Mă duc să vorbesc cu Jackson. Trase aer în piept şi îşi îndreptă umerii. În felul acesta pot să le urez bun venit celor care au ales să vină astăzi.

Aaron îi zâmbi aprobator.

– Asta-i iubita mea curajoasă. Bine atunci. O sărută pe frunte înainte să urce în căruţă şi să ridice hăţurile.

Isabelle îşi croi drum pe jos mergând printre grupurile de bărbaţi, salutând cu o înclinare a capului, zâmbind şi arătând înspre ţăruşii legaţi între ei care delimitau locul unde vor fi ridicate campusul cu trei etaje, şcoala şi grajdurile. Când a ajuns la Jackson şi la Maelle, acesta a sărutat-o pe obraz în semn de bun venit.

Maelle o îmbrăţişă şi o privi atentă.

– Arăţi minunat! Culoarea merge minunat cu părul tău. O luă pe Isabelle de mijloc şi se întoarse zâmbindu-i lui Jackson.

– Ai văzut vreo mireasă mai frumoasă?

Jackson îi răspunse tot cu un zâmbet.

– Arăţi minunat, Isabelle!

Apoi ridică o sprânceană uitându-se spre Maelle.

– Sunt sigur că rochia ta este la fel de fermecătoare.

Isabelle replică:.

– Cu siguranţă! Rochia ei are aceeaşi culoare ca şi a mea doar că—

– Doar că nu are volănaşe pe bluză, interveni Maelle strâmbând din nas.

Isabelle începu să râdă şi o trase uşor de coada împletită.

– Dar părul îi va fi prins într-un coc elegant şi . . .

– . . . va fi acoperit cu o pălărie ridicolă acoperită pe jumătate cu un cuib de păsări, a completat Maelle făcându-i pe Isabelle şi pe Jackson să râdă. Ea fusese foarte hotărâtă să nu poarte pălăria, dar Isabelle i-a spus că e ziua nunţii ei, aşa că ea are ultimul cuvânt. În cele din urmă Maelle a cedat.

Apoi oftă cu emfază:

– Măcar nu m-a obligat să port una dintre acele aripi de fazan pe lateral. Cine ştie, poate îmi luam zborul. Maelle îşi puse mâinile pe lângă cap şi începu să mişte din degete. Toţi trei începură să râdă.

– Mike! Vocea lui Aaron îi captă atenţia. Unde vrei să pun căruţa?

– Stai să-ți arăt. O mai îmbrățișă încă o dată ușor pe Isabelle și început să alerge spre căruță.

– E o zi foarte importantă pentru tine, zise Jackson acordându-i atenție Isabellei. Ai emoții?

– Nu am nici o emoție cu pivire la nuntă. Îl iubesc atât de mult pe Aaron. Abia aștept să devin soția lui. Dar . . . Isabelle încercă să zâmbească. Am niscai emoții cu privire la discurs. Cu toate că am fost la multe întâlniri pentru doamne cu mama mea, am asistat întotdeauna, nu am fost cea care vorbea. Isabelle i-a apucat mâna.Tu vorbești primul, nu?

– Da. Jackson o mângâie ușurel pe mână și apoi îi dădu drumul. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Doar vorbește din inimă și va fi bine. Acum haide. El o conduse până în mijlocul scenei unde îi aștepta un obiect mare acoperit cu o pânză. Ridică ușor marginea vălului și o lăsă să privească dincolo de el.

Ea începu să bată din palme de fericire.

– Este perfect! Aaron o tachinase din cauză că a cumpărat placheta care va fi montată pe clădire înainte ca aceasta să fie ridicată, dar ea a insitat că placheta trebuie să fie primul lucru pe care îl va cumpăra pentru noua școală.

Jackson lăsă vălul să cadă.

—O vei putea dezveli în timpul discursului . . . El aruncă o privire la ceasul de buzunar. . . care va avea loc în mai puțin de trei minute.

Instantaneu viermăiala din stomac reîncepu.

– O, Doamne . . .

El o strânse ușor de umeri.

– Nu te îngrijora. O să te descurci foarte bine! Apoi aruncă o căutătură preocupătă în direcția drumului principal.

– Mă îngrijorează doar că tatăl meu nu a ajuns încă.

– Vrei să așteptăm?

Jackson îi zâmbi.

– Nu, nu vom amâna ceremonia. Vom începe la cât am stabilit.

Întorcându-se spre margine scenei îi spuse:

– Mă duc să văd cum stă Maelle și mă întorc. Tu relaxează-te.

Jacskon coborî de pe platformă și traversă peluza. Ca și cum ar fi simțit că e vremea să înceapă, mulțimea gălăgioasă a început să se strângă în jurul scenei, vocile lor creând un zgomot care acoperea

susurul uşor al vântului ce trecea printre frunzele de arţar. Isabelle stătea lângă placheta acoperită cu bucata de material, cu mâinile împreunate lângă piept, cu capul plecat, rugându-se în sinea ei.

Îţi mulţumesc, Doamne, pentru că această şcoală începe să prindă contur. Îţi mulţumesc pentru că sora mea este aici cu mine şi se poate bucura de această zi. Îţi mulţumesc pentru toţi cei care s-au angajat să sprijine financiar şcoala. Binecuvântează-i Tu pe copiii care vor sta aici într-o zi. Dă-mi, Tată, putere şi curaj să vorbesc în această după-amiază . . . Cufundată în rugăciune cum era, tresări când cineva o atinse pe umăr.

Jackson stătea lângă ea cu un zâmbet aşternut pe faţă.

– Începem. Eşti pregătită?

Spre surprinderea ei, a descoperit că emoţiile dispăruseră.

– Da, sunt.

Jackson se îndreptă spre marginea platformei, ridică mâinile şi spuse:

– Domnilor!

Vacarmul se stinse, iar Jackson îşi puse mâinile în şold.

– Bine aţi venit! Mă bucur nespus de mult că aţi ales să fiţi alături de noi în această dimineaţă la începerea construcţiei în vederea ridicării unei şcoli şi a unui cămin de care vor beneficia copiii orfani din Shay`s Ford şi din minunatul stat Missouri.

Mulţimea a izbucnit în urale, iar Jackson a aşteptat să se facă linişte din nou.

– Nu vă voi spune despre şcoala în sine. Voi lăsa asta în seama minunatei domnişoare care stă în spatele meu—i-a zâmbit uşor Isabellei—dar permiteţi-mi să vă povestesc despre copiii a căror vieţi se vor schimba în bine datorită bunăvoinţei de a deschide această şcoală . . .

Mattie

Clancy îşi înghionti stăpânul cu cotul şi îi spuse:

– Se pare că a început deja, Gerald.

Stând pe locul din spate, Matt se aplecă în lateralul căruţei ca să capete vizibilitate. În ciuda prafului ridicat de la sol reuşi să vadă capul

şi umerii lui Jackson profilaţi deasupra mulţimii. Chiar şi de la distanţa aceasta putea observa că se adresează celor strânşi acolo.

Gerald pocni din hăţuri.

– M-am temut eu că vom întârzia când a trebuit să schimbăm caii, spuse el pe un ton mâhnit, dar nu am avut de ales.

Clancy a dat din cap înţelegător.

– Dacă am fi lăsat-o pe săraca Rosie la căruţă cu siguranţă i-ar fi căzut copita, la cât de bine stătea. Am fi rămas pe marginea drumului fără a mai putea să ajungem deloc.

Băiatul care stătea în stânga lui Matt se aplecă înainte şi-l bătu pe Clancy pe umăr.

– Când mergem înapoi la fermă ne veţi arăta cum să o potcovim pe Rosie?

Clancy se întoarse în spate cu un zâmbet larg pe faţă.

Bineînţeles că vă voi arăta, Tommy. Astă e un lucru pe care e bine să-l ştiţi.

Dintre cei doi băieţi care fuseseră trimişi la fermă, Tommy era cel mai interesat să înveţe lucrurile care priveau ferma. Chester cel pistruiat a recunoscut că abia aştepta să-şi petreacă ziua la şcoală. După acest week-end, Matt ştia că dorinţa lui Chester se va împlini. Jackson făcuse nişte aranjamente ca cei doi să stea cu o femeie din oraş până va fi construită şcoala pentru orfani. Aveau să-i lipsească băieţii—se ataşase de ei în scurtul răstimp cât au stat la Rocky Crest—cu toate acestea, ştia că vor avea de câştigat dacă vor merge la şcoală.

Matt înghiţi nişte praf când domnul Harders a tras de hăţuri şi a oprit calul în spatele rândului de vehicule parcate. Îndată băieţii au sărit din căruţă şi au luat-o la fugă.

– Băieţi! îi strigă domnul Harders.

Ei s-au oprit şi s-au întors. Îi apucă de umeri şi le spuse:

– Aduceţi-vă aminte să vă comportaţi exemplar. Aceşti oameni sunt aici ca să doneze fonduri pentru şcoala unde veţi locui peste câteva luni. Arătaţi-le ce băieţi buni vor ajuta.

– Da, domnule, au spus cei doi în cor. Când domnul Harders le-a dat drumul au pornit la drum frumos în faţa celor trei bărbaţi ca să se alăture mulţimii adunate la umbra arţarilor.

Pe măsură ce se apropiau, Matt îl putea auzi tot mai clar pe Jackson.

– . . . am plăcerea să vă prezint pe femeia a cărei inimă caldă şi fire generoasă au făcut ca această zi să fie posibilă. Uraţi-i, vă rog, bun venit domnişoarei Isabelle Standler.

Matt se alătură celorlalţi în aplauze, în vreme ce o femeie tânără, atrăgătoare, cu păr roşu strălucitor se apropia de marginea scenei. Aceasta îi părea cunoscută, iar Matt se întreba unde o mai văzuse. Ea îşi ridică mâinile acoperite de mănuşi încercând să liniştească mulţimea, iar aceasta, ascultătoare, se potoli.

– Dumnezeu m-a binecuvântat din plin, şi-a început tânăra femeie discursul. Am avut şansa să fiu crescută în belşug. În copilărie nu am dus lipsă de nimic. Toate nevoile mele îmi erau satisfăcute fără întârziere, am dus un trai în care mi-au fost asigurate toate nevoile, din abundenţă.

Clancy a înclinat capul înspre Matt şi îi şopti:

– Oricine îşi poate da seama asta după rochia pe care o poartă. Destul de elegantă, nu?

Matt îi zâmbi scurt şi îşi îndreptă atenţia din nou înspre femeie.

– Şi viaţa mea ar fi putut continua în aceeaşi manieră dacă nu ar fi survenit moartea prematură a părinţilor mei în decembrie, anul trecut. Moartea lor m-a făcut orfană şi nu am să uit niciodată disperarea şi nesiguranţa acelor prime zile, când ştiam că nu voi mai avea niciodată parte de bucuria de a mai numi pe cineva mamă şi tată.

Lacrimile străluceau în ochii femeii scoţând în evidenţă culoarea verde intens a irişilor. Inima lui Matt se umplu de simpatie. Înţelegea prea bine disperarea de care vorbea.

– La doar câteva zile după moartea lor am aflat—prin intermediul actelor ascunse în seiful tatei—un adevăr supărător. Şi anume că nu eram orfană de la vârsta de optsprezece ani, ci rămăsesem orfană cu mulţi ani înainte, de când fusesem doar un bebeluş.

Un murmur se ridică din mulţime. Matt se aplecă înainte să audă vocea firavă a femeii amestecată cu zumzetul glasurilor din mulţime.

– Nu mă născusem într-o familie bogată. Ci venisem pe lume într-o familie modestă, mă născusem într-o familie de imigranţi pe nume Angus şi Brigid Gallagher.

37

Clancy trase subit aer în piept şi se înecă atât de zgomotos încât doi bărbaţi s-au întors să vadă ce s-a întâmplat. Mâna lui osoasă a prins braţul lui Matt, iar Matt a cuprins mâna lui Clancy. Genunchii lui Matt aproape au cedat când a înţeles ce spusese de fapt femeia. Ea îşi continua discursul fără să bage de seamă că acestuia îi întorsese lumea pe dos.

– Eu m-am născut cu numele Molly Gallagher. Dacă nu ar fi existat bunăvoinţa lui Reginald şi a Rebeccăi Standler de a lua un copil orfan în căminul lor, probabil că aş fi precum copiii pe care vi i-a descris Jackson mai devreme. Probabil că mi-aş fi petrecut zilele pe străzi şi aş fi vândut ziare ca să-mi câştig existenţa. Nici un copil nu merită nişte condiţii atât de nemiloase şi dure.

Privea mulţimea cu ochii ei verzi. Matt îşi ţinu respiraţia când ea îl privi fără să-şi dea seama cine e.

– De când am ajuns în Shay`s Ford m-am confruntat în mod direct cu greutăţile de a nu avea un cămin, de a nu avea o familie. Copiii pe care i-am întâlnit sunt extrem de energici şi nemaipomenit de descurcăreţi, cu mult peste abilităţile altor copii de vârsta lor. Şi totuşi sacrifică ceva extrem de important pentru a se întreţine—ei îşi sacrifică oportunitatea de a primi o educaţie şi de avea copilărie. Am convingerea că merită mai mult decât să trăiască de pe o zi pe alta şi vă apreciez că îmi împărtăşiţi convingerea. Cu toate că nu am fost niciodată adoptată de către familia Standler, tatăl meu m-a iubit îndeajuns ca să se îngrijească de viitorul meu. De vreme ce moştenirea

pe care mi-a lăsat-o a făcut posibil pentru mine să achiziționez acest teren şi materialele necesare construirii clădirilor, îmi face o deosebită plăcere să o dedic acestui proiect.

Matt se ridică pe vârfuri ca să vadă cum surioara lui s-a îndreptat repede spre un obiect aşezat în mijlocul scenei şi acoperit cu o pânză albă. Cu o mişcare abilă a încheieturii a îndepărtat pânza şi a scos la iveală o plachetă din bronz. Cu un zâmbet larg, spuse:

– Căminul Reginald Standler pentru Copii Orfani şi Abandonați.

Clipind rapid a spus înecată de lacrimi.

– Fie ca toți copiii care vor veni la acest cămin să se simtă la fel de bineveniți şi de iubiți cum m-am simțit eu în casa dragilor mei părinți adoptivi.

Mulțimea a izbucnit în urale, fluierături şi în aplauze. A continuat astfel neîntrerupt, timp de câteva minute. Dar Matt nu participa. Mâinile îi tremurau şi nu se puteau lipi una de cealaltă. Inima îi bătea atât de tare încât se temea că îşi va părăsi culcuşul din piept. Se afla la mai puțin de patru metri de surioara lui, Molly, care stătea la braț cu Jackson Harders şi zâmbea mulțimii răguşite.

Dacă ar fi cedat în fața fricii şi ar fi fugit de Jenks? Acum s-ar fi aflat la mulți kilometri distanță de sora lui. Sentimentul de satisfacție concura cu şocul de a o fi găsit pe Molly, şi în acelaşi timp lacrimile îi şiroiau atât de tare încât nasul i se iritase. *Doamne, m-ai ajutat să o găsesc! Îți mulțumesc!*

În cele din urmă, mulțimea s-a liniştit, iar Jackson a dus-o pe Molly de pe platforma ferită la lumina soarelui. Mulțimea îi urma pe cei doi. Clancy l-a împins şi pe Matt înainte arborând pe chipul lui bărbos un zâmbet atât de larg încât aproape îi despica fața în două. Când mulțimea a format un cerc în jurul lui Jackson şi a lui Molly, Clancy şi-a pus mâinile pe spatele lui Matt şi i-a dat un brânci atât de puternic încât de la coada mulțimii a ajuns în față de unde putea vedea cum Jackson Harders a pus o lopată în mâinile micuțe ale lui Molly.

O panglică verde legată de lopată dansa în jurul încheieturilor lui Molly când aceasta a presat lama în iarbă. A zâmbit mulțimii înainte să apese cu piciorul ei micuț lama. Cu o mică sforțare s-a aplecat cu toată greutatea în față pe lopată, iar aceasta a intrat în pământ. Ea a început să râdă, ochii îi străluceau, iar mulțimea a izbucnit din nou în urale.

Ea i-a înmânat lopata lui Jackson, care a făcut o plecăciune înainte să înfigă lopata în pământ și să scoată o bucată considerabilă de pământ. Molly își scutură palmele și își întoarse privirea spre auditoriu. Ridicându-și mâna, semnaliza pe cineva. Cu glasul ei subțire strigă:

– Ai făcut destule poze! Vino de sapă și tu Maelle!

Matt își smuci capul atât de abrupt încât îl durea și aproape și-a pierdut pălăria.

Maelle?!

Maelle

Râzând, Maelle a apucat marginea căruței și sări peste ea. Bocancii ei au izbit pământul trimițând nori de praf în jur. Mulțimea s-a dat la o parte lăsând-o să treacă, iar ea s-a dus lângă Isabelle și Jackson. Bucata de pământ scoasă de ea era la fel de mare și de lungă ca a lui Jackson, ceea ce făcu mulțimea să mai scoată niște aclamații.

În timp ce râdea, a mai îmbrățișat-o pe Isabelle încă o dată. În spatele ei se auzi vocea lui Jackson.

– Cu aceasta am încheiat ceremonia noastră, domnilor. Vă mulțumim pentru participare și Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Mulțimea s-a împrăștiat, oamenii îndreptându-se spre vehiculele care îi așteptau cu excepția unui cowboy înalt care a rămas pe loc ca și cum ar fi fost țintuit la doar câțiva metri de cele trei bucăți maronii de pământ proaspăt scos. Cu toate că pălăria îi umbrea parte de sus a feței, Maelle observă două șiroaie de lacrimi care curgeau spre bărbia lui tremurândă.

Isabelle se îndepărtă de Maelle ducându-se în fugă înspre Aaron, Maelle îl auzi pe Jackson strigând-o, dar nu putea să-și ia privirea de la cowboy. Era ceva în ținuta țeapănă a umerilor, în pumnii încleștați, în obrajii cizelați și pătați cu lacrimi, care vădeau o emoție puternică. O furnicătură îi cuprinse creștetul capului. Artistul din ea dorea să surprindă poziția bărbatului pe film și să o examineze mai târziu, să-i înțeleagă impactul. Și cu toate acestea nu se putea urni din loc.

Ea privea cum bărbatul a ridicat mâna ca să-şi dea jos pălăria. Ochii lui maro-roşiatici s-au intersectat cu privirea ei. Şuviţe mari de păr maro-roşcat răvăşite de vânt îi căzură pe frunte.

Ea rămase fără suflare. *O, Tată Ceresc, se poate să fie el . . .?*

Ea a făcut un pas nesigur în spate, gura îi era deschisă de uimire, iar trupul îi era încordat, arcuit înspre el. Ea îi cerceta atent faţa, stând cu mâinele şi apăsând în dreptul inimii şi a pus întrebarea pe care de mult tânjea să o pună:

– Mai ai cumva legătura ta cu casa?

Cowboy-ul şi-a strivit pălăria către şold. Mărul lui Adam îi săltă în gâtlej şi dădu aprobator din cap.

– Mă uita la poză în fiecare seară înainte să mă duc la culcare sperând să-mi apari în vis.

Lui Maelle i s-au muiat genunchii şi şi-a pus mâinile la gât.

– Mattie! Oare chiar a rostit ea acest nume sau era doar un vis?

Din spatele ei se auzi întrebarea zăpăcitoare a Isabellei.

– Mattie? Adică . . . fratele nostru?

Înainte ca Maelle să-i poată răspunde, Isabelle a ţâşnit pe lângă ea şi se aruncă în braţele lui Mattie. Maelle se uită cum Mattie îşi ridica surioara de la pământ, pe Isabelle care râdea în timp ce se agăţa de gâtul lui. O durerea pieptul de la încercarea de a-şi ţine bucuria în ea în timp ce vedea reuniunea celor două persoane pe care le iubea mai mult decât orice pe lumea aceasta.

Mattie o învârtea pe Isabelle călcând în picioare pălăria lui care căzuse la pământ şi în cele din urmă o aşeză din nou pe iarba verde. Şi-a ridicat capul, iar privirea lui înceţoşată de lacrimi s-a întâlnit cu a lui Maelle. El a întins o mâna înspre ea, ca o invitaţie, iar ea se clătina mergând înainte, cu picioarele vlăguite oscilând în toate părţile. Un strigăt de bucurie îi ieşi pe gură în timp ce fratele ei o strângea la piept luându-i toată răsuflarea. Un suspin chinuit îşi croi drum din gâtlej, iar ea izbucni în plâns. Lacrimi de bucurie cum nu mai vărsase niciodată.

Ea îşi-a făcut loc atât cât să poată sta pe vârfuri şi să sărute obrajii umeziţi şi fruntea fratelui său, exact cum făcuse ultima dată, la despărţire. El şi-a apăsat buzele pe fruntea ei, murmurând:

– Eşti adevărată. Nu-mi vine să cred că eşti adevărată.

Maelle îi înțelegea uimirea. Să fie în brațele lui era un cadou pe care se temuse că nu îl va primi niciodată. Uimirea acelui moment a cuprins-o şi a început să se reverse peste margini.

– Cum m-ai găsit?

– Ai ştiut că suntem aici?

– Ai sosit recent în Shay`s Ford?

A izbucnit în râs din nou, răspunsurile nu erau necesare.

– Maelle . . . Mâna lui a cuprins-o din spate. Vocea lui—o voce mult mai groasă decât vocea aceea de copil pe care o ştiuse—tremura de emoție. Eşti atât de frumoasă . . . Îmbrăcată tot cu pantaloni . . . ai tot părul lung . . .

Apoi îşi îndreptă privirea spre Isabelle.

– Iar tu ai crescut, eşti la fel de micuță şi de frumoasă precum mama noastră. Molly, când te privesc pe tine e ca şi cum aş privi-o din nou pe mama.

Maelle l-a corectat cu blândețe.

– Părinții ei adoptivi i-au pus numele Isabelle.

Isabelle a dat tare din cap făcându-şi buclele roşcate să tresalte.

– Poți să-mi spui Molly dacă vrei.

Ea îi zâmbea, iar chipul ei subțire se întindea să sărute obrazul lui Mattie.

– Toată viața mi-am dorit un frate mai mare care să mă iubească şi acum, uită-te! Un nou val de lacrimi au țâşnit pe obrajii Isabellei.

Toți trei au început să se îmbrățişeze din nou. Inima lui Maelle era plină de fericire. *Tată Ceresc, mi-ai răspuns rugăciunilor. I-ai adus la mine pe Molly şi pe Mattie. Îți mulțumesc, Doamne. Îți mulțumesc . . .*

– Maelle?

Maelle a tresărit la auzul vocii lui Jackson. Acesta stătea doar la câțiva metri distanță cu tatăl său, cu Aaron, cu Clancy şi cu cei doi băieți tineri. Nedorind să-i dea drumul lui Mattie, se cuibări sub brațul acestuia înainte să-i răspundă.

– Da?

Jackson ținea în mână ceasul lui de buzunar.

– Nu vreau să deranjez, dar trebuie să ne îndreptăm spre oraş sau Aaron şi cu Isabelle vor întârzia la propria lor nuntă.

– Nuntă? Mattie se uită mirat la Isabelle care îi zâmbea de sub braţul său. Te căsătoreşti?

– Da, astăzi, îi confirmă ea. Maelle este domnişoara de onoare.

Mattie clătină din cap.

– Se căsătoreşte . . . surioara mea . . .

– Cu Aaron Rowley.

Isabelle îi făcu acestuia semn să se apropie. Şi apoi îşi puse mâna pe pieptul lui Mattie.

Şi trebuie să vii şi tu. O luă pe Maelle de mână, iar acum se ţineau toţi trei. Vrei să mă conduci tu la altar, Mattie?

Mergând la braţ cu Jackson, Maelle înainta încet pe trotuarul din oraş. El îşi tempera mersul ca să îşi sincronizese paşii cu ai ei, încetiniţi de rochia lungă pe care o purta. Pentru prima dată în viaţă nu-i părea rău că merge încet. Nu se grăbea să plece de lângă el.

Felinarele de pe stradă emanau o lumină gălbuie, luminându-le calea, iar umbrele lor care se profilau pe caldarâm îi însoţeau spre studioul lui Maelle. Străzile goale şi magazinele fără lumină confereau cadrului un sentiment de intimtitate. Ea şi Jackson puteau fi singurii oameni din întreaga lume.

Cu doar câteva minute în urmă le uraseră rămas bun surorii şi fratelui ei. După ce s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat, Isabelle şi cu Aaron au plecat într-o caleaşcă vesel decorată către un hotel de pe malul râului unde aveau să-şi petreacă prima noapte împreună, soţ şi soţie. La scurt timp după aceea, Mattie s-a urcat în trăsura domnului Harders. Aducându-şi aminte de ultima lor despărţire, Maelle nu voia să-i dea drumul, dar el i-a şoptit la ureche că se vor vedea foarte curând. Realizând faptul că avea să fie la doar câţiva kilometri distanţă, la ferma Rocky Crest, despărţirea i s-a părut mai suportabilă.

Maelle şi-a întors capul ca să-şi admire însoţitorul. În lumina slabă, părul negru al lui Jackson avea culoarea nopţii, trăsăturile lui cizelate părea mai pronunţate, mai masculine. Ea îi datora atât de mult. Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi convins-o să stea şi să facă poze la întrunirea de la operă? Ar fi fost şi acum singură—admirând natura din căruţa sa,

îndepărtând orice şansă de a avea o prietenie îmbrăcată cu perechea aceea de pantaloni bărbăteşti, tânjind să-şi găsească sora şi fratele.

Dumnezeu îl folosise pe Jackson ca să declanşeze vindecarea inimii ei şi să-i răspundă la rugăciunile de-o viaţă de a-şi regăsi fraţii. Ea înteţi strânsoarea braţului, trimiţându-i un mulţumesc tăcut. Cumva, el înţelese semnificaţia gestului deoarece se întoarse înspre ea şi îi zâmbi. Ciudat părea să fie modul în care comunicau ei fără cuvinte. Maelle contempla la această stranie abilitate când s-au oprit în faţa studioului ei şi scoase din poşetă cheia în formă de schelet.

Jackson i-a luat-o din mână, a deschis uşa pentru ea şi o ţinea deschisă ca să poată intra. Ea chicotea când a păşit pragul de la intrare.

El i-a pus cheia în mână şi a înclinat capul nedumerit.

– Ce găseşti aşa de amuzant?

– M-ai tratat ca pe o doamnă.

Confuzia i-a făcut fruntea să se încreţească.

– Şi asta ţi se pare amuzant?

Maelle a ridicat din umeri.

– Nu mi se pare amuzant, ci surprinzător. Îi spunea acum ceva ce nu mai recunoscuse niciodată cu voce tare.

– Bărbaţii nu m-au tratat niciodată ca pe o doamnă, Jackson.

El se uita drept în ochii ei cu o privire sinceră.

– Eşti una dintre cele mai fine doamne pe care le-am cunoscut vreodată.

Neştiind cum să-i răspundă s-a întors şmechereşte, şi apucându-şi fusta făcu o reverenţă.

– Vă mulţumesc, bunule domn.

El o prinse de braţ şi o ridică. Mângâindu-i obrajii, îi spuse:

– Chiar şi îmbrăcată cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă ponosită eşti cât se poate de doamnă. Îţi vei aminti asta?

Uitându-se la faţa sa, cu expresie înflăcărată şi în acelaşi timp blândă, Maelle ştia că nu va uita niciodată ce-i spusese. Nici privirea din ochii lui. Ea a încuviinţat din cap, iar el şi-a retras mâna.

– Mă bucur. El îşi trecu mâna prin păr.

Chiar şi cu cel mai mic strop de lumină care ar fi trecut prin fereastra neacoperită ar fi putut să vadă urmele pe care le lăsaseră degetele lui. Ea îşi dorise să fi avut curajul de a-i atinge părul măcar o dată, dar ştia

că, dacă ar fi făcut asta acum ar fi fost o prostie. Aerul fierbea de atâta tensiune.

– Ei bine, cred că ar trebui—a început ea.

– Maelle, mă surprind . . . începu el.

Amândoi s-au oprit. Ea îi făcu semn cu mâna.

– Continuă, te rog.

El a lăsat privirea în jos părând să-şi examineze vârfurile pantofilor mai multe secunde înainte să ridice capul şi să o privească în ochi.

– Mă surprind de multe ori dorind să spun . . . mai multe. Să fac promisiuni. Să mi se facă promisiuni. Dar . . .

Ea încuviinţă din cap, citindu-i de fapt gândurile nespuse.

– Este în regulă, Jackson.

Ea a făcut un pas înainte, punând mâna pe braţul lui.

„Dumnezeu are un plan cu tine şi ţie ţi-a dat slujba de a ajuta copiii, un lucru de care puţini doresc să se ocupe. Dacă nu îţi faci treaba până la capăt nu o să fii niciodată împăcat cu tine. Trebuie să pleci. Este bătălia ta, aşa că du-te şi luptă.

El şi-a pus mâna peste a ei, cu degetele calde şi puternice.

– Apreciez că ai încredere în mine.

– Eşti o persoană de încredere, l-a asigurat ea. „O să aştept cu nerăbdare veşti despre progresele tale când vei veni în vizită.

Ea îşi înclină capul, iar inima îi era plină de speranţă.

– *Vei* veni în vizită, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Şi prima oară când voi veni, tu şi cum mine vom merge la restaurantul de pe râu. Poţi să porţi pantaloni şi să muşti din friptură. Nu mă deranjează.

Tachinarea lui o făcu să râdă.

– Sună foarte bine.

– Până atunci . . . Jackson şi-a tras mâna, dar nu dădea semne că ar vrea să plece. Maelle, vreau să –

Ea şi-a pus degetele pe buzele lui.

– Nu, Jackson. Fără dorinţe. Doar rugăciuni. Ai să vezi, Dumnezeu are planuri pentru tine, pe lângă acest proiect dăruit copiilor, dar El are de asemenea şi un timp ideal. Eu ştiu asta mai bine decât oricine altcineva.

El i-a sărutat vârful degetelor înainte să facă un pas mare înspre uşă. Apoi a rămas încremenit acolo, cu o mână pe clanţă şi cu o mână înspre ea.

– Dar crezi că va veni timpul şi pentru noi?

Maelle a închis ochii, retrăind momentele în care ea, sora ei şi fratele ei stăteau îmbrăţişaţi sub soarele în statul Missouri. Deschizând ochii a afişat pe buze un zâmbet.

– Da, cred că şi acel timp va veni.

Degetele lui Jackson îi mângâiau obrajii—o atingere uşoară care spunea mult mai multe decât putea cuvintele. Privirea lui o ţinea ţintuită, ochii lui negri fiind plini de dor şi . . . de încă ceva. Şi apoi, dând uşor din cap a ieşit pe uşă.

NOTA AUTORULUI

Se estimează că peste un milion de americani sunt descendenții celor o sută cincizeci de mii de copii care au fost trimişi în oraşele aglomerate din est către noi cămine din vest între anii 1854-1929 în trenurile care au fost numite ulterior „trenurile orfanilor". Sunt mândră să spun că fac parte dintre acei descendenți. Nu genealogic, ci cu inima.

În 1968, bunicul meu s-a căsătorit cu o femeie pe care eu deja o iubeam. Helen Haak fusese dădaca mea din momentul m-am născut până când familia mea s-a mutat din Hilsboro în Garden City, Kansas, la mijlocul anului 1963. Multe din amintirile mele cele mai dragi din copilărie o includ pe acea femeie cu fața blândă, ale cărei brațe păreau făcute special pentru a oferi îmbrățişări.

Să aibă grijă de copii nu era nimic nou pentru Helen. Cu toate că îşi dorea un copil al ei cu tot dinadinsul nu putea duce nici o sarcină până la termen. Astfel că a devenit mamă adoptivă pentru copiii a căror părinți nu puteau sau nu doreau să-i mai crească, având grijă de mai bine de doisprezece copii. Ea ştia cum să ajungă la sufletul acestor copii cu multă empatie, deoarece şi ea cunoscuse durerea de a nu fi avut părinți. Când era încă mică, mama ei a murit, iar tatăl ei a decis să o abandoneze. Helen a fost pusă pe un tren al ofanilor şi a fost crescută de o familie adoptivă.

Poveste ei, din păcate, nu a fost cu sfârşit fericit. Asemeni multor copii din acele trenuri, nu a fost adoptată în mod oficial şi a crescut cu sentimentul că acela nu era chiar locul ei. Însă în loc să-şi umple inima de amărăciune, şi-a deschis inima față de copiii altora.

Pot doar să sper că a simțit o oarecare măsură de acceptare prin dragostea pe care i-au arătat-o cei cărora ea însăşi le-a purtat de grijă. Dar ştiu că nu a existat o fetiță mai fericită decât mine în ziua în care „Tantie" (cuvântul prin care eu, copilă fiind, încercam pronunția cuvântul german *tante* care înseamnă „mătuşă") s-a căsătorit cu bunicul

meu şi a devenit oficial bunica mea. Cu toate că a murit în 1979, Helen trăieşte în amintirile mele ca şi bunica—nu de sânge, ci de suflet.

Aşa că, Tantie, bunica inimii mele, acesta este darul meu pentru tine. Îți mulțumesc pentru dragostea pe care de bună voie ai revărsat-o asupra mea. Ți-o înapoiez acum însutit.

Kim Vogel Sawyer

MULȚUMIRI

La o conferință a Scriitorilor Americani Creștini de Ficțiune în septembrie 2003, eu împreună cu alți trei autori ne-am hotărât să demarăm un proiect de antologie—compus din patru nuvele sub titlul ***Legături cu casa***, care avea să spună povestea a patru pasageri ai trenurilor cu orfani care ajung să se reunească la maturitate. Proiectul de antologie a fost refuzat, dar ideea pur și simplu nu mi-a dat pace. Le-am întrebat pe celelalte trei doamne dacă le-ar deranja să folosesc tema inițială, cu alte personaje, pentru o singură carte de întindere mai mare. Mi-au oferit cu generozitate binecuvânatrea lor și acela a fost punctul de pornire. Nu am cuvinte să le mulțumesc îndeajuns Lenei Nelson Dooly, lui Susan K. Downs și Lisei Harris pentru entuziasmul pe care l-au arătat din ziua în care le-am prezentat ideea și pentru cuvintele de încurajare presărate pe drumul pe care mi l-am croit apoi de una singură. Vă mulțumesc!

Iar ție, Susan, mulțumiri suplimentare şi o caldă îmbrățişare pentru materialele documentare pe care mi le-ai oferit din proprie inițiativă. Ce binecuvântare este prietenia ta pentru mine!

Nici una dintre ideile mele nu ar ajunge din cap în computer fără sprijinul familiei mele. Vă mulțumesc, Don şi fetele mele frumoase pentru că ați împărtăşit această călătorie împreună cu mine.

Le datorez multe mulțumiri părinților mei, Ralph şi Helen Vogel, pentru că mi-au suportat curiozitatea cu privire la viața din anii de mai demult şi pentru că mi-au încurajat în permanență imaginația. Nici un copil nu a avut doi părinți mai minunați decât cei cu care m-a înzestrat Dumnezeu.

Ca întotdeauna, de altfel, adresez mulțumiri grupului meu de critici pentru sugestiile lor nemaipomenite. Nu aş fi supraviețuit fără Eileen, Ramona, Staci, Margie, Crystal şi Donna. Vă mulțumesc, doamnelor, pentru eforturile voastre neîntrerupte în sprijinul meu. (Jill şi Ramona vă mulțumesc pentru indicațiile referitoare la pronunția irlandeză—mi-ați fost de mare ajutor!).

Sprijinul în rugăciune este nepreţuit, de aceea le mulţumesc războinicilor mei în rugăciune—Kathy, corul de la First Southern, Don şi Ann, Rose, Carla, Cynthia, Connie . . . Îmi aduceţi binecuvântări în fiecare zi!

Mulţumiri impresarului meu, Tamela, pentru că a crezut că „acea zi" va veni.

Sunt întotdeauna mulţumitoare pentru sprijinul editorului meu, Charlene, şi colectivului de la Bethany House. Sunteţi nişte oameni nemaipomeniţi!

Uitându-mă în urmă, mulţi au fost autorii care m-au inspirat prin romanele lor, prin cuvintele transmise via e-mail sau direct. Vreau să le mulţumesc lui Deborah Raney, Tracie Peterson, Bandilyn Collins, Joyce Livingston, Judith Miller şi Janette Oke care i-au întins mâna unui autor fără astâmpăr şi în devenire, pentru că au făcută să simtă că îşi poate găsi locul în scrierea de cărţi. Vă apreciez mai mult decât pot exprima prin cuvintele.

În încheiere, dar de cea mai mare importanţă, vreau să-I adresez mulţumiri lui *Dumnezeu*. El singur face ca visele să devină realitate şi le face mai dulci decât şi le poate imagina cel care le visează. Fie ca orice laudă şi toată gloria să se întoarcă din nou la Tine şi să Îţi fie închinate numai Ţie.

KIM VOGEL SAWYER adoră cuvintele care încep cu litera C precum copii și ciocolată. Ea este autorul a unsprezece romane printre care și bestsellerul *În așteptarea întoarcerii lui Summer*. Este un membru activ în biserica sa unde conduce Școala duminicală pentru adulți și cântă în corul vocal și corul de clopoței. În timpul liber îi place să meargă la teatru, să croșeteze și să caligrafieze. Kim și Don, soțul ei, locuiesc în Kansas, au trei fete și patru nepoți.

ALTE ROMANE ÎN LIMBA ROMÂNĂ DE

Kim Vogel Sawyer

În aşteptarea întoarcerii lui Summer

COMPLET SINGURĂ ÎN PREERIA DIN KANSAS, Summer Steadman are puţine opţiuni. Pierzându-şi soţul şi copiii din cauza bolii, ea nu mai are nicio dorinţă de a-şi continua călătoria spre vest, acolo unde ea şi soţul ei plănuiseră să-şi croiască un viitor. În schimb, caută de lucru într-o micuţă comunitate menonită pentru a putea fi aproape de mormintele familiei ei.

Văduvul Peter Ollenburger, proprietarul morii din localitate, are nevoie de cineva care să facă lecţiile cu băiatul său. Când aude că în oraş venise o „femeie învăţată", el crede că aceasta este răspunsul la rugăciunile lui. Curând, însă, el descoperă că ajutorul pe care i l-a dat acelei străine poate avea consecinţe neplăcute.

Acest tată ar fi în stare să facă orice pentru fiul său, dar pe măsură ce băiatul începe s-o considere pe Summer mai mult decât doar învăţătoarea lui, Peter trebuie să facă o alegere. Să se căsătorească cu femeia aceasta doar pentru ca fiul lui să aibă o nouă mamă sau să se căsătorească doar din dragoste?

Va putea inima zdrobită a lui Summer să mai iubească din nou?

[347 pag., 14 x 20.5 cm]

Unde te poartă inima

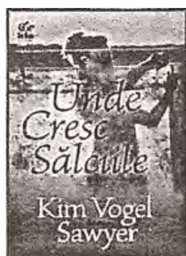

DUPĂ ABSOLVIREA FACULTĂȚII, THOMAS OLLENBURGER este plin de vise mărețe şi întrebări chiar mai mari ca visele sale. Ce slujbă îşi va găsi? Ar trebui să se căsătorească? Unde se va stabili? Oscilând între rădăcinile lui menonite din preria Kansasului şi dragostea lui pentru marele oraş, Boston, precum şi afecțiunea sa pentru câte o fată din fiecare locație menționată, Thomas nu ştie drumul pe care trebuie să-l apuce. El a căutat întotdeauna ajutorul lui Dumnezeu în luarea deciziilor, dar acum se pare că cerul îşi ține porțile închise. Ce alegere va face Thomas?

Oare dorințele inimii lui îl vor îndepărta de originea lui menonită?

[308 pag., 14 x 20.5 cm]

Unde cresc sălciile

ANNA MAE NU E SIGURĂ CĂ SOȚUL EI e sincer întru totul în legătură cu slujba lui de la Works Progress Administration. Se construieşte un castel? În Kansas? Harley a promis că se va afla pe şantier numai cât timp va fi necesar pentru a câştiga destui bani ca să păstreze ferma. Dar banii n-au ajuns şi Anna Mae se teme că Harley ar putea să fi plecat pentru totdeauna.

Harley Phipps nu a fost niciodată un bărbat care să aibă nevoie de lux, dar vrea o viață tihnită alături de soția şi de cele două fete ale sale. A fost pe punctul de a-şi pierde toată munca dacă nu făcea ceva—nu putea să nu accepte slujba oferită de guvern, chiar dacă asta însemna să plece de lângă familia sa pentru o vreme. Anna Mae a fost teribil de supărată când el a vândut catârii, şi-a făcut bagajul şi a plecat. De ce nu i-a scris și ea o scrisoare, doar câteva cuvinte să-i dea de ştire că ea şi fetele erau bine...

[311 pag., 14 x 20.5 cm]

Aceste cărţi, cât şi altele
pot fi comandate la adresa:

EDITURA LIFE
OP 10, CP 25
Oradea, Bihor
Tel. (0359) 177 636
Tel. (0359) 322 744
Mobil (0744) 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro

Ne puteţi găsi şi pe internet la:

www.liferomania.ro
www.resursespirituale.ro